

รายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ครั้งที่ ๗๑

วันพุธที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๑

ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๙.๐๕ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลิกประชุม ๑๙๓ คน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : บัดนี้มีท่านสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว
ผมขอเปิดประชุม

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๘
วันศุกร์ที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ซึ่งทางสำนักงานเลขาธิการรัฐสภาได้วางไว้เพื่อให้ท่านสมาชิก
ตรวจสอบตั้งแต่วันศุกร์ที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ท่านสมาชิกจะขอแก้ไขเพิ่มเติมหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกขอแก้ไขเพิ่มเติม)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดขอแก้ไขเพิ่มเติมก็ถือว่าที่
ประชุมรับรองรายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๘ วันศุกร์ที่ ๒๑ กรกฎาคม
๒๕๖๑ นะครับ

ระเบียบวาระที่ ๓ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว คือการพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว
เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ในการประชุมครั้งที่ ๖๘ เมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ที่ประชุมได้พิจารณาจนจบมาตรา ๑๒๕ ผมจึงขอดำเนินการพิจารณาตั้งแต่มาตรา ๑๒๖ ต่อไป เชิญคณะกรรมการแถลงครับ

นายสันทน์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ เมื่อหลังจากการประชุมคราวที่แล้ว และเมื่อเข้านี้มีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคือคุณกานต์ได้มาชี้แจงต่อคณะกรรมการว่า ในมาตรา ๑๒๕ ที่ผ่านไปในนั้นยังขาดตกบกพร่องอยู่โดยท่านไปปรึกษากับผู้พิพากษาบางท่าน ปัญหาจะเกิดขึ้นถ้าไม่เติม คณะกรรมการใครจะขอเติมท้ายมาตรา ๑๒๕ ลงไปว่า “หรือนั่งในที่นั่งพ่วงข้าง” คือเกิดมีจักรยานยนต์ที่มีที่นั่งพ่วงข้างขึ้น ทั้งนี้ให้นั่งซ้อนท้ายอย่างเดียว “ที่นั่งพ่วงข้าง” ก็ขาดไป เพราะฉะนั้นถ้าสภานี้กรูณา คณะกรรมการก็ขอแก้ไขโดยขอเติมท้ายของคำว่า “สำหรับคนโดยสาร” ต่อไปว่า “หรือนั่งในที่นั่งพ่วงข้าง” เมื่อมีที่นั่งพ่วงข้างก็นั่งได้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ที่คณะกรรมการขอเพิ่มเติมแก้ไขนี้ มีท่านผู้ใดขัดข้องบ้างครับ มาตรา ๑๒๕ นี้

(ไม่มีสมาชิกขัดข้อง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านสมาชิกขัดข้องก็ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการขอแก้ไขเพื่อให้สมบูรณ์ขึ้นนะครับ เชิญเลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๒๖ มาตรา ๑๒๗ มาตรา ๑๒๘ มาตรา ๑๒๙ และมาตรา ๑๓๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๑ มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๒ มีการแก้ไข

LIRT

นายธรรมนูญ ลัดพลี : ขอบคุณครับท่านประธานที่เคารพ กระผมสงสัยที่ คณะกรรมาธิการได้เติมไป คือความจริงก็เอาถ้อยคำมาสลับบ้าง แต่ว่าได้ไปเพิ่มเติมจากร่าง ของรัฐบาลในตอนบรรทัดที่ ๓ ของมาตรา ๑๓๒ ข้อความที่ว่า “เกิดอันตรายหรือเสียหาย แก่ยานพาหนะหรือบุคคล” ในที่นี้ร่างเดิมของรัฐบาลที่ถูกขีดฆ่าออกไปนั้น เป็นเรื่องของรถ หรือคนเดินเท้าได้รับอันตราย เพราะฉะนั้นคำว่า “ยานพาหนะ” นี้ กระผมตรวจดูแล้วในร่าง พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มี และไม่มีนิยามศัพท์ด้วย มีแต่นิยามศัพท์คำเดียวคือ “รถ” ซึ่ง ความจริงรัฐบาลก็กำหนดไว้ดีอยู่แล้วว่า หมายถึงยานพาหนะทางบกทุกชนิด เว้นแต่รถราง รถไฟ ซึ่งก็รัดกุมดีอยู่แล้ว แต่คณะกรรมาธิการมาใช้คำว่า “ยานพาหนะ” กระผมเกรงว่าจะ ทำให้สับสน เพราะในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีคำว่า “ยานพาหนะ” ใช้ในที่ใด นิยาม ศัพท์ก็ไม่มี เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่าถ้าไม่มีเหตุผลสมควรอื่นใดเป็นพิเศษ กระผมอยาก จะกราบเรียนถามท่านประธานว่า คณะกรรมาธิการจะขัดข้องหรือไม่ ถ้าจะใช้คำว่า “รถ” แทน “ยานพาหนะ” ในถ้อยคำที่แก้ไขใหม่ซึ่งกระผมคิดว่าจะถูกต้องมากกว่า ขอบพระคุณครับ

นายसानนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ก่อน ที่จะพิจารณาถึงข้อที่ท่านสมาชิกข้างตง คณะกรรมาธิการอยากจะขอความกรุณาในบรรทัดที่ ๒ ที่เติมไปว่า “หรือกระทำด้วยประการใด” ขอเติมว่า “ใด ๆ” ครับ เติมไม่ยอมยกอีกตัวหนึ่ง “หรือ กระทำด้วยประการใด ๆ บนทาง” ที่คณะกรรมาธิการเติมข้อความว่า “เกิดอันตรายหรือเสียหาย แก่ยานพาหนะหรือบุคคลนั้น” ทั้งนี้ก็เพื่อความชัดเจนถูกต้องโดยใช้ถ้อยคำเช่นเดียวกับ ข้อ ๓๕ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๕ เอาประกาศของคณะปฏิวัติข้อ ๓๕ นั้นมา ใส่ไว้เพื่อให้ข้อความชัดเจนขึ้น

นายธรรมนูญ ลัดพลี : ขอบพระคุณครับท่านประธาน ที่คณะกรรมาธิการได้ ชี้แจงนั้นก็เห็นเหตุผลที่ฟังดูเหมาะสม แต่ที่นี้เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้มีอ้างอิง ไปถึงประกาศของคณะปฏิวัตินั้นมาให้มาใช้เป็นส่วนหนึ่งของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพราะ ฉะนั้นอยู่ๆ ไปเอาข้อนั้นมาลอยๆ โดยที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีบทบัญญัติได้รับรองไว้ กระผมรู้สึกว่าจะไม่ถูกต้อง นอกเสียจากว่าจะมีบทบัญญัติที่ว่า กระผมก็ไม่ติดใจ คือถ้ามีบท

LIART

บัญญัติในร่างพระราชบัญญัตินี้ที่ใดที่อ้างอิงถึงประกาศของคณะปฏิวัติให้นำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งด้วย กระผมก็เห็นว่าใช้ได้ แต่ถ้าไม่มี กระผมคิดว่านำมาใช้ไม่ได้ เพราะร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีที่ใดพูดเรื่องยานพาหนะไว้เลย มีแต่รถ เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าน่าจะไม่ต้องบังคับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คณะกรรมาธิการจะชี้แจงหรือไม่ เชิญครับ

นายประทีป ชุ่มวัฒนะ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ที่คณะกรรมาธิการใช้คำว่า “ยานพาหนะ” นี้เป็นถ้อยคำที่ใช้อยู่ในประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๙๕ ข้อ ๓๕ ในประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนั้นก็ไม่มีบทนิยามของคำว่า “ยานพาหนะ” เหมือนกัน ก็เป็นอันว่าเวลาเราจะใช้ก็ใช้ความหมายตามพจนานุกรม ก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร ขอขอบคุณครับ

นายธรรมนูญ ลัดพลี : ท่านประธานที่เคารพ กระผมรู้สึกว่าการจะกระผมจะจะไม่เข้าใจประเด็นของกระผม หรือว่าเข้าใจแล้วแต่ว่าไม่อยากจะตอบก็ไม่ทราบ คือร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีข้อความใดที่อ้างอิงถึงประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนั้น เพราะฉะนั้นการที่จะไปใช้ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนั้นจึงไม่มีผล ถ้าหากว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้อ้างถึงว่าให้ใช้ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนั้นเป็นส่วนหนึ่งของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็หมดปัญหา กระผมไม่ได้โต้แย้งว่าประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนั้นมีว่าอย่างไร มีวิเคราะห์ศัพท์หรือไม่ กระผมมองในแง่ที่ว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีข้อความอ้างไปถึงประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนั้น เพราะฉะนั้นการใช้ถ้อยคำอย่างนั้นจึงเลื่อนลอยไม่มีน้ำหนัก ถ้าหากว่ามีบทบัญญัติในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ อ้างถึงอย่างนั้นคำว่า “ยานพาหนะ” ในที่นี้ก็ย่อมใช้ได้ แต่ที่นี้เมื่อไม่อ้างถึงและคำนิยามศัพท์ ในที่นี้ก็ไม่มีคำว่า “รถ” ซึ่งคำว่า “รถ” นี้ตามวิเคราะห์ศัพท์ซึ่งคณะกรรมาธิการได้ให้ความเห็นชอบและสภาได้ผ่านไปแล้วก็มีนิยามศัพท์คือยานพาหนะทางบกทุกชนิด เว้นรถรางกับรถไฟ เพราะฉะนั้นคณะกรรมาธิการจะยอมรับได้หรือไม่ว่าใช้วิเคราะห์ศัพท์ของคณะกรรมาธิการในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ต้องไปอ้างอิงสิ่งอื่นซึ่งไม่มีรองรับอยู่ คือใช้คำว่า “รถ” ก็จะถูกต้องกว่าครับ ขอขอบคุณ

LIART

นายอักษราทร จุฬารัตน (กรรมาธิการ): ท่านประธานที่เคารพ คณะกรรมาธิการ ไม่ได้ล้าไปถึงประกาศของคณะปฏิวัติเรื่องทางหลวงในการที่ให้ผลบังคับอย่างนั้น เป็นแต่เพียงต้องการให้เข้าใจว่าคำที่ใช้เป็นคำที่ใช้อยู่ในกฎหมายในท่านองเดียวกัน ซึ่งมีความหมายกว้างกว่า เพราะเหตุว่าบทบัญญัติในมาตรา ๑๓๒ นี้การเกิดอันตรายนั้นจะเป็นการเกิดอันตรายหรือเสียหายแก่ยานพาหนะ ซึ่งเป็นความหมายที่กว้างและเป็นความหมายสามัญธรรมดาที่เข้าใจได้ หรือแก่บุคคลก็ได้เข้าใจความหมายในมาตรานี้และมีบทลงโทษ ถ้าหากวงใช้ “รถ” แล้วก็ได้เหมือนกัน แต่ว่าความหมายของคำว่า “รถ” ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แคบลงไป เราต้องการให้มีความหมายกว้างเพราะเหตุว่าต้องการให้คุ้มครองประชาชนมากขึ้น จึงใช้คำว่า “ยานพาหนะ” ซึ่งมีใช้อยู่ในกฎหมายอื่นเหมือนกัน เท่านั้นเอง

นายวินัย ทองลงยา : กระผมเห็นว่าที่คณะกรรมาธิการเติมคำว่า “หรือกระทำด้วยประการใด ๆ” นั้นชอบแล้ว ก็เป็นการใช้ตามคำในกฎหมายหลักคือประมวลกฎหมายอาญาและในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ใช้ได้ในมาตรา ๑๑๓ มาตรา ๑๑๔ ว่า “กระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการกีดขวางการจราจร” ถ้าหากเติมคำนี้จะมุ่งหมายถึงเรื่องซึ่งท่านจะเห็นได้ตามถนนในกรุงเทพฯ นี้เวลามีการก่อสร้างตึกแถว หรือซ่อมแซมด้านหน้า เขาจะตีรั้วสังกะสีปิดกั้นทางด้านข้างและด้านหน้ายื่นล้ำมาจนเต็มทางเท้าเลย ทำให้ประชาชนเดินไปมาไม่ได้ ต้องลงไปเดินในทางเดินรถซึ่งเป็นอันตรายแก่เขา เพราะฉะนั้นที่เติมคำนี้จะได้ประโยชน์ในการที่คลุมถึงทุกกรณีที่เป็นการกีดขวาง เพราะคำว่า “บนทาง” นั้นหมายถึงทางเดินเท้าด้วย รวมตลอดถึงทางซึ่งเจ้าของเปิดให้ประชาชนใช้ด้วย ส่วนข้อความที่ว่า “อันอาจทำให้เกิดอันตรายหรือเสียหายแก่ยานพาหนะ” ต้องสังเกตคำนี้ นะครับ ที่กรรมาธิการท่านทำไว้ คือคำว่า “หรือสิ่งอื่นใด” การวาง เท หรือทิ้งนี้ ไม่ใช่เศษแก้ว ตะปู ลวด น้ำมัน หล่อลื่น กระทบเท่านั้น นะครับ “หรือสิ่งอื่นใด” นี้หมายความว่า ต้องเป็นสิ่งซึ่งอาจทำให้เกิดอันตรายหรือเสียหายแก่ยานพาหนะหรือบุคคล เราจะเห็นได้ที่เขาขับรถไป สิ่งไม้ที่บรรทุกของหล่นลงมา หรืออย่างรถยนต์หล่นลงมา นี้ อาจจะเป็นอันตรายแก่ยานพาหนะหรือบุคคลที่สัญจรใช้เส้นทางจราจรนั้นได้ด้วย เพราะฉะนั้นที่คณะกรรมาธิการบอกว่า “เกิดอันตราย

หรือเสียหายแก่ยานพาหนะหรือบุคคล” นี้ถูกต้องตามความหมายทุกประการ เพราะว่าคลุมถึงสิ่งอื่นใดที่ตก วาง เท หรือทิ้ง ตกลงมาไม่ต้องดูมาตรา ๑๓๓ ประกอบด้วยจึงจะเข้าใจว่าที่เข้าบัญญัติมาตรา ๑๓๒ ไว้ก็ดีแล้วจะได้รับกับมาตรา ๑๓๓ ด้วย ความมุ่งหมายของเขาเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นคำว่า “ยานพาหนะหรืออะไร” นั้นท่านสมาชิกอย่าได้ตั้งใจเลยครับ ถ้าเขาทำลงไม่ได้ตกลงมา ท่านขับรถผ่านไปเป็นอันตรายแก่ท่านแน่ และถ้าคนเดินไปก็เป็นอันตรายแก่คนด้วย เขาจึงห้ามไว้ในนี้และห้ามตลอดแม้จนกระทั่งไม่อาจจะเกิดอันตรายหรือเสียหายแก่ยานพาหนะหรือบุคคลก็ตาม ถ้าเป็นการกีดขวางการจราจร คือกระทำด้วยประการใด ๆ บนทางอันเป็นการกีดขวาง การจราจร ก็ผิดด้วย แล้วก็โทษแรงหน่อย ปรับตั้ง ๑,๐๐๐ บาท มากกว่าในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๘๖ ซึ่งปรับไม่เกิน ๕๐๐ บาท กระผมจึงว่า ร่างมาตรานี้กระผมเห็นด้วยที่คณะกรรมการได้เติมคำว่า “ประการใด ๆ” ลงไป ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ว่าอย่างไรครับคุณธรรมนุญ ขอมตินะครับ จะได้ไม่ยืดเยื้อ

นายธรรมนุญ ลัดพลี : ท่านประธานที่เคารพ กระผมไม่มีความประสงค์อยากจะให้เสียเวลาของสภา แต่ว่าต้องการจะให้เป็นตัวอย่างไว้เท่านั้นเอง คือ คณะกรรมาธิการนี้แต่แรกยอมรับใช้คำว่า “รถ” ตามนิยามศัพท์มาตรา ๔ (๑๕) “รถ” หมายความว่า ยานพาหนะทางบกทุกชนิด ยกเว้นแต่รถไฟและรถรางเป็นคำที่ใช้ในกฎหมายรวมความแล้วก็คือยานพาหนะทางบกทุกชนิด เพราะฉะนั้นกว้างกว่าคำว่า “ยานพาหนะ” ของคณะกรรมการเสียด้วยซ้ำ เพราะคำว่า “รถ” นั้นคลุมยานพาหนะทุกชนิดเลย ของคณะกรรมการอาจจะไม่ได้รวมในเรื่องทุกชนิด เพราะเมื่อที่นี้คณะกรรมการแม้แต่ “ใด ๆ” ก็ยังเติม ถ้าอยากจะได้เพิ่มที่นี้พอ “ยานพาหนะ” คณะกรรมาธิการบอกว่าฟังดูแล้วง่ายดี กว้างดี อันนี้ไม่มีหลักการครับ เป็นเรื่องที่คณะกรรมการชอบเท่านั้นเอง กระผมก็ไม่อยากจะทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นในสภาที่มีเกียรติแห่งนี้ เพราะเมื่อเรารับเป็นกฎหมายแล้ว และได้ยินยอมศัพท์ไว้แล้วว่า “รถ” คือยานพาหนะทุกชนิด เราก็ควรจะยอมรับคำว่า “รถ” ด้วย ไม่ใช่วันดีคืนดีเผลอมาเป็น “ยานพาหนะ” ไปเสียแล้ว ไม่รับรู้คำเดิมเสียแล้ว กระผมอยากจะกราบเรียนยืนยันว่า ขอให้คณะกรรมการ

ได้กรุณาติดดูถึงหลักการจะให้สภานี้รับ เมื่อใช้นิยามศัพท์ว่า “รถ” คือยานพาหนะทางบก ทุกชนิดแล้ว ไม่ควรมาเลือกใช้ “ยานพาหนะ” ในที่นี้ควรใช้คำว่า “รถ” เสีย กว้างกว่าแล้วก็เป็นภาษากฎหมาย คณะกรรมาธิการก็ยอมรับมาแล้ว อย่าไปเอาความคิดของคณะกรรมาธิการว่าเข้าใจง่ายเป็นภาษาชาวบ้านในที่นี้ เมื่อพูดเรื่องกฎหมายก็ต้องพิจารณาให้เป็นกฎหมายตลอดอย่าลุ่ม ๆ ดอน ๆ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณธรรมนูญก็จะให้ยืนยันตามร่างเดิมหรือครับ

นายธรรมนูญ ลัดพลี : ท่านประธานที่เคารพ ก่อนอื่นกระผมอยากฟังความเห็นของคณะกรรมาธิการอีกนิดหนึ่งครับ เพราะคิดว่าคงพอทำความเข้าใจกันได้ กระผมก็พูดตามภาษากฎหมายและก็ถือตามหลักการเท่านั้นเอง คงไม่ยากที่จะตกลงกันได้

นายसानนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพที่แก้เป็น “ยานพาหนะ” นี้กว้างกว่าคำว่า “รถ” บางที่การกระทำบนถนนอาจจะเกิดเสียหายแก่ยานพาหนะประเภทอื่นซึ่งอยู่ในคลองในอะไรอาจจะเป็นไปได้อาจจะเป็นทรัพย์สินหรือบุคคลอยู่ในคลองในอะไร ไม่ใช่บนท้องถนน คำว่า “ยานพาหนะ” นั้นกว้าง เราไม่ได้หมายถึงรถยนต์อย่างเดียว ตัวอย่างง่าย ๆ ว่าการกระทำใด ๆ ในตอนต้นไปเกิดเสียหายแก่ยานพาหนะซึ่งอยู่ตามแม่น้ำริมคลองซึ่งติดกับทางรถจะได้รับอันตรายและเสียหายได้ และที่คณะกรรมาธิการเติมคำว่า “ยานพาหนะ” โดยอาศัยอิงที่มาจากประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๔๕ เราเห็นคำว่า “ยานพาหนะ” กว้างดีกว่าคำว่า “รถ” ทั้งนี้ก็แล้วแต่จะครับ เขียนเพื่อให้กว้างหน่อยเพื่อประโยชน์แล้วแต่ท่าน

นายธรรมนูญ ลัดพลี : ท่านประธานที่เคารพ ถ้าคณะกรรมาธิการแปลความเป็นอย่างนั้น กระผมก็ไม่ติดใจ คือท่านแปลว่าลงน้ำก็ได้ ขึ้นอากาศก็ได้ ทั้ง ๆ ที่เป็นร่างพระราชบัญญัติจราจรทางบก ถ้าแปลความกว้างอย่างนั้นกระผมก็ยอมรับ

LIART

นายเกรียง กิริติกร : ท่านประธานที่เคารพ ถ้าหากว่ามาตรา ๑๓๒ เติมคำว่า “ด้วยประการใด ๆ” กระผมต้องขอประทานโทษที่อยากจะให้ดูมาตรา ๑๒๘ ที่ผ่านมาแล้ว โดยที่ไม่ได้มีการแก้ไข ควรจะเติมคำว่า “ใด ๆ” หรือไม่ครับ

นายसानนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ขอบพระคุณท่านสมาชิกครับ เติมด้วยให้สมบูรณ์เสียก็ได้ เติมคำว่า “ใด ๆ” ไม้ยมกลงไป อีกคำหนึ่ง

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่ใช่ก็ได้ นะครับ จะเติมหรือไม่เติม นะครับ

นายसानนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ) : เติมครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านสมาชิกจะขัดข้องหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกขัดข้อง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่ขัดข้องก็เติมตามที่อาจารย์เกรียงเสนอ แล้ว คณะกรรมการยอมรับกันนะครับ

นางแรม พรหมไพบล บุญประสพ : ท่านประธานที่เคารพ ในมาตรา ๑๒๘ นอกจาก คำว่า “ใด ๆ” แล้ว ดิฉันใคร่ขอประทานกราบเรียนท่านกรรมาธิการเพื่อความพร้อมเสมอว่า ในบรรทัดที่ ๒ เขียนว่า “มองไม่เห็นทางด้านหน้าหรือด้านข้าง” ท่านกรรมาธิการอาจจะพิจารณา สัมคำว่า “ด้านหลัง” ไปด้วยใช่หรือไม่คะ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเติมเสียจะได้สมบูรณ์ดีว่าทั้ง ด้านหน้า ด้านหลัง และด้านข้าง ขอบพระคุณค่ะ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ว่าอย่างไรครับท่านกรรมาธิการ

นายसानนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ คือ ด้านหลังปกติคนหันไปมองไม่ได้ คนขับเขาต้องมองจากกระจกที่ข้างหน้าหรือกระจกที่อยู่ ข้างใน เพราะฉะนั้นถ้าไปเขียนอย่างนั้นก็ไปต่อกับสภาพอันแท้จริง จึงไม่เติม ข้างพอลจะมองเห็น

LIRT

แต่ด้านหลังมองได้อย่างเดียวมองจากทางกระจกสะท้อนแสงซึ่งอยู่ตรงส่วนหน้าของรถ หรือส่วนข้างบน ซึ่งคนขับก็จะมองได้ ห้ามคนโดยสารอันนี้ ไม่ได้ห้ามคนขับครับ กระผม ขอประทานโทษที่แจงเข้าใจผิดไปหน่อย ห้ามคนโดยสารครับ เพราะฉะนั้นไม่ต้องเติมทรอกครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่ต้องเติม ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๓๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๔ มีการแก้ไข

นายธรรมนูญ สัตพลี : ขอประทานโทษครับท่านประธานที่เคารพ คณะกรรมาธิการ ก็ได้สลับที่ข้อความบางประการและก็ได้เติม “หรือสิ่งอื่นใด” เข้าไป แต่ในการสลับที่ของ คณะกรรมาธิการโดยเฉพาะในเรื่อง “ในระยะไม่เกินห้าร้อยเมตร จากทางเดินรถ” ตามร่างเดิม ของรัฐบาลคณะกรรมาธิการได้มาแก้เป็น “ภายในระยะห้าร้อยเมตร” คำว่า “จากทางเดินรถ” ได้ตกไป ซึ่งกระผมก็ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเหตุใด และในวาระนั้นก็บอกว่า “เป็นเหตุให้เกิดควั่นหรือสิ่งอื่นใด” คำว่า “สิ่งอื่นใด” นี้กระผมเห็นว่าทางปฏิบัตินอกจากควั่นแล้วก็อาจมีฝุ่น อยู่ด้วย เช่นอย่างชาวบ้านมาผัดข้าว มาเลี้ยงควาย หรือทำอย่างอื่นอยู่ริมทางทำให้เกิดฝุ่นฟุ้งขึ้นมา ทำให้บังทางทำให้ขับรถไม่ปลอดภัยได้ กระผมอยากจะกราบเรียนถามคณะกรรมาธิการ ผ่านท่านประธานว่า จะเติมคำว่า “จากทางเดินรถ” คือเอาคำของรัฐบาลมาเติมไว้ต่อท้ายคำว่า “ภายในระยะห้าร้อยเมตร” อย่างเดิมจะได้หรือไม่ คือ “ภายในระยะห้าร้อยเมตร จากทางเดินรถ” และอ่านต่อได้ความว่า เป็นเหตุให้เกิดควั่นและเติมคำว่า “ฝุ่นหรือสิ่งอื่นใด” ก็อาจ จะสมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น คณะกรรมาธิการจะขัดข้องหรือไม่ หรือมีเหตุผลอะไรเป็นพิเศษหรือ เปล่าครับ ขอขอบคุณครับ

นายประทีป ชุ่มวัฒนะ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ คำว่า “ระยะห้าร้อยเมตร” นั้น เมื่อคณะกรรมาธิการย้ายที่ ตามบันทึกการประชุมมีครบ เจ้าหน้าที่คงจะ พิมพ์ตกไปเท่านั้นเอง ก็ขอความกรุณาเติมด้วย “ระยะห้าร้อยเมตรจากทางเดินรถเป็นเหตุ

ให้เกิดควันหรือสิ่งอื่นใด” ที่ท่านสมาชิกขอเติมคำว่า “ฝุ่น” เข้าไปอีกคำหนึ่งนี่นะครับ เห็นว่าไม่จำเป็น เมื่อเราให้ “ควัน” ไว้คำหนึ่งแล้ว คำว่า “สิ่งอื่นใด” ก็คลุมฝุ่นอยู่แล้ว เท่านั้นก็เห็นจะได้รับความ ไม่จำเป็นต้องเติม “ฝุ่น” ไปอีกคำหนึ่ง ขอขอบคุณครับ

นายธรรมนูญ ลัดพลี : กระผมไม่ติดใจ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๓๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๖ มีการแก้ไข

นายธรรมนูญ ลัดพลี : ขอขอบคุณครับ ท่านประธานที่เคารพ มาตรา ๑๓๖ นี้ ในบรรทัดที่ ๓ ของวรรคหนึ่ง คณะกรรมาธิการได้แก้ไขขนาดของตัวอักษร ที่ร่างรัฐบาลกำหนดไว้ว่า “ไม่น้อยกว่ายี่สิบเซนติเมตร” คณะกรรมาธิการได้แก้ไขเป็น “สิบห้าเซนติเมตร” ซึ่งความจริงในเรื่องนี้กระผมจำได้ กระผมกับท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ขอเรียนถาม คุณชาญ ได้ขอแก้ไขว่า “สามสิบเซนติเมตร” เพราะเห็นว่า “ยี่สิบเซนติเมตร” ตามร่างของรัฐบาลยังเล็กไป คณะกรรมาธิการก็ยังไม่เห็นด้วย แต่คณะกรรมาธิการกลับมาแก้ไขเป็น “สิบห้าเซนติเมตร” ทำให้เล็กลงไปอีก กระผมเกรงว่าจะไม่เห็นชัดพอที่จะได้รับผลตามวัตถุประสงค์ที่จะคุ้มครองความปลอดภัยให้แก่นักเรียนซึ่งเป็นเยาวชน กระผมอยากจะทราบเหตุผลว่าทำไมแก้ไขจาก “ยี่สิบเซนติเมตร” มาเหลือ “สิบห้าเซนติเมตร” ซึ่งความจริง ๓๐ เซนติเมตร ก็ยังไม่ยอมรับ ว่าเล็กไป แต่ตอนนั้นก็กลับมาแก้ไขเป็น “สิบห้าเซนติเมตร” ซึ่งเล็กกว่าทั้งของกระผมและของรัฐบาลด้วย ขอขอบคุณครับ

นายสานนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ที่คณะกรรมาธิการแก้ไขจาก “ยี่สิบเซนติเมตร” เหลือ “สิบห้าเซนติเมตร” ทดลองกันแล้วครับ เอาไม้ฟุตมาทดลองกันเลย แล้วทุกคนนั่งดูก็เห็นว่า ๒๐ เซนติเมตรใหญ่เหลือเกิน ถ้าหากว่า ๑๕ เซนติเมตร กำลังสวยกำลังดีกับตัวรถ ตกขาวๆ ครึ่งฟุต ตัวหนังสือ แล้วก็ดูโดยข้อเท็จจริงที่กฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกบัญญัติเกี่ยวกับเขียนข้างรถโดยสารไว้ เราทดลองไปเขียน

LIART

ก็เท่ากัน ถ้า ๒๐ เซนติเมตร ใหญ่มาก มองแล้วไม่รับกันกับตัวรถ เขาก็เอาของจริงมาพิจารณา
กัน ใคร่ครวญแล้ว ๑๕ เซนติเมตรกำลังดี ก็จึงลดมาเหลือ ๑๕ เซนติเมตร ถ้าเอาอย่างท่าน
๓๐ เซนติเมตรใหญ่มากครับ คือทดลองกันแล้ว ไม่ใช่กรรมการนี่จะแก้ก็แก้

นายธรรมนูญ ลัดพลี : ขอบคุณครับท่านประธาน คณะกรรมการก็ให้ความจริง
กับกระผมว่าท่านบอกเอาของจริงมาพิจารณา แต่ความจริงถ้าเอาของจริงมาไม่จริง จริง ๆ
คือว่าท่านบอกมาลองดู ท่านนั่งลองดูในห้องประชุมคณะกรรมการ ของจริงป้ายติดรถ
นักเรียนนะครับ ที่วิ่งได้ ท่านมานั่งดูบนโต๊ะ แล้วดูกันเต็มหน้าซากันไปคุยกันไปแล้วดูว่าสวยดี
นั่งอยู่บนโต๊ะครับ ท่านนั่งอยู่บนโต๊ะในห้องประชุมคณะกรรมการ ห่างเพียงเมตรเดียว
เท่านั้นเอง ท่านก็บอกนี่ของจริงไม่จริงครับ จริงต้องวางติดบนรถครับ แล้ววิ่งได้ด้วย ท่าน
ลองยิงปืนเป้าคงที่แล้วท่านได้ ๑๐๐ เต็ม แล้วท่านไปยิงเป้าวิ่งบ้างสิครับ ท่านอาจจะได้ศูนย์เลย
ท่านจะคุยว่าท่านชนะเลิศมาแล้ว ถ้ามึงอะไร ยืนต้นกล้วยที่อยู่กับที่ แล้วท่านไปยิงผู้ร้าย
ที่โรผิดทุกที รถวิ่งนะครับ ๓๐ เซนติเมตรก็ยังไม่ทัน วัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองความ
ปลอดภัย เรามีป้ายนักเรียนเพื่อให้รู้เป็นรถนักเรียน เพื่อให้รถอื่นเขาชะลอลง เพราะฉะนั้น
ต้องให้เขาเห็น มิฉะนั้นเราไปปรับเขา เขายังว่าเห็นไม่ชัด แล้วท่านอย่าลืมนะ ของจริงท่าน
มาดูในห้อง ไฟสว่าง ไม่มีหมอก ไม่มีฝน ไม่มีเมฆมาบังแดด ท่านอยู่ในห้องไฟสว่างเต็มที่
แล้วสายตาหลายคู่ช่วยกันดู นั่นนะครับ ท่านต้องเผื่อคนอื่นบ้างสิครับ ที่เขาใส่แว่นตาบ้าง
คนที่เขาหน้ามืดตามัวมาจากห้องแอร์ หรือเขานั่งอยู่ในรถติดฟิล์มกรองแสงบ้างที่ตัดแสง
ออกไปอีก แล้วรถเขาก็วิ่ง รถนักเรียนก็วิ่ง ท่านไปดูสิครับ เอ็กซ์พีริเมนต์ (Experiment) ของ
ท่านใช้ได้หรือไม่ ในทางวิชาการสมัยใหม่ เอ็กซ์พีริเมนต์หลายอัน ทดลองในห้องแล็บยัง
ไม่พอต้องออกไปทดลองในกลางแจ้ง เขาเรียกฟิลด์รีเสิร์ฟ (Field reserve) ของท่านทำในห้อง
แล้วท่านทำในฐานะท่านไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญท่านเป็นนักกฎหมาย ท่านเป็นทนายความ ท่าน
เป็นนักการค้าบ้าง เขาต้องค้นคว้าโดยนักการจรรยาไร่อะไรต่ออะไรหลายอย่าง นักจิตวิทยา
หลายอย่างครับ ฉะนั้นกระผมกราบเรียนตรงๆ ว่า ๑๕ เซนติเมตรนี้ไม่พอครับ ถ้าท่านทดลอง
อย่างว่ากระผมก็เห็นด้วยว่าท่านผิดไปเสียแล้ว น่าจะเป็น ๓๐ เซนติเมตรหรืออย่างน้อยก็

LIRT

๒๐ เซนติเมตร ตามร่างของรัฐบาลก็ยังดี เพราะว่าเราต้องคำนึงถึงความปลอดภัยและคำนึงถึงเหตุการณ์จริง ๆ ที่วิ่งได้ ทั้งคนขับ ทั้งรถนักเรียน แล้ววัตถุประสงค์ต้องการคุ้มครองความปลอดภัย เพื่อไว้ดีกว่า ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เกียงกัน ๕ เซนติเมตร จะให้ขอมติก็ได้เนาะครับ

นายสนนธ์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการฯ) : ให้อธิบดีกรมการขนส่งทางบกกับรองปลัดกระทรวงคมนาคมท่านไปดูของจริงมาแล้วก็มาแถลงว่า ๒๐ เซนติเมตรนี้ใหญ่โตมโหฬารไปเอาสัก ๑๕ เซนติเมตร ท่านเป็นกรรมาธิการอยู่ด้วย ท่านก็ไปดูของจริงเราก็ลองตัดกระดาษดูกันอีกที ก็เห็นว่าใหญ่ แต่ทั้งนี้สภาจะเอา ๒๐ เซนติเมตรก็ไม่ว่า ที่จริงก็มอบให้อธิบดีกรมการขนส่งทางบกกับรองปลัดกระทรวงซึ่งเป็นกรรมาธิการไปดูของจริงรถของกระทรวงเทียบกันได้เขียนไว้ เราก็ต้องเชื่อท่านในฐานะที่ท่านเป็นเจ้าของที่เทคนิคท่านเอามาเสนอ แล้วลองตัดกันดูอีกเรื่องเป็นเช่นนั้น ไม่ใช่เอารถเข้ามาในห้องประชุมคณะกรรมการครับ มอบให้ท่านเพราะว่าท่านเป็นเจ้าของที่เทคนิค อธิบดีกรมการขนส่งทางบกนี้ครับ

นายธรรมนูญ ลัดพลี : คือกระผมไม่ตั้งใจครับ กระผมกราบเรียนไว้เป็นเร็คคอร์ด (Record) เท่านั้นเองว่า ถ้าเกิดมีรถชนรถนักเรียนตายก็เป็นบาปเคราะห์ของคณะกรรมการก็แล้วกัน ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๓๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๗ ทวิ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คณะกรรมาธิการเพิ่มใหม่ ท่านผู้ใดตั้งใจหรือไม่ครับ

นางแรม พรทโมบล บุญประสพ : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับมาตรา ๑๓๗ ทวิ นี้คณะกรรมการได้ไปเพิ่ม “การแข่งขันในทาง” ขึ้น การแข่งขันในทางนี้ไม่ได้มีบทนิยามว่าเป็นการแข่งขันอย่างไร เพราะเหตุว่าในปัจจุบันนี้ก็มีการแข่งรถกันอยู่เสมอ สำหรับรถยนต์หรือรถมอเตอร์ไซด์ในท้องถนนหลวงซึ่งดิฉันไม่เห็นว่าการแข่งรถเช่นนั้นอยู่ในมาตราไหน ซึ่งจะเป็นความผิดได้ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าจะมีการแข่งรถโดยถูกกฎหมายโดยได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานจราจรก็น่าจะมีบทนิยามคำว่า “การแข่งขันในทาง” นี้ไว้ด้วย

พลตำรวจตรี พลิก สุวรรณเวช (กรรมาธิการ) : ท่านประธานสภาที่เคารพ ที่คณะกรรมการได้เพิ่มมาตรา ๑๓๗ ทวินั้นก็เนื่องจากว่าในพระราชบัญญัติจราจรทางบกฉบับปัจจุบันนี้ คือฉบับปี ๒๕๓๗ ได้มีบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๗ แต่ในร่างที่เสนอนี้เดิมนี้ไม่มี ทางคณะกรรมการจึงได้พิจารณาเห็นว่า มีความจำเป็นที่จะต้องควบคุมในเรื่องการแข่งขันรถบนทางโดยให้มีบทบัญญัติเช่นเดียวกับกฎหมายเก่า เหตุผลมีอยู่เท่านี้ครับ

นางแรม พรทโมบล บุญประสพ : ท่านประธานที่เคารพ ท่านกรรมาธิการได้ชี้แจงว่าเดิมทีเดียวมีอยู่ในกฎหมายฉบับที่ยกเลิกไปแล้วจึงนำมาใส่ในฉบับนี้ ดิฉันเข้าใจค่ะ แต่ดิฉันเห็นว่าในกฎหมายฉบับนี้คำว่า “การแข่งขันในทาง” นั้นไม่มีบทนิยาม เมื่อไม่มีบทนิยามไว้แล้ว การแข่งขันในใจฉบับท่านเองซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายจราจรย่อมจะเข้าใจว่าขณะนั้นเขาละเมิดอยู่ตลอดเวลาในการที่มีการแข่งรถกันเช่นนี้ แล้วก็ยังไม่มีการโทษอย่างใดเลย แต่เมื่อมีปรากฏในนี้ว่า มีการแข่งขันในทางจึงน่าจะให้มีบทนิยามไว้ว่า “การแข่งขันในทางตามมาตรา ๑๓๗ ทวิ นี้คืออะไร หมายความว่าอย่างไร

พลตำรวจตรี พลิก สุวรรณเวช (กรรมาธิการ) : ท่านประธานสภาที่เคารพ ในเรื่องคำว่า “การแข่งขัน” นั้นคณะกรรมการเห็นว่าไม่จำเป็นต้องมีบทนิยาม ในกฎหมายเดิมก็ไม่มีบทนิยาม เป็นความเข้าใจกันในสามัญพื้นบ้านว่าการแข่งรถเป็นการแข่งรถที่หมายความว่า มีผู้จัดมีการจัด มีการรับสมัครผู้เข้าแข่งขัน มีการแจกรางวัลโดยใช้ทางสาธารณะนี้เป็นที่แข่งรถ ซึ่งความจำเป็นในการที่จะจัดนั้นอาจจะเพิ่มขึ้นตามเทศกาลหรือตามลักษณะของบ้านเมือง แต่ว่า

LIRT

ในกฎหมายที่ได้มีบัญญัติไว้นี้ก็เกรงว่าจะมีการจัดการแข่งรถกันขึ้นโดยที่ทำได้ตามอำเภอใจ จึงให้มีการขออนุญาตเสีย แต่สำหรับเรื่องการแข่งขันในทรศนะที่ว่ามีการขับแข่งแข่งกันไปเองนี้ ไม่ต้องอยู่ในลักษณะของการแข่งรถตามเจตนารมณ์ของมาตรา ๑๓๗ ทวิได้มีกฎหมายห้ามอยู่แล้วในมาตราอื่นๆ ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : ลักษณะ ๑๙ อำนาจของเจ้าพนักงานจราจรและพนักงานเจ้าหน้าที่ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๘ คณะกรรมการตัดออก

นายสนั่น สบายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ เนื่องจากมาตรา ๙ (๒) ได้เป็นไปตามร่างเดิมของรัฐสภา เพราะฉะนั้นมาตรา ๑๓๘ ก็ขอให้คืนอย่างเดิม ไม่ตัดออกครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : หมายความว่าไม่มีการแก้ไข

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๓๘ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๓๙ มีการแก้ไข มาตรา ๑๔๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๔๑ มีการแก้ไข มาตรา ๑๔๒ มีการแก้ไข

นางแรม พรหมโบล บุญยประสพ : ท่านประธานคะ ในเรื่องเกี่ยวกับมาตรา ๑๔๑ นี้ตามที่ท่านกรรมาธิการได้ไปตัดวรรคสุดท้ายออก ดิฉันเห็นว่าตามร่างเดิมเป็นการดีอยู่แล้ว เพราะว่าผู้ขับซึ่งจะได้ทราบว่ามีคำสั่งห้ามไว้โดยแจ้งชัด คือในวรรคนี้ที่ตัดออกนั้นเขียนไว้ว่า "คำสั่งนั้นให้ประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ บริเวณดังกล่าวข้างต้น เพื่อให้ผู้ขับและคนเดินเท้าเห็นได้ง่าย และพนักงานจราจรติดตั้งเครื่องหมายการจราจรไว้ด้วย ทั้งนี้ชั่วระยะเวลาอันมีกำหนด" เมื่อมีข้อความที่ปรากฏเช่นนี้แล้วย่อมจะดีกว่าที่จะไปตัดข้อความนั้นออก ถ้าหากตัดวรรคนี้ออกแล้วเจ้าพนักงานจราจรจะต้องคอยแจ้งให้รถทราบเป็นรายคันไป หรือท่านกรรมาธิการได้นำไปไว้ที่อื่นที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งดิฉันไม่เห็นในข้อนี้

LIART

พลตำรวจตรี พลิก สุวรรณเวช (กรรมธิการ) : ท่านประธานสภาที่เคารพ เหตุผลที่คณะกรรมการได้ตัดวรรคสุดท้ายออกนั้น ก็เนื่องจากว่าในกรณีที่เป็นการฉกฉกเงินนั้น ไม่มีวิธีการที่จะสามารถทำให้มีคำสั่งหรือประกาศได้ทันทั่วทั้งที่ ถ้านั้นครบเป็นเหตุผล

นางแรม พรหมโบล บุญประสพ : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับวรรคนี้ ถ้าหากว่าเป็นเรื่องกรณีฉกฉกเงินจนไม่สามารถที่จะทำได้ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ถ้าหากเขียนไว้เช่นนี้ไม่เห็นเสียหายอะไร เพราะเหตุว่าถ้าหากสามารถจะทำได้โดยทันทั่วทั้งที่ก็จะเขียนไว้ ดิฉันไม่เข้าใจท่านกรรมธิการไปตัดออกเสียทำไม เพราะฉะนั้นดิฉันก็ใคร่จะขอยืมคำของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคุณธรรมอนุญาติมาพูดว่า ถ้าหากกรณีที่เกิดขึ้นอันเป็นเรื่องอุบัติเหตุหรืออะไรที่เกิดขึ้นแล้วนั้นก็ย่อมจะต้องโทษคณะกรรมการนี้ว่าไม่เห็นควรที่จะคงไว้ตามนี้ เช่น ในมาตรา ๑๒๘ ที่ดิฉันพูดถึงด้านหลังนั้น ก็บอกว่าไม่จำเป็นจะต้องใส่ อย่างนี้เป็นต้น หรือว่าในมาตราอีกมาตราหนึ่งซึ่งได้ขอร้องให้เรื่องการแข่งรถในทางยังไม่ได้ตอบดิฉันเลยว่าไปอยู่ในมาตราไหน นอกจากจะบอกว่าไปอยู่ในมาตราอื่น ๆ ซึ่งดิฉันพยายามอ่านดูแล้วก็ไม่เห็นมีจึงขอประธานยืนยันว่า วรรคสุดท้ายนี้น่าจะเอาไว้ตามร่างเดิม ขอบพระคุณค่ะ

นายวินัย ทองลงยา : ท่านประธานที่เคารพ ที่คณะกรรมการตัดวรรคสุดท้ายของมาตรา ๑๔๑ คือ "คำสั่งของเจ้าพนักงานจราจรให้ประกาศ" ออกนั้น ถูกต้องแล้วเพราะเป็นกรณีเกิดเรื่องฉกฉกเงินหรืออุบัติเหตุซึ่งเจ้าพนักงานจราจรไม่มีเวลาที่จะออกประกาศมาปิดไว้ในที่เปิดเผยตามวรรคท้ายได้ และท่านสมาชิกสภาสตรีโปรดอย่าได้เป็นห่วงเลยครับ เพราะเหตุว่ามาตรานี้เขาบัญญัติไว้เฉพาะในกรณีมีเหตุฉกฉกเงินหรืออุบัติเหตุทำให้ไม่ปลอดภัยหรือไม่สะดวกในการจราจรในอาณาบริเวณใด เช่น เกิดรถชนกันหลายคันหรือเกิดไฟไหม้ขึ้นในปัจจุบันทันด่วน เจ้าพนักงานจราจรไม่มีเวลาที่จะมาออกประกาศ การออกประกาศนั้นต้องมีขั้นตอนหลายอย่างที่จะต้องปฏิบัติ กระผมจึงเห็นชอบด้วยในการที่ตัดข้อความตามวรรคสุดท้ายออก แต่กระผมเห็นต่อไปว่า เมื่อเป็นกรณีมีเหตุฉกฉกเงินหรืออุบัติเหตุเกิดขึ้นแล้วที่บอกว่า "ให้เจ้าพนักงานจราจรมีอำนาจดำเนินการตามที่เห็นสมควรและจำเป็นเกี่ยวกับการจราจรในอาณาบริเวณนั้นเพื่อให้เกิดความปลอดภัย หรือความสะดวกในการจราจรดังต่อไปนี้"

กระผมมีความเห็นว่าควรจะได้มีให้อำนาจกับพนักงานเจ้าหน้าที่คือตำรวจซึ่งปฏิบัติหน้าที่ควบคุมการจราจรตามมาตรา ๔ (๓๖) ด้วย จึงจะทันต่อเหตุการณ์ที่เกิดเหตุฉุกเฉินหรืออุบัติเหตุซึ่งเกิดขึ้นในอาณาบริเวณนั้นในปัจจุบันทันด่วน มิฉะนั้นแล้วจะต้องรอให้เจ้าพนักงานจราจรซึ่งเป็นนายตำรวจชั้นสัญญาบัตรและซึ่งรัฐมนตรีจะต้องแต่งตั้งให้เป็นเจ้าพนักงานจราจรอาจจะมาไม่ทันในที่เกิดเหตุ นั้น ตำรวจซึ่งควบคุมการจราจรนั้นจะเป็นพลตำรวจหรือเป็นนายสิบตำรวจก็ควรจะได้มอบอำนาจให้แก่เขาได้ ที่กระผมขอเดิมอย่างนี้ก็เพื่อให้มีความสัมพันธ์กับมาตรา ๑๔๕ ท่านโปรดดูนะครับ มาตรา ๑๔๕ “เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้ผู้ขับขี่หยุดรถในเมื่อเกิดเหตุตาม (๑) และ (๒)” อันหนึ่ง และยังจะพาดพิงไปถึงมาตรา ๑๕๕ ทวิด้วย ในการที่จะเติมคำว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” ลงในมาตรา ๑๔๑ และมาตรา ๑๕๕ ทวิ จะได้ทันต่อเหตุการณ์ที่เกิดเหตุขึ้น เพราะแม้ว่าแต่รอเจ้าพนักงานจราจรจะไม่ทันการณ์ เขาอาจจะมาไม่ทันในที่เกิดเหตุ แต่ตำรวจหรือนายสิบตำรวจที่ควบคุมการจราจรอยู่ในขณะนั้นในสถานที่นั้นเขาจะได้มีอำนาจสั่งดำเนินการได้ทันที่จะห้ามอะไรต่ออะไรจะได้สมบูรณ์ถูกต้องยิ่งขึ้นและจะมีความสัมพันธ์กับมาตรา ๑๕๕ ทวิซึ่งกระผมจะได้พูดถึงต่อไปเมื่อถึงมาตรานั้น ขอขอบคุณครับ

พลตำรวจตรี พลิก สุวรรณเวช (กรรมาธิการ): ท่านประธานสภาที่เคารพ ขอขอบพระคุณท่านสมาชิกที่ได้กรุณาห่วงใยในเรื่องนี้ แต่ว่าเรื่องนี้คณะกรรมาธิการก็ได้พิจารณาอย่างรอบคอบเหมือนกันถึงว่าควรจะให้อำนาจในกรณีที่มีเหตุฉุกเฉินหรือมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นบนทางนั้น ได้มีอำนาจทั้ง ๔ ข้อนี้มากนักอย่าแค่นั้นประการใด ก็ได้พิจารณากันแล้วว่าเนื่องจากเจ้าพนักงานจราจรสามารถที่จะอำนวยความสะดวกและสั่งการให้มีการปฏิบัติตาม (๑) (๒) (๓) และ (๔) ได้ เนื่องจากในบางกรณีเป็นเรื่องที่จะต้องให้ความรอบคอบ อย่างเป็นทางการจะกำหนดให้ทางสายใดหรือทางตอนใดให้รถเดินทางเดียว ในระดับที่เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่นั้นอาจจะทำไปไม่รอบคอบไม่สอดคล้องกับสภาพ เพราะเหตุว่าสภาพการจราจรในกรณีที่มีเหตุฉุกเฉินหรือมีอุบัติเหตุเกิดขึ้นกินพื้นที่เป็นอาณาบริเวณจึงจะต้องการให้ความรอบคอบนั้น แต่ถ้า

หากทางสภาเห็นด้วยว่าจะให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีปัญหาเฉพาะหน้าในบางกรณีดำเนินการตาม (๑) (๒) (๓) และ (๔) ได้ ทางคณะกรรมการก็ไม่ขัดข้องครับ

นางกนก สามเสน วิล : ดิฉันคิดว่ามาตรา ๑๕๑ วรรคสุดท้ายที่ท่านสมาชิกได้ทักท้วงนั้น ดิฉันคิดว่าเป็นสิ่งจำเป็น จำเป็นที่จะต้องเก็บเอาไว้ เพราะเหตุว่าในกรณีที่ได้มีเหตุฉุกเฉินหรืออุบัติเหตุเกิดขึ้น ไม่ใช่เจ้าหน้าที่สามารถจะไปแก้ความฉุกเฉินหรืออุบัติเหตุนั้นภายในเวลาอันรวดเร็วโดยเฉพาะในห้องในที่ห่างไกล ถ้ามีกำหนดเอาไว้ ดิฉันก็คิดว่าน่าจะเป็นผลดีมากกว่าที่จะเกิดความเสียหาย ไม่ต้องไปคิดอื่นไกล เมื่อเข้าในซอยแห่งหนึ่งรถแท็กซี่ล้อหลุดอยู่กลางถนน รถติดกันเป็นแถว ดิฉันยังไม่เห็นตำรวจสักคนหนึ่ง เพราะฉะนั้นอย่าไปพูดถึงที่ไกล ๆ เลยค่ะ บางที่เป็นวัน ๆ ถ้าล้อรถไปหลุดอยู่ แล้วรถก็เล่นไม่ได้ กว่าจะรู้ว่ารถเกาะอยู่กลางทางก็เล่นเข้ามาเสียตั้งนานแล้ว เพราะฉะนั้นการที่จะกำหนดไว้ ถ้าหากว่าไม่ได้ทำให้เกิดความเสียหายแต่เป็นผลดี ดิฉันคิดว่าน่าที่จะเก็บเอาไว้

พลตำรวจตรี พลิก สุวรรณเวช (กรรมการ) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมใคร่จะขอกราบเรียนว่า ในกรณีที่เราตัดออกนี้ เนื่องจากว่าเป็นลักษณะของการที่จะต้องทำงานจริง ๆ คือเป็นเรื่องที่ทำไม่ได้ในหลายกรณี เนื่องจากว่าถ้าหากยังคงร่างนี้เอาไว้ในวรรคสุดท้ายแล้ว การที่จะมีผลใช้บังคับตามมาตรานี้จะต้องมีประกาศแล้วติดตั้งไว้ในที่เปิดเผย แต่ว่าในข้อเท็จจริงนั้น ถ้าหากว่าสภาพการณ์ผลที่เกิดขึ้นจากเหตุฉุกเฉินหรืออุบัติเหตุไม่มีระยะที่จะทอดเวลายาวนานนั้น เจ้าหน้าที่ที่จะต้องทำอย่างอื่นแน่นอน รวมทั้งแม้แต่เพลิงไหม้ในเขตชุมชนุมชนเป็นระยะเวลาหลาย ๆ ชั่วโมงนี้ ในขณะที่เจ้าหน้าที่ดำเนินการสั่งการที่จะห้ามรถหรือปิดกั้นการจราจรหรือจัดระบบการจราจรในสภาพปัจจุบันทันด่วนเฉพาะหน้านั้น เจ้าหน้าที่ส่วนหนึ่งก็จะเขียนป้ายประกาศไว้ เพราะเหตุว่าจะต้องมีการปฏิบัติงานหลังจากเหตุฉุกเฉินหรือเหตุเพลิงไหม้ อุบัติเหตุ เป็นช่วงระยะอีกยาวนานพอสมควร แต่ถ้ายังคงไว้ นี้จะมีผลใช้บังคับต่อเมื่อได้มีการเขียนประกาศปิดไว้ในที่เปิดเผย ทางคณะกรรมการได้พิจารณาอย่างนั้นว่าจะเป็นเรื่องของทางปฏิบัติครับ

นายวินัย ทองลงยา : ขอขอบคุณกรรมาธิการซึ่งเป็นผู้บังคับการฯ จราจรว่าจะเติม “พนักงานเจ้าหน้าที่” ไม่ขัดข้อง ที่ท่านเป็นห่วง (๔) กระผมว่าไม่น่าห่วงหรอกครับ ที่น่าห่วง คือ (๑) (๒) และ (๓) ถ้าหากตำรวจจราจรควบคุมการจราจรเขาสั่งการได้ทันที เจ้าพนักงานจราจรทำมาไม่ทัน วรรคสุดท้ายบอกว่า “ทั้งนี้ชั่วระยะเวลาเท่าที่จำเป็น” เท่านั้น แต่ก็ไม่ขัดข้องว่าจะเติม ที่นี้ก็ยังไม่รู้ว่าท่านจะเติมหรือไม่เติม สำหรับ (๔) ก็ให้เป็นอำนาจของเจ้าพนักงานจราจรเขามาสั่งการที่หลังก็ได้ แต่ห้ามรถ ห้ามหยุด ห้ามจอด ห้ามเลี้ยวรถ กลับรถ ตอนที่เกิดเหตุฉุกเฉินหรืออุบัติเหตุอะไรนั้น ควรจะเป็นหน้าที่ของพลตำรวจหรือนายสิบตำรวจที่เขาควบคุมการจราจรโดยตรง จะได้ประโยชน์แก่ประชาชน ได้ประโยชน์แก่เจ้าหน้าที่ที่จะปฏิบัติการ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ดับเพลิง หรือเจ้าหน้าที่อื่นใดที่จะเข้าไปทำการระงับเหตุฉุกเฉินหรืออุบัติเหตุที่เกิดขึ้นให้เรียบร้อยด้วย ขอขอบคุณครับ

นายสนานนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ด้วยความเคารพความคิดความเห็นของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คณะกรรมาธิการได้ปรึกษากันแล้ว ขอเติมคำว่า “เจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่” ลงไป เพื่อให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ และเติมหลังจากคำว่า “เจ้าพนักงานจราจร” ว่า “หรือพนักงานเจ้าหน้าที่”

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ที่คณะกรรมการขอเติมอย่างนี้ ตามข้อเสนอของสมาชิก มีท่านผู้ใดขัดข้องบ้างหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกขัดข้อง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีผู้ใดขัดข้อง ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๔๒ มีการแก้ไข

นายธรรมนุญ ลัดพลี : ขอขอบคุณครับท่านประธานสภาที่เคารพ ตรงนี้มีปัญหา แต่คิดว่าคณะกรรมการคงจะแก้ได้ คือ “ที่คับขัน” ตามที่ได้ตกลงกันแล้ว แต่กระผม

LIART

มีปัญหา (๕) คำหน้าที่ว่า “ในทางแคบหรือ” นี้ จะคงไว้ตามร่างเดิมของรัฐบาล หรือจะตัดออก เพราะคราวก่อนตกลงกันจะเติมกลับเพียงคำว่า “ที่คับขัน” แต่คณะกรรมการได้ตัดออก ทั้ง ๒ คำ ถ้าจะเอา “ที่คับขัน” กลับมา กระผมก็อยากจะขอให้เอาคำว่า “ทางแคบ” กลับมา ด้วยเพราะมองไม่เห็นเหตุผล ทำไมต้องไปตัดออก ท่านกรรมาธิการไม่ตั้งใจใช้หรือไม่ครับ ขอบพระคุณ

นายสนนธ์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ): ท่านประธานที่เคารพ เรา รับคำว่า “คับขัน” แล้ว อันนี้ก็เอาคืนมาด้วยครับ

นายอัครพร จุฬารัตน (กรรมาธิการ): ท่านประธานที่เคารพ สำหรับมาตรา ๑๔๒ นี้ เห็นจะต้องเพิ่มอนุมาตราอีกอนุมาตราหนึ่งเพราะเราได้พูดค้างไว้ตั้งแต่ในมาตรา ๘๕ เรื่อง การขับข้าราชการยานที่ในมาตรา ๘๕ (๕) บอกว่า “ขับโดยบรรทุกบุคคลอื่นให้เป็นไปตามเงื่อนไขที่เจ้าพนักงานจราจรกำหนด” แล้วเราได้ตกลงกันไว้ว่า จะมาเพิ่มอำนาจในมาตรา ๑๔๓ อาจ จะเป็น (๑๑) ทวิ ว่ากำหนดระเบียบเกี่ยวกับการบรรทุกคนโดยสารสำหรับรถจักรยาน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: คณะกรรมาธิการขอเพิ่ม (๑๑) ทวิ เพื่อให้ เป็นไปตามที่เคยได้ตกลงกันมาก่อน จะมีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ขอให้ เลขานุการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา): มาตรา ๑๔๓ มีการแก้ไข

นางแรม พรหมโบล บุญยประสพ: ท่านประธานที่เคารพ ในวรรคที่ ๓ ตอนท้าย คณะกรรมาธิการไปเพิ่มว่า “เว้นแต่เป็นกรณีที่จะดำเนินการเพื่อสั่งยึดตามมาตรา ๑๖๓ ก็ให้ พนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ออกไปแทนใบอนุญาตขับขี่ได้ไม่เกินเจ็ดวัน” ดิฉัน ใคร่ขอประทานกราบเรียนว่าตามที่คณะกรรมการได้เติมไว้ว่า หมายความว่า จะออกไปแทน

LIRT

ใบอนุญาตขับขี่ให้ได้ในกรณีที่จะยึดใบอนุญาตอีกไม่เกิน ๗ วันเช่นนั้นใช่หรือไม่คะ เพราะคำว่า “เจ็ดวัน” นี้ ถ้าหากจะไปพิจารณาว่าถ้ายึดตามมาตรา ๑๖๓ แล้ว จะต้องอุทธรณ์ภายใน ๑๕ วัน แล้วก็ให้ลัทธิตีวินิจฉัยภายใน ๑ เดือน ซึ่งเป็นระยะเวลา ๔๕ วัน เพราะฉะนั้นการที่ให้ใบแทนใบอนุญาตขับขี่ได้อีกไม่เกิน ๗ วันนี้ ได้เอามาจากมาตรฐานอันไหน ขอขอบพระคุณค่ะ

พลตำรวจตรี ชวลิต บุลสุวรรณ (กรรมาธิการ) : เรียนท่านประธานที่เคารพ ในมาตรานี้ที่คณะกรรมการได้เติมวรรคท้าย ขอเรียนกรรมวิธีที่ปฏิบัติของตำรวจในการที่ออกใบสั่ง พอออกใบสั่งแล้วก็มาเสียค่าปรับ เมื่อเสียค่าปรับแล้วมีความผิดที่จะต้องยึด ในการจะสั่งยึดนั้น สั่งยึดในทันทีทันใดไม่ได้ต้องเสนอถึงผู้บัญชาการตำรวจนครบาลเป็นผู้สั่งยึด กรรมวิธีในการเดินทางจากสถานีมาจนกว่าจะถึงผู้มีอำนาจสั่งนั้นเป็นระยะเวลาพอสมควร ในช่วงระยะเวลานี้ยังไม่ทราบว่าบุคคลผู้ที่เสียค่าปรับแล้วนั้น ผู้บังคับบัญชาจะเห็นด้วยในการที่เสนอขอยึดใบอนุญาตหรือไม่ จึงออกใบแทนให้ผู้นั้นยังมีสิทธิในการขับรถอยู่ในระหว่างที่ยังมิได้รับคำสั่งให้ยึด เมื่อผู้บังคับบัญชาสั่งมาว่าให้ยึด แล้วก็เรียกผู้นั้นกลับมา และสั่งยึด และถอนใบแทนกลับคืนมาตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป เป็นการที่จะให้โอกาสต่อผู้ที่ยังมิได้รับคำสั่ง ซึ่งมีการรบนกันอยู่เสมอว่าพอเสียค่าปรับแล้วก็ยึดไปแล้ว ขับรถกลับไปบ้านก็ไม่ได้ อย่างนั้น อย่างนี้ คำสั่งยึดก็ยังไม่ได้ออกมาจึงได้บัญญัติอย่างนี้เพื่อความเหมาะสม กระผมขอเรียนให้ทราบอย่างนี้ครับ

นางแรม พรหมโอบล บุญยประสพ : ท่านประธานที่เคารพ ตามที่ท่านกรรมาธิการได้ชี้แจงไปนั้น ดิฉันเห็นว่าระยะเวลาที่กำหนดให้ ๗ วันกลับน้อยไป น่าจะให้ระยะเวลาสัก ๑๕ วัน หรือมากกว่านั้น เพราะเหตุว่าตามกรรมวิธีที่ท่านได้ชี้แจงมาว่าต้องขออนุญาตจากผู้บัญชาการเสียก่อน ในระยะเวลา ๗ วันนี้ คงไม่เป็นการเพียงพอ และนอกจากนั้นถ้าจะอุทธรณ์คือหมายความว่า ผู้ที่ถูกยึดใบอนุญาตจะอุทธรณ์ก็ต้องอุทธรณ์ภายใน ๑๕ วัน เพราะฉะนั้นน่าจะถือเอาอันนี้เป็นหลักการที่จะอนุญาตต่อไปอีกเป็นระยะเวลา ๑๕ วัน

พลตำรวจตรี ชวลิต บุณยสุวรรณ (กรรมาธิการ): ท่านประธานที่เคารพ กระผมกราบเรียนข้อเท็จจริงในการปฏิบัติซึ่งเรากำชับให้ปฏิบัติให้ทัน แล้วก็พิจารณาว่าพอสมควร ในระยะเวลา ๗ วัน ถ้าหากว่า ๑๕ วันก็คิดว่าจะมากเกินไป กระผมขอยืนยันว่า ๗ วันทันครับ

นางแรม พรหมไพบล บุญยประสพ: ท่านประธานที่เคารพ ดิฉันขอประทานกรณาคือว่าเมื่อก่อนท่านกรรมาธิการก็ได้ชี้แจงไว้แล้วว่า กรรมวิธีที่จะไปถึงผู้บัญชาการเพื่อที่จะให้มีการยึดนั้นก็จะต้องใช้เวลาพอสมควร คำว่า "เจ็ดวัน" นี้ดิฉันคิดว่าทำไม่ได้ และอีกอย่างหนึ่ง การที่ท่านบอกว่าจะต้องอุทธรณ์ภายใน ๑๕ วันก็จะต้องมีการติดต่อเป็นระยะเวลา ๑๕ วัน อย่างนี้ ดิฉันจึงขอความกรุณาได้โปรดพิจารณาให้เป็นเวลา ๑๕ วัน และอีกประการหนึ่งเวลาราชการนั้นก็เพียง ๕ วันเท่านั้นต่อ ๑ อาทิตย์ เพราะฉะนั้นก็ขอได้โปรดกรุณาเพิ่มเป็นจำนวน ๑๕ วัน

นายसानนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ): ด้วยความเคารพ ไม่ขัดข้องครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: คณะกรรมการไม่ขัดข้องแล้ว มีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ครับ

นายธรรมบุญ ลัดพลี: ท่านประธานที่เคารพ ความจริงกระผมก็เห็นด้วยกับ คณะกรรมการเมื่อกี้ว่า ๗ วัน เขายืนยันว่าทัน และโดยเฉพาะตำรวจเขาทำงาน ๗ วัน คือ ๒๔ ชั่วโมง เขาปฏิบัติราชการ แต่เมื่อคณะกรรมการยอม ๑๕ วัน กระผมก็เห็นว่าถ้ากำหนด ๑๕ วัน ในมาตรา ๑๔๔ นี้จะต้องแก้ย้อนหลังไปให้สอดคล้องกัน รวมทั้งเวลาอุทธรณ์ด้วยก็ต้องมากกว่านี้ด้วย เพราะฉะนั้นก็ต้องขอให้คณะกรรมการลงไปดู เพราะว่าจะอย่าง ที่แล้วมาตรา ๑๔๓ ก็มีไว้ ๗ วัน ก็ไม่สอดคล้องกัน อันนี้ทั้ง ๒ วรรค วรรคสอง วรรคสาม ที่นี้ถ้ามาแก้มาตรานี้ ๑๕ วัน ในมาตรา ๑๔๔ ก็จะต้องแก้ตามไปด้วย เพื่อให้สอดคล้องกัน กระผมก็เห็นว่าเรื่องนี้ก็สุดแต่คณะกรรมการจะทำได้แค่นั้น ขอบพระคุณ

นายसानนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ): ท่านประธานที่เคารพคนละครณีไม่ต้องแก้ตาม อันนี้ก็อนุโลมเห็นแก่ท่านสมาชิกท่านหวังดี มาตรา ๑๔๔ ไม่ต้อง

LIRT

แก้ตาม เอา ๔๘ ชั่วโมงเป็น ๗ วัน ประเดี้ยวให้ผ่านมาตรา ๑๔๓ ไปก่อน ผ่านไปแล้วค่อยพิจารณาอีก

นายธรรมนูญ ลัดพลี : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอประทานโทษ กระผมเข้าใจผิดหรือเปล่าไม่ทราบ กระผมเห็นว่าพูดกันในเรื่องมาตรา ๑๔๔ ที่ว่า แก้เป็น ๑๕ วัน มาตรา ๑๔๓ หรือครับ ขอประทานโทษ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ต่อกับครับ มาตรา ๑๔๔ มีการแก้ไข มีท่านผู้ใดตั้งใจบ้างครับ

(ไม่มีสมาชิกตั้งใจ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๔๕ มาตรา ๑๔๖ และมาตรา ๑๔๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๔๘ มีการแก้ไข

นางแรม พรหมโอบส บุนยประสพ : ท่านประธานที่เคารพ ในมาตรา ๑๔๘ คณะกรรมาธิการได้เติมคำว่า “หรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้” ในบรรทัดสุดท้าย ดิฉันขอประทานกราบเรียนว่า สำหรับมาตรา ๑๔๘ นี้คงมีความมุ่งหมายแต่เฉพาะความผิดอันเป็นเรื่องที่จะสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งให้อำนาจพนักงานสอบสวนมีอำนาจเปรียบเทียบได้ ส่วนคำว่า “ว่ากล่าวตักเตือน” นั้นไม่ใช่เป็นเรื่องโทษที่จะกำหนดไว้ และอีกอย่างหนึ่งคำว่า “ว่ากล่าวตักเตือน” นั้น ก็เป็นคำที่ไม่มีบทบัญญัติไว้ให้ชัดว่าเป็นการตักเตือนอย่างใด ดิฉันจึงขอเสนอให้ตัดข้อความที่ท่านกรรมาธิการเติมไว้ในบรรทัดสุดท้ายนี้ออก

พลตำรวจตรี ฝลิก สุวรรณเวช (กรรมาธิการ) : ท่านประธานสภาที่เคารพ ในกรณีที่คณะกรรมาธิการได้เติม “หรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้” นั้น เนื่องจากได้ไปพิจารณาว่า ในมาตรา ๑๔๓ วรรคแรก เมื่อเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่พบว่า ผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอันเกี่ยวกับรถนั้น ๆ จะว่ากล่าว

LIART

ตักเตือนผู้ขับขีหรือออกไปสั่งให้ผู้ขับขีไปยังสถานีตำรวจก็ได้ ได้พิจารณาแล้วว่าในระดับเจ้าหน้าที่ชั้นรองลงไปนั้นยังมีอำนาจในการที่จะว่ากล่าวตักเตือนผู้ที่กระทำผิดพระราชบัญญัติจราจร แต่ว่าเมื่อมาถึงระดับเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานสอบสวนซึ่งเป็นข้าราชการชั้นอาวุโสมีวิวุฒิและคุณวุฒิที่สูงกว่านั้น ในกรณีที่มีความจำเป็นมีเหตุมีผลที่ผู้กระทำผิดจะชี้แจงแสดงเหตุผลนั้นถ้าหากว่าไม่ให้อำนาจว่ากล่าวตักเตือนไว้จะมีเป็นการที่ทำให้อำนาจของข้าราชการระดับสูงนั้นน้อยกว่าข้าราชการระดับรองลงไป และในกรณีที่สำคัญที่สุดก็คือว่าในการที่จะพิจารณาเหตุผลของผู้ที่ต้องการว่ากระทำผิดกฎจราจรนั้นอาจจะมีเหตุผลที่ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ผู้บังคับบัญชานั้นจะต้องรับฟังและใช้วิจารณญาณตัดสินด้วยความเป็นธรรมมิใช่ว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานเจ้าหน้าที่ในระดับรองนั้นชี้ไม่ชี้ขึ้นเป็นนัย ทั้งนี้ก็เนื่องจากการจะทำให้เกิดความเป็นธรรมในการใช้กฎหมายแก่ประชาชน เป็นเหตุผลที่คณะกรรมการได้เพิ่มเติมครับ

นางแรม พรหมโกล บุณยประสพ : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับในมาตรา ๑๔๓ ไม่ใช่มีแต่วรรคแรกเท่านั้น ยังมีที่วรรคสามด้วย ในเรื่องการว่ากล่าวตักเตือนนั้นเป็นแต่เพียงเรื่องวิธีการปฏิบัติ แต่สำหรับมาตรา ๑๔๘ นั้นว่าด้วยการกำหนดโทษ เพราะฉะนั้นดิฉันจึงใคร่ขอประธานเรียนว่า คำ “ว่ากล่าวตักเตือน” ซึ่งนำมาใช้ในมาตรา ๑๔๘ นี้จึงเป็นการไม่ถูกต้อง เพราะว่าเป็นคนละกรณีกับมาตรา ๑๔๓ ซึ่งทำนกรมสิทธิการได้ชี้แจงมาแล้ว มาตรา ๑๔๘ เขียนไว้ว่า “บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากความผิดที่กำหนดโทษไว้ในมาตรา ๑๖๒ วรรคสอง ให้พนักงานสอบสวนผู้มีอำนาจทำการสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีอำนาจเปรียบเทียบ” คือมาตรานี้เป็นเรื่องการลงโทษ แต่ส่วนมาตรา ๑๔๓ นั้นเป็นเรื่องวิธีปฏิบัติที่จะให้อำนาจเจ้าหน้าที่ว่ากล่าวตักเตือนได้ ดิฉันจึงขอเสนอให้ตัดออกและคงไว้ตามร่างเดิม

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เพื่อประหยัดเวลานะครับ ก็เกี่ยวกันนิดเดียว ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่าเท่าที่คณะกรรมการเพิ่มให้ว่ากล่าวตักเตือนได้จะเอาหรือไม่เอา ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามร่างเดิมคือว่ากล่าวตักเตือนไม่ได้ โปรดยกมือขึ้น

LIART

(มีสมาชิกยกมือ ๑๙ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นสมควรแก้ไขตามที่คณะกรรมการธิการเพิ่มเติม โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๘๑ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่ามาตรา ๑๔๘ นี้ที่ประชุมให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการธิการเพิ่มเติม ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๔๙ ไม่มีการแก้ไข ลักษณะ ๒๐ บทกำหนดโทษ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๕๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๕๑ ไม่มีการแก้ไข

นายธรรมบุญ ลัดพลี : ท่านประธานที่เคารพ ด้วยความเคารพต่อสภานี้ กระผมอยากจะกราบเรียนหรือคิดหนึ่ง คือตามที่ตกลงจะมีการแก้ไขวรรคหนึ่ง วรรคสอง ของมาตรา ๒๑ ที่ปรากฏในบรรทัดที่ ๓ ของมาตรา ๑๕๑ แต่เนื่องจากมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง ที่ปรากฏอยู่ในบรรทัดที่ ๒ ของมาตรา ๑๕๑ นั้นมีปัญหาอยู่หนึ่งที่กระผมอยากกราบเรียนถามคณะกรรมการธิการ เพราะปรากฏว่าตามมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่งกำหนดให้มีโทษ แต่ว่าการใช้เสียงสัญญาณในวรรคสองคือการใช้เสียงสัญญาณในโรงพยาบาล โรงเรียนนั้นปรากฏว่าไม่มีโทษที่กระผมสงสัยว่าจะเป็นช่องโหว่ของกฎหมายหรือเปล่า คณะกรรมการได้คำนึงถึงหรือเปล่า ถ้าหากว่าไม่ตั้งใจกระผมก็ไม่มีปัญหาอะไร คือกระผมสงสัยอยู่นิดเดียว เพราะร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เมื่อคราวที่แล้วก็มีการเถียงกัน ที่คณะกรรมการกับรัฐบาลก็เถียงกันในเรื่องรถแท็กซี่ที่ไปใช้เสียงสัญญาณ และก็มีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติบางท่านได้ยกปัญหาขึ้นว่าทำไมรถแท็กซี่ไปใช้เสียงสัญญาณผิด แต่รถเอกชนไม่มีข้อจำกัด ทีนี้ในมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่งนี้มีโทษอยู่ตามมาตรา ๑๕๑ แต่ว่าวรรคสองไม่กำหนดไว้ กระผมก็สงสัยอยู่นิดเดียวว่า คณะกรรมการได้คำนึงถึงตัวหรือเปล่าในเรื่องใช้แท็กซี่ในโรงพยาบาลต่าง ๆ จะมีผิดหรือไม่ผิด ถ้าคณะกรรมการเห็นว่าปล่อยไป คงไว้ตามร่างเดิมที่กำหนดให้มีโทษสำหรับแท็กซี่ กระผมก็ไม่ตั้งใจครับ

LIART

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญคณะกรรมการธิการชี้แจงครับ

นายประทีป ชุ่มวัฒนะ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ มาตรา ๑๕๑ นี้ ก่อนอื่นคณะกรรมการจะขอทบทวนเสียก่อนว่ามีมาตราที่เรากลับไปปรับขึ้นซึ่งเดิมคณะกรรมการตัดแล้วกลับไปปรับขึ้นใหม่ เพราะฉะนั้นมาตราที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๕๑ นี้จะต้องปรับตามด้วย คือ มาตรา ๒๑ ที่มีคำว่า "วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง" ต้องตัดคำว่า "วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง" ออกมาตรา ๔๒ ต้องปรับขึ้นต้องคงไว้ตามเดิม มาตรา ๖๑ ก็ต้องคงไว้ตามเดิม ๓ แห่งนะครับ ส่วนที่ท่านสมาชิกที่ท่านกล่าวถึงมาตรา ๑๔ ระบุแต่วรรคหนึ่ง ทำไมไม่ระบุวรรคสองนั้น ก็เพราะเห็นว่าวรรคสองเป็นเรื่องที่จะให้อธิบดีประกาศอย่างไร เพราะฉะนั้นการฝ่าฝืนเป็นเรื่องฝ่าฝืนวรรคหนึ่งที่จะมีความผิด ส่วนวรรคสองนี้เป็นการกำหนดแบบว่าให้อธิบดีประกาศกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นก็ไม่ใช่ว่าบัญญัติความผิดที่มีการฝ่าฝืน ขอขอบคุณครับ

นายเฉลียว วัชรพุกก์ : ท่านประธานที่เคารพ ตามมาตรา ๑๕๑ เกี่ยวกับความผิดตามมาตรา ๔๐ ที่ระบุไว้ในมาตรา ๑๕๑ นั้น กระผมคิดว่าความผิดตามมาตรา ๔๐ นั้นก็เหมือนกับความผิดตามมาตรา ๑๐๐ แต่ว่าความผิดตามมาตรา ๑๐๐ นั้นได้ระบุโทษไว้แรงระบุไว้ในมาตรา ๑๕๔ ซึ่งเป็นความผิดเหมือนกัน แต่ว่าเป็นความผิดเกี่ยวกับรถแท็กซี่ ส่วนมาตรา ๔๐ นี้เป็นความผิดเกี่ยวกับรถบรรทุกทุกคนโดยสาร เรื่องการลงโทษตามความผิดดังกล่าว นั้นท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้เคยเรียนครั้งหนึ่งแล้วในการประชุมครั้งที่แล้ว กระผมคิดว่าถ้าหากเป็นความผิดที่เหมือนกันก็ควรจะลงโทษเท่าเทียมกัน กระผมใคร่ขอเสนอให้ตัดมาตรา ๔๐ ในมาตรา ๑๕๑ ออกไป แล้วไปเพิ่มในมาตรา ๑๕๔ เพื่อจะให้มีการลงโทษเช่นเดียวกับความผิดเกี่ยวกับเรื่องรถแท็กซี่ในมาตรา ๑๐๐ ครับ

นายธรรมบุญ ลัดพลี : ขอขอบคุณครับท่านประธาน กระผมเห็นด้วยกับท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ได้อภิปรายไป เพราะในคราวที่แล้วกระผมก็ได้หักท้วงไว้ทีหนึ่งแล้วที่ท่านกรรมาธิการได้ยกเอาข้อความในวรรคสองของมาตรา ๔๖ ขึ้นไปเป็นส่วนหนึ่งของมาตรา ๔๐

LIRT

ซึ่งกระผมก็บอกว่าลั่นนั้นเป็นการกระทำที่ทำให้เสื่อมเสียอิสรภาพมีโทษแรงถ้าคงไว้ข้างล่าง แต่คณะกรรมการก็ได้ยกไปไว้ข้างบนทำให้โทษเบาไป แต่คณะกรรมการก็ไม่ยอมเอากลับคืนลงมา แต่มาในที่นี้ก็ปรากฏแล้วว่าในเรื่องของรถแท็กซี่ก็มีการยึดติดตั้งเหนี่ยวคนขึ้นรถแต่โทษที่แรงกว่าในกรณีรถโดยสาร เพราะฉะนั้นก็จะไม่ได้มาตรฐาน กระผมจึงได้ทราบเรียนไว้คราวก่อนนี้ด้วยเหมือนกัน แต่กระผมจำมาตราไม่ได้เท่านั้นเอง มาตรานี้ก็ปรากฏว่าโผล่ขึ้นมา กระผมก็อยากทราบเรียนท่านกรรมการได้กรุณาทบทวนดูอีกครั้งหนึ่ง แล้วอันนี้ถ้าจำเป็นจะไปแก้ไขคราวที่แล้วก็อาจจะทำได้ โดยอาศัยตามนัยแห่งข้อบังคับข้อ ๕๔ ซึ่งเมื่อเสร็จร่างแล้ว เราก็มาทบทวนดูแก้ไขถ้อยคำได้อีกครั้งหนึ่ง ขอบพระคุณครับ

นายอัคราทร จุฬารัตน (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ความจริง ๒ มาตรานี้ก็ได้อภิปรายกันครั้งหนึ่งในตอนที่ถึงมาตรา ๕๐ แล้วก็ได้ชี้แจงว่ามีลักษณะที่แตกต่างกันอยู่ทั้ง ๒ มาตรา นี้ ก็มีความจริงอยู่ในข้อที่ว่าลักษณะของการกระทำในบางเรื่องนั้นมาตรงกันเข้า ทั้งนี้ทางคณะกรรมการไม่ได้แตะต้องในเรื่องโทษ เพราะเหตุว่าในมาตรา ๕๐ และมาตรา ๑๐๐ นี้ เป็นบทกำหนดโทษตามร่างของรัฐบาลได้วางมาในเกณฑ์แตกต่างกันอย่างนั้น ซึ่งก็สุดแล้วแต่ถ้าหากสภาเห็นว่าลักษณะของมาตรา ๕๐ กับมาตรา ๑๐๐ นี้ การกำหนดโทษควรจะเท่ากันจะเป็นทางสูงหรือทางต่ำ คือตามมาตรา ๑๕๑ หรือมาตรา ๑๕๔ ก็สุดแล้วแต่ที่ประชุมจะพิจารณาว่าควรจะให้เท่ากันหรือไม่ ทางคณะกรรมการไม่ขัดข้องครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : แล้วแต่คณะกรรมการจะขอแก้ไขหรือเปล่าครับ ที่ประชุมเห็นจะทำอะไรไม่ได้เพราะไม่มีผู้แปรญัตติเอาไว้ แต่ถ้าคณะกรรมการขอแก้ไข แล้วที่ประชุมไม่ขัดข้องก็ได้

นายसानนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ) : คือมาตรา ๑๐๐ ว่าด้วยรถแท็กซี่ รถแท็กซี่ถึงจะทิ้งรถไปดึงคนหรือไปเรียกคนอื่นอึ้งอะไรอย่างนี้ก็ผิดวิสัย แต่มาตรา ๕๐ นั้นรถโดยสาร คนอื่นไม่ใช่คนขับ คนท้ายรถ เจ้าของรถไปดึงคนขึ้นรถเป็นปกติวิสัยอยู่ที่เดียวครับ แล้วก็อยู่ที่สถานี่ชนสงฆ์เกี่ยวกับพระราชบัญญัติการขนส่งทางบกเขาควบคุมได้ ปัญหาที่

บาง แต่รถแท็กซี่โดยพฤติกรรมแล้ว ถ้าไปเรียกอย่างนั้นก็ผิดปกติวิสัย เราถึงให้มีโทษหนักตามมาตรา ๑๐๐ การกระทำในมาตรา ๑๐๐ จึงไปมีลงโทษเอาไว้ในมาตรา ๑๕๕ ส่วนรถธรรมดา นั้นเป็นปกติอยู่เลยในมาตรา ๙๐ จึงไปลงโทษเบาเอาไว้ในมาตรา ๑๕๑ เพราะฉะนั้นท่านจะเห็นได้ตามชนบทต่างๆ ที่มีรถคันโดยสาร รถสองแถวหรือรถอะไรมีเด็กท้ายรถไปตั้งไปเกาะไร เราเห็นว่าเป็นวิธีการที่จะต้องไปแก้ไขในสถานะนั้นซึ่งเป็นปกติ แต่รถแท็กซี่ถึงกับไปตั้งคนอะไรผิดปกติวิสัยก็โทษหนักหน่อย เพราะฉะนั้นคณะกรรมการจึงขอขึ้นตามร่างของรัฐบาลไม่ได้แก้เลยครับ

นายธรรมนูญ ลัดพลี ขอบพระคุณครับท่านประธาน ท่านกรรมการโดยเฉพาะท่านประธานคณะกรรมการก็ได้ยืนยันมา กระผมก็ขอบคุณ คือที่ท่านยืนยันว่า มาตรา ๙๖ แล้วมาแก้เป็นมาตรา ๙๐ นั้นเป็นเรื่องของคนอื่น ซึ่งไม่ใช่คนขับอย่างเดียว ก็ถูกครับ ท่านก็บอกว่าโทษถ้าจะหนักก็ควรจะหนักได้ แต่มาตรา ๑๐๐ ท่านบอกว่าเป็นเรื่องของรถแท็กซี่ ความจริงไม่ใช่ครับ มาตรา ๑๐๐ ถ้าท่านอ่านดูให้ดี ๆ “ห้ามมิให้ผู้ใด” นะครับ ผู้ใดไม่ใช่คนขับรถแท็กซี่คนเดียว ท่านจะเห็นห้ามมิให้ผู้ใด (๑) เรียกให้คนขึ้นรถแท็กซี่ โดยส่งเสียงอื้ออึง (๒) ต้อน ดึง เหนี่ยว อันนี้เหมือนกันกับการนี้มาตรา ๙๖ ที่ท่านยกมาเป็นมาตรา ๙๐ คือมีใช้คนขับคนเดียว ใครก็ได้เป็นหน้าม้าก็ได้เป็นหัวหน้าทำตรงนั้นคุมนักเลงก็ได้ เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน เพราะฉะนั้นโทษควรจะเหมือนกันตามหลักนิติศาสตร์ แล้วโดยเฉพาะกฎหมายฉบับนี้ก็คุ้มครองคนโดยสารด้วยกันไม่ว่าจะเป็นคนโดยสารรถแท็กซี่ คนโดยสารรถสาธารณะ น่าจะได้รับความคุ้มครองเท่ากัน เพราะฉะนั้นโทษจึงควรจะเหมือนกัน แล้วที่ท่านอ้างนั้นก็ผิดตรงในเรื่องมาตรา ๑๐๐ อย่างว่า เป็นเรื่องคนทำก็อาจจะชุดเดียวกันด้วย โทษจึงไม่ควรต่างกันเลย ไม่ใช่อย่างท่านว่าในกรณีมาตรา ๙๖ ที่ยกไปมาตรา ๙๐ นั้น คนอื่น ๆ แต่มาตรา ๑๐๐ เป็นคนขับ เพราะฉะนั้นไม่น่าจะเป็นไปได้ที่คนขับรถแท็กซี่จะไปยึด ดึง ก็เป็นได้ครับ “ห้ามมิให้ผู้ใด” เพราะฉะนั้นกระผมอยากจะกราบเรียนว่า ขอให้ท่านกรรมการได้แก้ไข ดีหรือไม่ครับ ความจริงกระผมเห็นว่าถ้าเป็นไปตามร่างเดิมโดยเฉพาะร่างของรัฐบาลมาตรา ๙๖ อยู่อย่างเดิมดีแล้วคือ (๓) ก็ตรงกัน

หมดทุกเรื่อง ทั้งในลักษณะความเป็นจริง ทั้งในลักษณะกลุ่มคนทำ ทั้งในลักษณะโทษทั้งในลักษณะคนเดือดร้อนที่ต้องการคุ้มครอง ตรงกันหมดทุกประการ แต่ท่านแก้ตรงนั้นไปผิดที่เข้า ข้างหลังก็รวนไปหมด เพราะฉะนั้นกระผมว่าดึงกลับมาที่เดิมได้หรือไม่ เราทำได้โดยนัยแห่งข้อบังคับ ข้อ ๔๔ เมื่อเสร็จแล้วให้รีวิว (Review) อีกครั้งหนึ่งก็ดึงลงมา จะดี ไม่ต้องไปแก้เรื่องอื่น เรื่องอื่นอาจจะแก้ไม่ตก ขอบพระคุณครับ

นายसानนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ): เพื่อความเรียบร้อย เอาโทษให้เท่ากัน เพราะฉะนั้นตัดมาตรา ๔๐ ในมาตรา ๑๕๑ เอาไว้ในมาตรา ๑๕๔ โทษจะได้หนักขึ้นพอใจหรือไม่ครับ มาตรา ๔๐ หมายความว่า รถโดยสารมีคนเยื่อใยดี ดึง อะไรเหมือนกันแล้วมาตรา ๑๐๐ รถแท็กซี่เอามารวมอยู่ในมาตรา ๑๕๔ ให้โทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาทเสีย

นายธรรมบุญ สัตพลี: กระทบก็เห็นด้วยครับ ขอบพระคุณ แต่ว่ายังมีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติอีกท่านหนึ่ง คือคุณเฉลียวครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: คุณเฉลียวพอใจหรือไม่ครับ

นายเฉลียว วัชรพุกก์: พอใจครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: พอใจแล้วครับ ต่อไปได้

นายसानนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ): เพราะฉะนั้นเอามาตรา ๔๐ มาไว้หลังมาตรา ๘๘ ในมาตรา ๑๕๔ แล้วตัดมาตรา ๔๐ ในมาตรา ๑๕๑ ออกครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา): มาตรา ๑๕๒ มีการแก้ไข มาตรา ๑๕๓ มีการแก้ไข มาตรา ๑๕๔ มีการแก้ไข มาตรา ๑๕๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๕๕ ทวิ คณะกรรมการพิจารณาการเพิ่มขึ้นใหม่

นายวินัย ทองลงยา : ท่านประธานที่เคารพ มาตรา ๑๕๕ ทวิที่เพิ่มขึ้นใหม่ โปรดดู (๑) “ฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานจราจรซึ่งประกาศตามมาตรา ๑๔๑ วรรคหนึ่ง” เอาตรงนี้ก่อน นะครับ คำว่า “ซึ่งประกาศ” นี้คณะกรรมการธิการได้ตัดออกแล้วตามมาตรา ๑๔๑ วรรคสอง ซึ่งถูกต้อง คือไม่ต้องปิดประกาศ เพราะฉะนั้นคำว่า “ซึ่งประกาศตามมาตรา ๑๕๕ ทวิ วรรคหนึ่ง” ก็ควรจะตัดออกไปด้วย นี่ข้อหนึ่ง เห็นได้ชัดหรือยังครับ เพราะถ้าในมาตรา ๑๔๑ วรรคสองนั้นก็ตัดออกไปแล้ว เพราะฉะนั้นคำว่า “ซึ่งประกาศตามมาตรา ๑๔๑ วรรคหนึ่ง” นี้ ก็มีอยู่ไม่ได้ ก็อ่านเป็นว่า “ฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานจราจรตามมาตรา ๑๔๑ วรรคหนึ่ง” เท่านั้น ก็จะได้ใจความครบบริบูรณ์ถูกต้อง

ต่อไปอีกข้อหนึ่งก็คือ บรรทัดต่อไปที่ว่า “หรือซึ่งสั่งตามมาตรา ๑๕๕ วรรคหนึ่ง” คำว่า “ซึ่งสั่ง” นี้ถ้าอ่านตามนั้นก็ต้องหมายความว่า เจ้าพนักงานจราจรสั่ง ซึ่งความจริงตามมาตรา ๑๕๕ วรรคหนึ่ง ในบรรทัดแรก มีพนักงานเจ้าหน้าที่รวมอยู่ด้วย เพราะฉะนั้นถ้าตัดคำว่า “ซึ่งสั่ง” ออกเสีย อ่านเป็นว่า “ฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานจราจรตามมาตรา ๑๔๑ วรรคหนึ่ง หรือตามมาตรา ๑๕๕ วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง” ก็จะได้ความบริบูรณ์ สำหรับวรรคสองมีเจ้าพนักงานจราจรเท่านั้นก็ไม่ขัดข้องในการที่จะแปลกฎหมาย

กระผมเสนอข้ออีกทีนะครับ บรรทัดแรก (๑) คำว่า “ซึ่งสั่ง” ขอเสนอให้ตัดออกเสีย จะได้สัมพันธ์กับมาตรา ๑๔๑ วรรคสอง ซึ่งตัดออกไปแล้ว คำว่า “ประกาศ” บรรทัดต่อไปที่ว่า “ซึ่งสั่ง” ก็ควรจะตัดออกเสียเช่นเดียวกัน มิฉะนั้นจะกลายเป็นคำสั่งของเจ้าพนักงานจราจรซึ่งสั่ง ซึ่งไม่ใช่ รวมทั้งของพนักงานเจ้าหน้าที่ด้วยตามมาตรา ๑๕๕ วรรคหนึ่ง เพราะฉะนั้นก็ตัด “ซึ่งประกาศ” ในบรรทัดแรก กับ “ซึ่งสั่ง” ตามบรรทัดที่ ๒ ออกก็ได้ความบริบูรณ์ ท่านกรรมการธิการลองโปรดพิจารณาด้วยนะครับ

นายอักษรพร จุฬารัตน (กรรมาธิการ) : ทางคณะกรรมการเห็นพ้องด้วยแต่ เห็นจะต้องเติมคำว่า “หรือพนักงานเจ้าหน้าที่” ด้วย “ฝ่าฝืนคำสั่งเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่” และอีกประการหนึ่ง คณะกรรมการขอกราบเรียนว่า ในมาตรา ๑๕๕

LIART

ทวิ กับต่อไปในมาตรา ๑๕๕ ตรินี้ เป็นมาตรา ๑๕๘ กับมาตรา ๑๕๙ เดิม ย้ายสลับที่กัน เท่านั้นเอง

ประธานสภาธิบดีบัญญัติแห่งชาติ : คุณวินัยขัดข้องหรือไม่ครับ ที่คณะกรรมการธิการว่าอย่างนั้น

นายวินัย ทองลงยา : ถูกแล้วครับที่คณะกรรมการธิการบอกว่าต้องเติม “พนักงานเจ้าหน้าที่” กระผมรู้สึกว่่าที่จริงก็ต้องเติม เพราะว่าในอันแรกเราเติมมาแล้ว ก็ต้องเติมให้สัมพันธ์กัน ถูกแล้วครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ : ท่านประธานที่เคารพ โดยที่ใน (๑) นี้เป็นคำสั่งของเจ้าพนักงานจราจรแต่ผู้เดียว เฉพาะมาตรา ๑๔๑ ส่วนมาตรา ๑๔๕ นั้นเป็นเรื่องของพนักงานจราจรกับพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งในกรณีเช่นนั้นใน (๒) นั้นเอง คณะกรรมการธิการก็คงจะต้องเติม “พนักงานเจ้าหน้าที่” เข้าไปด้วย เพราะเมื่อสักครู่มาตรา ๑๔๒ เราเติม “พนักงานเจ้าหน้าที่” เข้าไป เพราะฉะนั้นถ้าจะย้ายเสีย คือเอากรณีคำสั่งตามมาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง วรรคสอง นี้มารวมกับ (๒) ซึ่งจะเป็นเรื่องของเจ้าพนักงานจราจรกับพนักงานเจ้าหน้าที่จะได้หรือไม่ แล้ว (๑) ก็ปล่อยแต่เฉพาะ “คำสั่งตามมาตรา ๑๔๑ วรรคหนึ่ง” แต่เพียงอย่างเดียวจะได้ไม่เกิดปัญหาครับ

นายอัศวพร จุฬารัตน (กรรมธิการ) : คณะกรรมการไม่ขัดข้องครับ

นายธรรมบุญ ลัดพลี : ท่านประธานสภาที่เคารพ เมื่อกี้ท่านกรรมธิการได้แถลงว่า มาตรา ๑๕๕ ทวิ และมาตรา ๑๕๕ ตรินี้ความจริงก็เป็นร่างของรัฐบาลเดิม ยกมาจากมาตรา ๑๕๘ กับมาตรา ๑๕๙ กระผมว่าไม่จริง เพราะว่าไม่ตรงกัน ถ้าท่านว่ายยกมา ท่านก็ยกมาโดยบิดบิด ๆ คือท่านยกมาไม่เต็มตามนั้น เพราะอะไร กระผมขอชี้แจงอย่างนี้ มาตรา ๑๕๕ ทวิ ในบรรทัดสุดท้าย เรื่องโทษของมาตรา ๑๕๕ ทวิ ปรับครั้งละไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ตามมาตรา ๑๕๘ นั้นครั้งละ ๑,๐๐๐ บาท ความหมายผิดกันมาก เพราะตามมาตรา ๑๕๕ ทวิ ที่ท่านแก้เป็นว่าปรับครั้งละไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ซึ่งอาจจะปรับบาทเดียวก็ได้ แต่ว่าตามมาตรา ๑๕๘

LIART

นั้นปรับครั้งละ ๑,๐๐๐ บาท ท่านต้องปรับ ๑,๐๐๐ บาท ๑ บาทไม่ได้ ๙๙๙.๙๙ บาทก็ไม่ได้ คนละเรื่องกันเลย และมาตรา ๑๕๕ ตรี นั้นจะปรับได้ไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท มาตรา ๑๕๕ ตรี นี้ปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ผิดกันมากครับ เพราะฉะนั้นท่านไม่ได้ยกมาเฉย ๆ ท่านมาแก้ของเขาด้วย กระผมอยากทราบเหตุผลว่าทำไมเป็นอย่างนี้ ไม่ใช่เหตุผลที่ยกมานะครับ แต่เหตุผลที่แก้ของเขาด้วย ขอความกรุณาแถลงให้ถูกต้องด้วย

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณวินัยจะว่าอย่างไรครับ

นายวินัย ทองลงยา : กระผมสงสัยสมาชิกท่านที่ ๒ ที่ว่า “(๒) ฝ่าฝืนคำสั่งชั่ง บังคับหรือระเบียบของเจ้าพนักงานจราจรซึ่งสั่งหรือประกาศตามมาตรา ๑๕๒” ดูเหมือนว่าจะให้เติมว่า “พนักงานเจ้าหน้าที่” ด้วยอย่างนั้นใช่หรือไม่ และคณะกรรมการบอกว่าจะไม่ขัดข้อง กระผมว่าไม่ใช่ครับ มาตรา ๑๕๒ นี้ต้องเจ้าพนักงานจราจรเท่านั้น (๒) จะไปเติม “พนักงานเจ้าหน้าที่” ด้วยไม่ได้ เพราะมาตรา ๑๕๒ นั้นเป็นอำนาจของเจ้าพนักงานจราจรเท่านั้น พลตำรวจหรือนายสิบตำรวจที่ควบคุมจราจรจะออกประกาศออกคำสั่งอะไรไม่ได้ ต้องเป็นอำนาจหน้าที่ของพนักงานจราจรผู้เดียว จะหมายความว่าอย่างไร กระผมเห็นว่า (๒) นี้ถูกแล้วที่ร่างมานี้

พลตำรวจตรี พลิก สุวรรณเวช (กรรมาธิการ) : เป็นความเข้าใจที่ถูกต้องแล้วครับ เพราะเหตุว่าบทบัญญัติตามมาตรา ๑๕๒ นั้นให้อำนาจเฉพาะเจ้าพนักงานจราจร

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ : ท่านประธานครับ ก็เมื่อกี้สภาลงมติให้เติมคำว่า “หรือพนักงานเจ้าหน้าที่” ในมาตรา ๑๕๒ ไม่ใช่หรือครับ กระผมไม่แน่ใจ กระผมได้ยินว่าเติมในมาตรา ๑๕๒ ว่า “หรือพนักงานเจ้าหน้าที่” เพราะพูดกันถึงว่าเจ้าพนักงานจราจรไม่พอ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ชี้แจงเสียให้แจ่มแจ้งครับ

พลตำรวจตรี พลิก สุวรรณเวช (กรรมาธิการ) : ที่ได้อภิปรายแล้วได้ลงมติกันไปในนั้น เป็นการเติมคำว่า “หรือพนักงานเจ้าหน้าที่” ในมาตรา ๑๕๑ ครับ

LIRT

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มีปัญหาหะครับ คุณธรรมนุญว่าอย่างไร

นายธรรมนุญ ลัดพลี : ขอประทานโทษครับท่านประธานที่เคารพ เมื่อกี้ที่กระผมกราบเรียนถามท่านกรรมาธิการไว้ ที่คณะกรรมการได้อ้างว่ามาตรา ๑๕๕ ทวิก็ดี มาตรา ๑๕๕ ตริก็ดี ความจริงยกมาจากมาตรา ๑๕๘ กับมาตรา ๑๕๙ กระผมได้กราบเรียนไปว่าไม่จริง ไม่ใช่ยกมาเฉยๆ แต่คณะกรรมการไปแก้ และแก้ในสาระสำคัญด้วย ก็เลยอยากทราบเหตุผล เพราะอย่างในตอนที่ท้ายของมาตรา ๑๕๕ ทวิ ที่ยกมาปรับเป็นครั้งละไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ร่างของรัฐบาลนั้นปรับครั้งละไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ซึ่งกระผมก็กราบเรียนแล้วว่า ปรับครั้งละไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาทนี้ในแง่ของร่างคณะกรรมการอาจจะ ๑ บาทก็ได้ ถึง ๑,๐๐๐ บาท ไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท แต่ตามร่างของรัฐบาลนั้น ปรับครั้งละ ๑,๐๐๐ บาท จะปรับ ๙๙๙.๙๙ บาทก็ได้ ต้อง ๑,๐๐๐ บาท ตรงกันข้ามความหมายต่างกันมาก และมาตรา ๑๕๙ ของร่างรัฐบาลนั้นปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท ที่คณะกรรมการยกมานั้นกลายเป็นเหลือไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท กระผมอยากทราบเหตุผลว่าเพราะอะไรจึงแก้ต่างกันมากในสาระสำคัญ มีใช่ยกมาเฉยๆ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คณะกรรมาธิการชี้แจงเสียชนิดหนึ่งครับ

นายประทีป ชุ่มวัฒนะ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ คณะกรรมาธิการก็ไม่มีเหตุผลอะไรพิเศษ นอกจากว่าอยากให้เป็นดุลพินิจที่จะยืดหยุ่นได้ ไม่อยากจะทำให้เป็นการตายตัวว่าครั้งหนึ่งต้องปรับ ๑,๐๐๐ บาทเสมอ ก็แล้วแต่ความผิดหนักเบาแค่ไหน เพื่อจะให้ท่านใช้ดุลพินิจได้เท่านั้น ขอบคุณครับ

นางแรม พรหมโอบล บุญประสพ : ท่านประธานที่เคารพ ความจริงในมาตรา ๑๕๕ ตรินี้ทางท่านเลขาฯ ยังไม่ได้อ่าน แต่ดิฉันเห็นว่ามีส่วนผู้ที่เกี่ยวข้อง ท่านผู้อื่นได้พูดถึงแล้ว จึงใคร่ขอประทานอนุญาตต่อท่านประธานจะได้พูดถึงในมาตรา ๑๕๕ ตริ นอกจากความเห็นที่ทางท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งขอระบุชื่อคือคุณธรรมนุญได้พูดไปในเรื่องความสงสัยโทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ดิฉันก็ยังมีความเห็นเป็นอย่างอื่นอีกคือว่า มาตรานี้ได้ลดโทษจาก

LIRT

๒,๐๐๐ บาทเป็นไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาทนั้น คณะกรรมาธิการก็ได้ชี้แจงเหตุผลแล้ว แต่ดิฉันใคร่ขอประทานฝากข้อสังเกตไว้กับคณะกรรมาธิการให้ท่านย้อนไปดูมาตรา ๑๕๒ (๕) มาตรา ๑๕๒ (๕) ได้เขียนไว้ว่า “ชดค่าสิ่งเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา ๑๔๓ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท” เพราะฉะนั้นความจริงมาตรา ๑๔๓ วรรคสองดิฉันไม่ได้เสนอขอแปรญัตติไว้ในครั้งแรก จึงขอประทานเรียนว่า มาตรา ๑๔๓ วรรคสองเกือบจะไม่มีควมหมาย เพราะว่าได้นำเอามาตรา ๑๔๓ วรรคสองมาใส่ในมาตรา ๑๔๔ แล้ว ฉะนั้นถ้าหากว่ามาตรา ๑๔๔ มีค่าปรับเพียงไม่เกิน ๕๐๐ บาท ถ้าคณะกรรมาธิการจะให้มิโทษไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ในมาตรานี้ ก็น่าจะตัดมาตรา ๑๕๒ (๕) ออกเสียด้วย เพราะความจริงมาตรา ๑๔๓ วรรคสอง ตามที่ได้กราบเรียนแล้วก็คือมาตรา ๑๔๔ นั้นเอง

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมคิดว่าอย่าย้ายไปย้อนมาเสยครับ พิจารณา กับมาตรา ๑๕๕ ทวิ กับมาตรา ๑๕๕ ตรีนี้อีกครับ คณะกรรมาธิการจะชี้แจงอย่างไร

นายสนั่น สหายสว่าง (ประธานคณะกรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพที่ คณะกรรมาธิการยกมาตรา ๑๕๕ ทวิโดยเอามาตรา ๑๕๘ ไปไว้ เนื่องจากคณะกรรมาธิการไปเปลี่ยนโทษเบา เมื่อโทษเบาก็ต้องเรียงลำดับโทษจากเบาที่สุดและมาหนักที่สุด จึงย้ายที่เอาไป อยู่ก่อนมาตรา ๑๕๖ เอามาตรา ๑๕๘ กับมาตรา ๑๕๕ ไปไว้ข้างบน เหตุที่ย้ายเพราะไปลดโทษ ให้เบาลง เพราะฉะนั้นเมื่อลดโทษเบาลงก็เรียงตามลำดับโทษลงมาจากน้อยมาหามาก จึงย้าย ไปไว้เสียต่อจากมาตรา ๑๕๕ เหตุผลที่ไม่เติมคำว่า “ไม่เกินหนึ่งพันบาท” ก็เพื่อเป็นข้อเท็จจริง แก่กรณีให้ศาลพิจารณาหรือเจ้าหน้าที่ที่จะลงโทษพิจารณาให้เป็นลักษณะเรียกว่าใช้ดุลพินิจ ไม่ใช่ตายตัวว่าครั้งละ ๑,๐๐๐ บาทเลย ซึ่งรู้สึกว่าจะตึงไป ด้วยเหตุผลอย่างที่กราบเรียนมาเพื่อให้อยู่ในดุลพินิจแต่ละเรื่องแต่ละกรณีแต่ละเหตุการณ์ ซึ่งเป็นวิธีบัญญัติกฎหมาย เรียกว่าไม่ตึงเกินไปให้เป็นดุลพินิจของศาลหรือผู้มีอำนาจ

นายธรรมนุญ ลัดพลี : ขอบพระคุณท่านประธาน ที่คณะกรรมาธิการได้ชี้แจง มากระผมก็เห็นด้วย ในแง่ความยุติธรรม แต่กระผมก็ไม่แน่ใจนัก ในนโยบายของกฎหมาย

LIART

ฉบับนี้ที่ออกมา เพื่อต้องการปราบปรามการกระทำผิดจรรยา โดยเฉพาะไม่ทราบว่าเป็นทางรัฐบาล มีนโยบายอย่างไร อันนี้ที่สุดแต่ถ้าคณะกรรมการยี่นอย่างนั้นและเป็นนโยบายที่สภาเห็นชอบ กระผมก็ไม่ติดใจ แต่อย่างไรก็ตามในมาตรา ๑๕๔ ซึ่งยกไปเป็นมาตรา ๑๕๕ ตรีนั้น ความจริง ก็ตรงตามที่คณะกรรมการได้คิดในมาตรา ๑๕๔ นี่ยกเป็นมาตรา ๑๕๕ ทวิกี้ไม่ได้กำหนด ตายตัวปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท ในกรณีนี้อาจจะปรับ ๑ บาทก็ได้ ๑๐ บาทก็ได้ หรือไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาทก็ได้ แต่คณะกรรมการก็กลับมลดขั้นสูงเสียอีกเป็นปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ก็ทำให้สงสัยหลักการของคณะกรรมการอยู่นิดหนึ่ง เพราะว่าเป็นที่นี้ศาลก็อาจจะปรับไม่ถึง ๒,๐๐๐ บาทก็ได้ อาจจะ ๕๐๐ บาทก็ได้ ๑๐๐ บาทก็ได้ ทำไมคณะกรรมการจึงยังไม่พอใจ กลับไปลดขั้นสูงเสีย ซึ่งความจริงก็อยู่ในดุลพินิจ อาจจะไม่ถึง ๒,๐๐๐ บาทก็ได้ กระผมก็อยากทราบเหตุผลให้แน่ชัดอีกครั้งหนึ่งสำหรับมาตรานี้ ซึ่งผลต่างกับข้างบนแน่ ขอขอบคุณครับ

นางแรม พรหมโบล บุญประสพ : ท่านประธานที่เคารพ ดิฉันต้องขอประทานอภัย ซึ่งเมื่อคืนนี้ท่านประธานบอกว่าไม่น่ากลับไปพิจารณามาตราที่ผ่านมาแล้ว แต่ทั้งนี้ดิฉันใคร่ขอ ประทานทราบเรียนต่อทางท่านกรรมการว่า ถ้าหากว่ามีผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๑๕๒ (๕) ซึ่งก็เหมือนกันกับมาตรา ๑๔๔ นั้นเอง แต่ว่ามีโทษปรับไม่เกิน ๕๐๐ บาท คือเขียน ไว้ว่า "ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๔๔ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท" ฉะนั้นถ้าหากว่า เกิดมีการฝ่าฝืนขึ้นหรือไม่ปฏิบัติตามมาตราทั้ง ๒ นี้จะใช้บทโทษปรับกันไหนเป็นเรื่องวินิจฉัย

นายสนนท สยสว่าง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ที่เรา ลดโทษพีดานไว้จาก ๒,๐๐๐ บาทมาเป็น ๑,๐๐๐ บาท เพราะเหตุว่ากรณีไม่ไปรายงานตัว เห็นว่าถ้าเขียนพีดานสูงไว้จริง เขียน ๒,๐๐๐ บาท ศาลอาจจะลงโทษปรับก็ร้อยบาทก็ได้ แต่ เราเอาพีดานไว้เพียง ๑,๐๐๐ บาท ก็ลงโทษปรับเกิน ๑,๐๐๐ บาทไม่ได้ ถ้าเขียน ๒,๐๐๐ บาท อาจจะปรับเป็น ๑,๕๐๐ บาท รู้สึกว่าที่บัญญัติไว้ในกรณีที่กระทำความผิดตามมาตรา ๑๔๔ นั้น ไม่ใช่โทษร้ายแรงอะไร ถ้าหากว่าเราไปเขียนพีดานสูงไว้ก็รู้สึกแรงไป แต่ทั้งนี้ถ้าสภาเห็นว่า แรงดี ไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท ตามมาตราเดิมมาตรา ๑๕๔ ก็แล้วแต่สภา แต่คณะกรรมการ เห็นว่าตั้งพีดาน ๒,๐๐๐ บาทแรงไป จึงตั้งพีดานไว้เพียง ๑,๐๐๐ บาท

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เดี่ยวตอบปัญหาคุณแรมอีกข้อครับ

นายสนนท ส่ายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ) : ปัญหาของท่านสมาชิกผู้มีความเห็นนั้นก็รู้สึกว่ามันยุติไว้เช่นนี้ก็เหมาะสมแล้ว เป็นเรื่องของกรณีข้อเท็จจริง ถ้าไปตรงกับเรื่องไหนก็ใช้มาตรานั้น ถ้าไม่ตรงก็ใช้อีกมาตราหนึ่ง เป็นเรื่องข้อเท็จจริงของพนักงานจะกล่าวโทษเอาครับ

นายธรรมณู ลัดพลี : ขอบพระคุณมากครับท่านประธานที่เคารพ ท่านกรรมการก็ได้ให้เหตุผลมาดี กระผมก็อยากจะกราบเรียนเป็นหลักฐานในสภาไว้ด้วย เพราะว่าที่แล้วมาเรายังไม่ได้เคยพิจารณากันเลย คือเมื่อมีกฎหมายมาสู่สภา รัฐบาลก็ร่างมาแล้วมีเจ้าหน้าที่มาร่วมด้วย เมื่อมาเข้าวาระที่ ๒ คณะกรรมการได้รับคำแปรญัติติคณะกรรมการก็เกินไป บางครั้งก็เป็นนโยบายของคณะกรรมการ ซึ่งต่างไปจากรัฐบาลก็ทำให้สภานี้ยากในการตัดสินใจเหมือนกัน อย่างในเรื่องนี้เป็นตัวอย่าง กระผมก็เห็นใจคณะกรรมการ กระผมเห็นด้วยว่า "ไม่เกินสองพันบาท" นี้สูงไป ควรจะลดลงมาต่ำ ก็เป็นดุลพินิจของคณะกรรมการที่น่าจะทำได้ แต่ในเวลาเดียวกันร่างนี้ได้ผ่านมาจากรัฐบาลซึ่งเชื่อว่ารัฐบาลก็ต้องมีเหตุผลดีเหมือนกันว่าทำไมจึงเอา "ไม่เกินสองพันบาท" เพราะฉะนั้นสภานี้จะใช้ดุลพินิจไปทางหนึ่งทางใดก็ลำบากเหมือนกัน กระผมก็ยากที่จะขอให้สภาได้มีดุลพินิจไปทางใด กระผมอยากจะกราบเรียนถามได้หรือไม่ผ่านท่านประธานไปยังคณะกรรมการว่าในการพิจารณาร่างนี้มีเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลชุดเดิมที่เป็นผู้ร่างมาแต่เดิมได้มาร่วมด้วยหรือเปล่า แล้วได้ให้เหตุผลหรือเปล่าว่าทำไมจึงไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท เมื่อคณะกรรมการมีนโยบายว่าไม่ควรเกิน ๑,๐๐๐ บาทนี้ซึ่งความจริงสมาชิกของเราก็ยังไม่พอใจในข้อยุติอันนี้ สมมติว่าจะลงมา ๑,๐๐๐ บาท ก็ยังไม่พอใจ เพราะตัวโทษจริงๆ นั้นไม่เกิน ๕๐๐ บาท ความจริงโทษในการที่ไม่ไปสถานีเพื่อไปพิจารณาความผิด ไม่ควรจะมีโทษแรงกว่าโทษที่จะได้รับจริงๆ ถ้าทำความผิดซึ่งโทษที่ทำความผิด ๕๐๐ บาทเท่านั้นเอง แต่โทษฐานไม่ไปเพื่อไปพิจารณาว่าผิดหรือไม่ผิดมี ๒ สถาน ในเวลานี้เรื่องที่เป็นปัญหาคือไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาทกับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท เพราะฉะนั้นสภาก็มีตัวเลขในมือที่จะต้องพิจารณาถึง ๓ ตัว คือกรณีหนึ่งไม่ควรเกิน

LIRT

๕๐๐ บาทของความผิดเดิม กรณีหนึ่งไม่ควรเกิน ๑,๐๐๐ บาทของคณะกรรมการ และอีกกรณีหนึ่งไม่ควรเกิน ๒,๐๐๐ บาทของรัฐบาล กระผมก็ยากที่จะเสนอว่าจะหาช้อยู่ได้อย่างไร นอกจากอาจจะกราบเรียนถามคณะกรรมการว่า ผู้แทนรัฐบาลมีหรือเปล่าและเขาให้ความเห็นอย่างไร หรือว่าเห็นด้วยกับคณะกรรมการ เพราะบางครั้งถ้าทำรองนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นตัวแทนของรัฐบาลมาท่านอาจจะไม่เห็นด้วยกับคณะกรรมการก็ตกไป แต่บังเอิญท่านไม่มา คณะกรรมการก็ผ่านไป กฎหมายออกลักษณะนี้ กระผมก็ว่าชอบกลเหมือนกัน เพราะฉะนั้นอยากจะขอความกระจ่างในที่นี้เสียที่หนึ่งว่า คณะกรรมการจะพอให้รายละเอียดในเรื่องนี้ได้หรือไม่ และจะแนะนำสภาอย่างไรว่าควรจะออกในรูปไหน ไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท หรือไม่เกิน ๕๐๐ บาท ขอขอบคุณครับ

นายสนั่น ส่ายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ): ท่านประธานที่เคารพตัวแทนของรัฐบาลก็มีมา แม้แต่ท่านกรรมการก็เป็นตัวแทนของรัฐบาลเป็นส่วนใหญ่ ส่วนตัวแทนที่ไม่ได้เป็นกรรมการก็มาได้ปรึกษากัน ถ้าคนเขาได้รับคำสั่งแล้ว ไม่ไปรายงานตัวโดยไม่มีเหตุอันสมควรนั้นเราควรจะลงโทษหนักหรือเบา เพราะฉะนั้นเราก็เห็นว่าเพียงแต่เขารับคำสั่งแล้วไม่ได้ไปรายงานตัวก็ควรจะลงโทษ ๒,๐๐๐ บาท เพดานสูงก็เอาสัก ๑,๐๐๐ บาท เราก็นึกอย่างนั้น ได้ปรึกษากันแล้วตัวแทนของรัฐบาลก็เห็นชอบด้วยครับ

ร้อยตำรวจโท ช่าง มนุชธรรม : ท่านประธาน กระผมเกิดสงสัยในบทบัญญัติ เพราะไว้ในมาตรา ๑๕๒ (๕) บอกว่า ถ้าขัดคำสั่งตามมาตรา ๑๕๓ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๕๐๐ บาท คือในกรณีที่ขัดคำสั่งเจ้าพนักงานที่สั่งตามมาตรา ๑๕๓ นั้นเอง แต่ถ้าไม่ไปสถานีตำรวจปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ก็เป็น ๒ ประการ กระผมเห็นว่าการที่เขาไม่ไปสถานีตำรวจนั้นต้องมีสาเหตุ โทษปรับก็มีในกฎหมายเดิมอยู่แล้ว แต่เหตุอะไรที่ผู้รับคำสั่งแล้วไม่ไปสถานีตำรวจเราจะเพิ่มโทษให้สูงขึ้นเพื่อต้องการให้คนไปกระนั้นหรือ กระผมว่าอยู่ที่การบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย และทำอย่างไรให้เจ้าหน้าที่ของเราให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ที่ขี้อบรมมากกว่า เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าโทษอันนี้น่าจะเป็นอันเดียวกัน คือ ๕๐๐ บาท

กระผมมีความเห็นอย่างนั้น ไม่ใช่เราทำโทษให้สูงขึ้นเพื่อที่จะไปลงโทษคนที่ไม่ไปสถานีตำรวจ เราแก่จะไม่ถูกจุด กระผมขอกราบเรียนเสนอว่า ๕๐๐ บาทครับ

นางแรม พรหมโบล บุญยประสพ : ปัญหาเรื่องเกี่ยวกับจำนวนเงินค่าปรับซึ่งได้ลดลงมานั้น ดิฉันไม่ขัดข้อง แต่ใครจะขอเรียนท่านประธานเพื่อผ่านไปยังคณะกรรมการ ได้โปรดพิจารณาสำหรับในเรื่องมาตรา ๑๔๓ วรรคสอง ในมาตรา ๑๕๒ (๕) ไม่มีข้อความใดๆ เลยที่ว่าเป็นการฝ่าฝืนคำสั่ง ขอได้โปรดกรุณาดูอีกสักครั้งหนึ่ง และก็ได้นำมาตรา ๑๔๔ ให้ผู้ขับชี่ ซึ่งได้รับใบสั่งตามมาตรา ๑๔๓ ไปรายงานตัวภายใน ๗ วัน เพราะฉะนั้นดิฉันจึงขอประธานเรียนว่ากรณีอย่างนี้ ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคือคุณชายได้พูดว่าทำไมอันนั้นปรับ ๕๐๐ บาท และอันนี้กลับมาเพิ่มเป็น ๑,๐๐๐ บาท ดิฉันไม่ต้องการที่จะให้ปรับ ๕๐๐ บาท หรือ ๑,๐๐๐ บาท แต่ปัญหามีอยู่ที่ว่าในมาตรา ๑๔๓ วรรคสองนั้นไม่ใช่ความผิด เป็นเรื่องที่เจ้าพนักงานออกใบสั่งเท่านั้นเอง แต่มาตรา ๑๔๔ เป็นเรื่องซึ่งไม่ไปและไม่ปฏิบัติตามนั้นภายใน ๗ วัน เมื่อเป็นเช่นนั้น ถ้าหากว่ายังคงไว้ใน (๕) ของมาตรา ๑๕๒ ดิฉันก็ไม่ทราบว่า จะใช้กฎหมายบทไหนมาบังคับ คือในมาตรานี้ปรับเพียงไม่เกิน ๕๐๐ บาท แต่ในมาตรา ๑๕๕ ตี ที่ท่านได้ใส่ลงมานั้นปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ปัญหาอยู่ที่ตรงนี้จะ

นายอักษรทรร จุฬารัตน (กรรมาธิการ) : สำหรับข้อสงสัยของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านสุดท้ายเกี่ยวกับความผิดที่ฝ่าฝืนมาตรา ๑๔๓ วรรคสองนั้น อาจจะเข้าใจยากหน่อย แต่ว่าความหมายนั้นคณะกรรมการเข้าใจว่าความผิดในกรณีฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานในมาตรา ๑๔๓ วรรคสอง คือการที่เจ้าพนักงานเรียกเก็บใบอนุญาตแล้วไม่ให้ เพราะฉะนั้นเป็นคนละกรณีกับกรณีที่ไม่มาตามมาตรา ๑๔๔

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านผู้ใดจะอภิปรายอีกครับ

นางแรม พรหมโบล บุญยประสพ : ท่านประธานที่เคารพ ความจริงในมาตรา ๑๔๓ วรรคสองเขียนไว้ว่า “ในการออกใบสั่งให้ผู้ขับชี่ไปยังสถานีตำรวจหรือที่ทำการของเจ้าพนักงานจราจร เจ้าพนักงานจราจรหรือเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่จะเรียกใบอนุญาตขับชี่ไว้เป็นการชั่วคราว

LIRT

โดยออกใบรับแทนใบอนุญาตขับขี่ก็ได้” เพราะฉะนั้นอันนี้ดิฉันไม่เข้าใจว่าท่านกรรมาธิการ จะบอกว่าฝ่าฝืนในการเรียกเก็บใบอนุญาตขับขี่ เพราะนอกจากข้อความที่ปรากฏอันนี้แล้วยัง บอกว่า “โดยออกใบรับแทนใบอนุญาตขับขี่ก็ได้” เพราะฉะนั้นอันนี้ไม่ตรง ถ้าหากว่าท่านจะ ใส่ในมาตรา ๑๕๒ หมายความว่า ชัดขึ้นไม่ยอมให้เก็บใบอนุญาตขับขี่ไว้ ก็ควรจะเขียนไป ให้ชัดเจน เพราะข้อความในมาตรา ๑๔๓ วรรคสองไม่ได้พูดถึงแต่เพียงใบอนุญาตขับขี่เท่านั้น

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คณะกรรมาธิการชี้แจงอีกครั้งหนึ่งครับ

พลตำรวจตรี พลิก สุวรรณเวช (กรรมาธิการ) : ท่านประธานสภาที่เคารพ ใน วรรคสองนี้ก็ได้มีการอภิปรายในชั้นกรรมาธิการถึงเรื่องความเข้าใจตามที่ท่านกรรมาธิการ ได้แถลงไว้แล้ว สำหรับวิธีการปฏิบัตินั้นในกรณีที่เราพบตัวผู้ขับขี่ กรรมวิธีในการที่เราจะ ออกใบสั่งได้ก็ต้องใช้ใบอนุญาตขับรถของผู้นั้น เป็นรายละเอียดในการออกใบสั่ง ฉะนั้น ถ้าหากว่าเราเรียกขอใบขับขี่เพื่อจะออกใบสั่งก็ดี หรือเพื่อจะตรวจดูว่าผู้นั้นมีใบขับขี่หรือไม่ ในเวลาเดียวกันนั้นได้ก็ดี ถ้าหากผู้นั้นไม่ยอมให้เจ้าหน้าที่ตรวจใบขับขี่หรือไม่ยอมแสดง ด้วยประการใดๆ นั้นเพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้มีกรณีโต้เถียง หรือโต้แย้งกันระหว่างประชาชน กับเจ้าหน้าที่ เราจึงกำหนดเอาไว้ว่า ผู้ที่ไม่ยอมให้เรียกเก็บใบขับขี่นั้นมีความผิดที่จะต้องได้ รับโทษ นี่เป็นความเข้าใจของคณะกรรมาธิการครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : จะมีท่านผู้ใดตั้งใจอีกหรือไม่ครับ มาตรา ๑๕๕ ทวิ มาตรา ๑๕๕ ตรี ที่กำลังพิจารณากันอยู่นี้

(ไม่มีสมาชิกตั้งใจ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดตั้งใจก็ผ่านไป ขอให้เลขาธิการ รัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๕๖ ไม่มีกรมแก้ไข มาตรา ๑๕๗ มีการแก้ไข มาตรา ๑๕๘ คณะกรรมาธิการตัดออก มาตรา ๑๕๙ คณะกรรมาธิการตัดออก

LIART

มาตรา ๑๖๐ มาตรา ๑๖๑ และมาตรา ๑๖๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๖๓ มีการแก้ไข มาตรา ๑๖๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๖๕ มีการแก้ไข

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คณะกรรมาธิการว่าจะมีบทเฉพาะกาลใช้หรือไม่ครับ

นายसानนท์ สายสว่าง . (ประธานคณะกรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ เนื่องจากมาตรา ๑๐๑ และมาตรา ๑๐๒ ได้มีการลงมติให้เป็นไปตามผู้แปรญัตติ แล้วคณะกรรมาธิการก็ได้หารือกับผู้แปรญัตติว่า ในการที่จะปฏิบัติตามมาตรา ๑๐๑ และมาตรา ๑๐๒ ก็ควรจะให้มีบทเฉพาะกาล ท่านผู้แปรญัตติก็พอใจ บทเฉพาะกาลก็ได้พิมพ์แจกท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องเรียบร้อยแล้ว เติมบทเฉพาะกาลลงไปในมาตรา ๑๖๖ ซึ่งบทเฉพาะกาลนี้ฝ่ายกรรมาธิการซึ่งเป็นเลขานุการ ได้หารือกับฝ่ายรัฐบาลแล้ว ฉะนั้นก็ขอประทานกราบเรียนผู้ร่าง คุณอักษราทรช่วยชี้แจงหน่อยครับ

นายอักษราทร จุฬารัตน (กรรมาธิการ) : สำหรับมาตรา ๑๖๖ นี้ก็มีหลักการที่สำคัญ คือการที่จะใช้บทบัญญัติในมาตรา ๑๐๑ และมาตรา ๑๐๒ นั้นจะใช้บังคับโดยกำหนดบังคับในท้องที่ใดกับจะใช้กับรถแท็กซี่ในประเภทใดบ้าง โดยทุกประเภท หรือบางประเภทนั้นก็ให้ออกพระราชกฤษฎีกากำหนด โดยในพระราชกฤษฎีกานั้นจะกำหนดเงื่อนไขอย่างไรก็ได้ นั้นประการหนึ่งเป็นหลักการ

ที่นี้ในวรรคสองของมาตรา ๑๖๖ นั้นเอง ก็เป็นบทบัญญัติที่เขียนเสียให้หมดปัญหาในกรณีท้องที่ซึ่งไม่ได้มีพระราชกฤษฎีกาออกใช้บังคับ ก็ให้ผู้ขับขี่เรียกเก็บค่าโดยสารได้ตามราคาที่ตั้งลงกันนั้น ก็เป็นหลักการที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ในท้องที่ที่ไม่มีพระราชกฤษฎีกาใช้บังคับ

ส่วนในวรรคสามนั้นก็เป็นที่พระราชกฤษฎีกานั้น ดังได้กำหนดหลักการไว้แล้วว่าอาจจะกำหนดรถแท็กซี่ทุกประเภทหรือบางประเภท หรือบางประเภทที่จะให้ใช้มาตร

LIRT

แท็กซี่ เพราะฉะนั้นในท้องที่ใดซึ่งรถแท็กซี่ประเภทใดไม่ต้องปฏิบัติตามก็ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับในวรรคสอง คือว่าผู้ขับซึ่รถแท็กซี่นั้นก็ต้องเรียกเก็บค่าโดยสารเกินราคาที่ตกลงกันไว้กับผู้โดยสารไม่ได้ การฝ่าฝืนบทบัญญัติทั้ง ๒ วรรคนั้นก็กำหนดโทษไว้ในวรรคสุดท้ายว่า "ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท"

คุณหญิงนันทกา สุประภาตะนันท์ : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับข้อความที่คณะกรรมการได้มาเพิ่มเป็นบทเฉพาะกาล คือมาตรา ๑๖๖ นี้ ดิฉันมีความเห็นว่ามิได้มีลักษณะเป็นบทเฉพาะกาลแต่อย่างใดเลย ความจริงนั้นน่าจะไปเพิ่มเป็นมาตรา ๑๐๒ ทวิ แต่ดิฉันไม่ทราบที่ท่านประธานจะถือว่าที่ประชุมนี้ได้มีมติไปแล้วหรือยังว่าการเพิ่มนี้ให้มาเพิ่มเป็นบทเฉพาะกาล ถ้ายังไม่มีมติ ดิฉันจะได้ขออนุญาตอภิปรายค่ะ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : บทเฉพาะกาลนี้คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ เพราะฉะนั้นก็มีสิทธิที่จะอภิปรายได้ครับ

คุณหญิงนันทกา สุประภาตะนันท์ : ขอบพระคุณค่ะ ท่านประธาน คือดิฉันมีความเห็นว่าข้อความเช่นนี้เราจะพบเห็นในกฎหมายอื่น ๆ ทั่วไป อย่างเช่นในร่างพระราชบัญญัติศาลแรงงานที่กำลังจะนำเสนอเข้าสู่สภาในวาระถัดไปนี้ก็จะมีการกล่าวถึงว่าถ้าจะเปิดศาลแรงงานกลาง ศาลแรงงานภาคเมื่อใด ก็จะกระทำโดยพระราชกฤษฎีกาอย่างนี้เขาก็เอาไปไว้ในหมวด ๑ ซึ่งเป็นบททั่วไป นอกจากนั้นแล้วดิฉันก็เห็นว่าสำหรับบทลงโทษที่อยู่ในวรรคท้ายของมาตรานี้ก็อาจจะแยกเอาไปไว้ในบทกำหนดโทษได้ ถ้ากล่าวโดยสรุปแล้วดิฉันใคร่จะขอเสนอให้คณะกรรมการได้กรุณาทบทวนดังนี้ คือว่าย้ายความในวรรคหนึ่ง วรรคสอง และวรรคสามของมาตรานี้ไปเป็นมาตรา ๑๐๒ ทวิ ส่วนวรรคสี่ นั้นก็ไปอยู่ในลักษณะ ๒๐ คือหมวดบทกำหนดโทษ แต่จะต้องแก้ไขคำว่า "วรรคสอง วรรคสาม" ในวรรคสุดท้ายนั้นเป็นมาตราใดมาตราหนึ่งในบทกำหนดโทษ ซึ่งดิฉันรู้สึกว่ามีมาตราที่ควรจะต้องเติมลงไปก็คือ มาตรา ๑๕๔ ทวิ คือเพิ่มเป็นมาตรา ๑๕๔ ทวิ ทั้งนี้ขอให้คณะกรรมการได้กรุณาพิจารณา ขอบพระคุณค่ะ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านอื่นมีความคิดเห็นอย่างไรอีกหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ถ้าไม่มีท่านผู้ใดมีความคิดเห็นอย่างอื่นอีก ขอเชิญคณะกรรมการครับ

นายอักษราทร จุฬารัตน (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ด้วยความจริงใจแล้ว คณะกรรมการก็มีความเห็นสอดคล้องกับท่านสมาชิก เพราะเหตุว่าโดยลักษณะของการบัญญัติมาตรา ๑๖๖ นี้ส่วนใหญ่ก็มีลักษณะไปทำนองเป็นบทที่ไม่ใช่บทเฉพาะกาลมากนัก แต่โดยที่คณะกรรมการเคารพในความเห็นของสภาซึ่งได้พิจารณาไปในคราวที่แล้ว และก็ได้พูดจากันในลักษณะที่จะกำหนดไว้เป็นบทเฉพาะกาล เพราะฉะนั้นทางคณะกรรมการจึงเสนอมาในรูปของบทเฉพาะกาลซึ่งก็มีลักษณะเป็นอยู่เหมือนกันในวรรคสอง วรรคสาม ที่เห็นอยู่นั้น แต่ถ้าหากสภานี้จะกรุณาเอาไปอยู่ในบทถาวรได้เป็นมาตรา ๑๐๒ ทวิ คณะกรรมการก็ยินดี แต่ก็ขอหารือว่าถ้าหากไปอยู่ในมาตรา ๑๐๒ ทวิ คือในบทข้างในแล้ว เราจะใช้เฉพาะในวรรคแรกของมาตรา ๑๖๖ เท่านั้นก็น่าจะพอ

ร้อยตำรวจโท ชาญ มนูญธรรม : ท่านประธานครับ กระผมว่าบทเฉพาะกาลที่คณะกรรมการเขียนมานั้น เป็นการแก้ไขมติที่ลงไปแล้วในสภานี้ตามมาตรา ๑๐๑ ทั้งนี้เพราะเหตุว่าหลักการที่ตกลงไปนั้นเราจะให้ใช้มาตรแท้กซี่หรือจะให้ต่อรองกันที่เขียนไว้ตามร่างเดิมนั้นเขียนมา ๒ อย่าง คือต่อรองราคากันหรือตามราคามาตรแท้กซี่ มีผู้แปรญัตติและของสงวนไว้ และได้อภิปรายกันมากในสภานั้น ก็ลงมติว่าให้เก็บค่าโดยสารตามมาตรแท้กซี่ ปัญหาก็เกิดขึ้นว่าการใช้มาตรแท้กซี่นั้นจริงอยู่เป็นประโยชน์ และประเทศทั้งหลายที่พัฒนาแล้วเขาทำกัน ประเทศเรายังด้อยพัฒนายังไม่ใช้อย่างไม่เป็นอะไร แต่ต้องใช้ จะใช้เมื่อใดและเมื่อสภาได้ลงมติไปตั้งนั้นแล้วจะกลับมาเขียนไปในรูปที่ว่าจะใช้ในท้องที่ใดต้องประกาศเป็นพระราชกฤษฎีกา และระหว่างที่ยังไม่ใช้ ห้ามมิให้เอาราคาสองมาใช้บังคับ ในกรณีอย่างนี้ก็คล้ายกับว่าทวนมติของสภานี้ กระผมมีความคิดอย่างนั้น ถ้าหากว่าจะทวนตั้งนั้นก็น่าจะ

LIRT

ร่างตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเสนอเมื่อกี้ และขอมติหลักการเป็นอย่างนั้น ความเดือดร้อนแก่ประชาชนแก่แท็กซี่จะมีหรือไม่เจ้าของรถแท็กซี่คือใคร ใครขับรถแท็กซี่ ความเดือดร้อนจะอยู่ที่รถแท็กซี่หรืออยู่ที่ประชาชน ใครมีมากกว่ากัน ประชาชนมากกว่าหรือเจ้าของรถแท็กซี่มากกว่าที่เดือดร้อน กระผมว่าอย่างนั้น ทั้งนี้สุดแล้วแต่สภา แต่ถ้าหากว่าเรายังไม่พร้อมที่จะไปบังคับจะให้มีการต่อรองด้วย กระผมว่าน่าจะทบทวน ไม่ใช่บทเฉพาะกาลมาในรูปแบบนี้ขอคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : แต่ความจริงก็ไม่ได้เป็นการทบทวน คือมีท่านสมาชิกแปรญัตติมา แล้วสภาก็เห็นด้วย แต่ทางรัฐบาลก็ยังไม่พร้อมที่จะปฏิบัติตามทันทีจะต้องมีระยะเวลาหนึ่ง รัฐบาลคือท่านรองนายกรัฐมนตรีกับคณะกรรมการการขอต่อรองกับท่านสมาชิกผู้แปรญัตติก็ต้องบอกกันว่าจะต้องบังคับ แต่จะบังคับเมื่อใดนั้นให้ไปประนีประนอมกัน ทำเป็นบทเฉพาะกาลขึ้นมา ก็เป็นอันว่าตกลงผ่านกันไป แต่พอมาถึงขั้นนี้ท่านสมาชิกท่านหนึ่งขอโทษที่ออกนามคือคุณหญิงนันทกาเห็นว่าไม่สวยในรูปแบบของกฎหมาย แต่ว่าข้อความที่ตกลงกันในคราวที่แล้วคือการประนีประนอมกันนั้นใช้ได้ ถ้าย้ายที่เสียก็จะเหมาะสมจะสวยกว่า กรรมการท่านก็เห็นด้วย แต่ว่าจะให้ย้ายที่หรือไม่ หรือว่าจะให้คงไว้แบบนี้ก็แล้วแต่สภา เพราะว่าเป็นข้อประนีประนอมระหว่างท่านผู้แปรญัตติกับรัฐบาลกับคณะกรรมการด้วย ที่นี้คณะกรรมการจะว่าอย่างไร

นายसानนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กรรมการใครขอประทานกราบเรียน ถ้าปฏิบัติไปตามมติแล้ว โดยไม่มีเงื่อนไขพระราชกฤษฎีกาแล้ว ปัญหาจะเกิดขึ้นเนื่องจาก ประการที่ ๑ มาตรการแท็กซี่หลังสุดที่เราไม่ได้บังคับใช้แท็กซี่ที่ออกทีหลังนี้ไม่มีมาตรการ ประการที่ ๒ คำว่า “แท็กซี่” ไม่ได้หมายความว่ารถยนต์ ๔ ล้อ รถสามล้อตุ๊ก ๆ ก็เป็นแท็กซี่ ถ้าหากว่าเราไม่ไปยกเว้นในพระราชกฤษฎีกานั้น ถ้าออกเป็นไปตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้วไม่มีบทเฉพาะกาล ถ้าบังคับใช้ทั้งสามล้อตุ๊ก ๆ ก็ต้องมีมาตรการด้วย ปัญหาที่ยุ่งยากกันไปใหญ่ แล้วเวลานี้มาตรการก็ได้จัดทำขึ้นในประเทศไทย

ถ้าเราจะต้องสั่งมาตรฐานเข้ามาติดรถแท็กซี่หลังจากที่ประกาศซึ่งไม่มีมาตรฐานก็ต้องสั่งมาตรฐานออกมาอีกจำนวนไม่ใช่บ่อย เมื่อกฎหมายฉบับนี้ออกอย่างนั้นแล้ว เข้าใจว่าโรงงานในเมืองไทยอาจจะคิดทำมาตรฐานแท็กซี่ขึ้น แล้วเมื่อทำมาตรฐานแท็กซี่ในเมืองไทยขึ้นแล้วรัฐบาลเห็นว่าพร้อมอาจจะประกาศพระราชกฤษฎีกาให้ใช้มาตรฐานแท็กซี่บางห้องที่หรือบางจังหวัดใหญ่ ๆ ส่วนจังหวัดเล็กอาจจะไม่ใช่ก็ได้ แล้วรถบางประเภทอาจจะยกเว้นก็ได้ เช่น สามล้อตุ๊ก ๆ อาจจะยกเว้นเสีย ถ้าไม่อย่างนั้นแล้วละก็ต้องใช้หมด เมื่อใช้หมดความยุ่งยากจะเกิดเท่าไร เจตนาดีครับ เจตนาของเราให้ใช้มาตรฐานธรรมด้วยกันทั้งเจ้าของรถแท็กซี่และผู้โดยสาร ที่นี้พร้อมหรือยังเหมาะหรือยังประเทศไทยมีหลายประการ เพราะฉะนั้นจึงได้ปรึกษาว่าออกเป็นบทเฉพาะกาลนี้อ่านแล้วเข้าใจ แต่ก็ไม่ถูกหลักกฎหมายนัก เป็นลักษณะอ่านแล้วเข้าใจว่ากรณีมาตรฐานแท็กซี่นี้มีบทเฉพาะกาลว่ารัฐบาลเห็นว่า เมื่อใดห้องที่ใดควรจะใช้อย่างไรก็ออกพระราชกฤษฎีกาท้องที่ไหนไม่สมควรก็ยกเว้น สะดวกแก่การที่จะไปอ่านหรือไปค้นว่าเรื่องมาตรฐานเขาจะใช้เมื่อใดดีกว่าเราไปเสียได้ ตามที่ถูกต้องเป็นอย่างนั้น แต่เขียนตามบทเฉพาะกาลอ่านแล้วเข้าใจและรู้เรื่อง ถ้าจะไปเขียนกำหนดเท่านั้นปีเท่านี้ปีเราไม่แน่ใจว่ามาตรฐานของเราจะพร้อมหรือยังแล้วถ้าหากว่าเราไม่มีรูปพระราชกฤษฎีกา ยกเว้นไว้บางประการรถบางประเภทก็ต้องบังคับใช้ เช่น อย่างที่กล่าวตั้งแต่ต้น คือรถตุ๊ก ๆ ซึ่งเราก็คงไม่ประสงค์จะให้สามล้อเครื่องติดมาตรฐานแท็กซี่ด้วย ลักษณะเราเดินสายกลางว่าประเทศของเรากำลังจะพัฒนา เพราะฉะนั้นกระผมยังพูดกับท่านผู้แปรญัตติว่าคงจะมีคนคิดทำมาตรฐานแท็กซี่ขึ้นในเมืองไทยซึ่งคงไม่ยากนัก เราไม่ต้องไปสั่งจากต่างประเทศต้องเสียเงินตรา แล้วเข้ามาเครื่องหนึ่งก็ตกหมั้นบาทอย่างนี้ก็แย่มากเหมือนกันตุลการค่าเราก็แย่มาก กระผมว่าเป็นไปตามข้อตกลงในบทเฉพาะกาลนี้ กระผมเข้าใจว่าพอไปได้ แต่กฎหมายอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขในวันหน้า ทั้งนี้ก็แล้วแต่สภาครับ

พลอากาศตรี จรรยา สุคนธ์ทรัพย์: ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมไม่ขัดข้องที่คณะกรรมการได้ร่างบทเฉพาะกาลขึ้นมาในลักษณะนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวรรคแรกนั้นต้องกำหนดในพระราชกฤษฎีกาเสียก่อน ซึ่งเป็นบทเฉพาะกาลที่ไม่ได้กำหนดระยะเวลาที่แน่นอนไว้ แต่อย่างไรก็ตามสภานี้ไม่สามารถที่จะไปบังคับทางฝ่ายบริหารได้ แต่ก็เป็นที่

LIART

น่าพอใจที่วาระรัฐบาล คือท่านรองนายกรัฐมนตรีได้รับคำแล้วว่าจะเร่งดำเนินการโดยด่วน เพราะฉะนั้นก็ไม่ทราบจะเบาใจได้อย่างไร เพราะว่าท่านได้ให้คำรับรองไว้แล้ว

ที่นี่สำหรับในวรรคสุดท้ายโทษปรับไม่เกิน ๕๐๐ บาทนั้นกระผมคิดว่าจะขัดแย้งกับมาตรา ๑๕๔ ซึ่งบ่งไว้ว่าถ้ากระทำความผิดตามมาตรา ๑๐๑ วรรคสองเป็นกรณีเดียวกัน จะลงโทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ถ้าหากคณะกรรมการจะแก้ไขให้สอดคล้องกัน กระผมคิดว่าจะถูกต้องและเหมาะสมกว่า ขอขอบคุณครับ

นายวินัย ทองลงยา : กระผมเห็นด้วยที่ร่างบทเฉพาะกาลมาตรา ๑๖๖ มา แต่ก็เป็นอย่างที่ท่านสมาชิกพูด ความจริงมาตรานี้มีทั้งบทเฉพาะกาลและไม่ใช้เฉพาะกาลรวมกันอยู่ที่ไม่ใช่บทเฉพาะกาลก็คือโทษตามวรรคสุดท้าย กระผมเห็นว่าเพื่อให้สำเร็จประโยชน์ไปตัดคำว่า "บทเฉพาะกาล" ออก ใช้ได้ครับ เามาตรา ๑๖๖ มาต่อท้ายมาตรา ๑๖๕ เลยก็เป็นบทถาวรประจำแล้วก็เป็นบทที่อ้างอิงถึงได้ว่าท้องที่ใดจะใช้ก็กำหนดเป็นพระราชกฤษฎีกา ผู้ใดฝ่าฝืนก็ผิดปรับไม่เกิน ๕๐๐ บาท แต่ก็เป็นอย่างที่ท่านสมาชิกพูดเมื่อกี้ในมาตรา ๑๐๑ วรรคหนึ่งว่าปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท จะไปขัดแย้งกัน เราก็แก้อันนั้นเสียให้รับกันอย่างนั้นก็ได้ ตัดบทเฉพาะกาลออกมาต่อท้ายมาตรา ๑๖๕ กระผมว่าใช้ได้ เป็นบทถาวรเลยครับ

นายอัชราพร จุฬารัตน (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ คณะกรรมาธิการได้พิจารณาแล้วรู้สึกว่าจะตัดออกไปจากบทเฉพาะกาลเห็นจะไม่ได้ หมายความว่าในกรณีซึ่งถ้าหากสภาไม่เห็นด้วยว่าจะไปอยู่กับบททั่วไปในมาตรา ๑๐๒ ทวิ อย่างที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งได้เสนอ แต่ถ้าต่อท้ายเป็นมาตราสุดท้ายแล้วก็ต่ออยู่ในบทกำหนดโทษจะผิดรูปผิดแบบไปมาก เพราะฉะนั้นคณะกรรมการเสียใจที่ไม่อาจจะเห็นพ้องด้วยได้

สำหรับท่านสมาชิกผู้แปรญัตติที่สงสัยในเรื่องของบทกำหนดโทษในวรรคสุดท้ายของมาตรา ๑๖๖ นี้ที่ว่า ควรจะเป็น ๑,๐๐๐ บาทนั้น เรื่องนี้คณะกรรมการก็ได้พิจารณาโดยรอบคอบแล้วเหมือนกัน กล่าวคือว่าบทบัญญัติในเรื่องนี้มีอยู่ ๒ มาตราที่เกี่ยวข้องกันคือมาตรา ๑๐๑ กับมาตรา ๑๐๒ สำหรับมาตรา ๑๐๑ นั้นเป็นเรื่องบังคับผู้ขับขี่รถแท็กซี่

เรียกเก็บ ส่วนมาตรา ๑๐๒ นั้น เป็นเรื่องบังคับคนโดยสารต้องชำระค่าโดยสาร ซึ่งทั้ง ๒ มาตรา ในมาตรา ๑๐๑ โทษที่กำหนดไว้ในเกณฑ์ทั่วไป ๑,๐๐๐ บาท แต่สำหรับกรณีตามมาตรา ๑๐๒ กำหนดไว้เพียง ๕๐๐ บาท คณะกรรมาธิการได้พิจารณาแล้วเห็นว่าโดยที่ลักษณะเช่นว่านี้ก็ เป็นอยู่ในระยะเฉพาะกาล เพื่อไม่ให้มีความขัดแย้งถ้าไปกำหนด ๑,๐๐๐ บาทเท่ากับใน มาตรา ๑๐๑ แล้วก็จะดูรุนแรงเกินไปสำหรับผู้โดยสาร เพราะฉะนั้นจึงได้กำหนดในอัตรา ขั้นต่ำไม่เกิน ๕๐๐ บาทเพื่อให้ตรงกับมาตรา ๑๐๒ และก็โดยคำนึงถึงว่าเป็นระยะเฉพาะกาล เท่านั้น

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอหารือกับคณะกรรมาธิการว่า ในเรื่องปรับ ๑,๐๐๐ บาทกับ ๕๐๐ บาท เราจะลงโทษทั้งคนขับรถแท็กซี่กับผู้โดยสารให้ เท่ากันเสียได้หรือไม่ครับ โดยยกมาตรา ๑๐๑ วรรคหนึ่งขึ้นไปไว้ในมาตรา ๑๕๑ เพื่อปรับ ๕๐๐ บาทเท่านั้น เพราะเหตุที่ว่าลักษณะของการกระทำความผิดก็ลักษณะอย่างเดียวกัน และเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาในมาตรา ๑๖๖ ถ้าคณะกรรมาธิการเห็นชอบด้วย กระผมเห็นว่า ปัญหาในเรื่องความขัดแย้ง เรื่องโทษก็คงจะไม่มี เพราะเหตุที่ว่าจริง ๆ แล้วมาตรา ๑๖๖ นั้น ในเรื่องโทษก็คงจะต้องใช้ถาวรตลอดไป เพราะเหตุที่ว่ารถแท็กซี่สำหรับประเภทที่ไม่ได้ กำหนดให้มีมิเตอร์ไว้ นั้นจะต้องถูกลงโทษตามนี้ตลอดไป

นายसानนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ ที่ คณะกรรมาธิการเขียนเป็นบทเฉพาะกาลเท่ากับบังคับรัฐบาลว่าควรจะมีระเบียบ คือคำว่า “บท เฉพาะกาล” เป็นบทบังคับอยู่แล้ว ต้องมีระเบียบตามที่ท่านรับปากเอาไว้ เราจะเขียนเวลาหมดลง ไปก็ไม่แน่มันนอน เพราะฉะนั้นคำว่า “บทเฉพาะกาล” นี้เกือบจะเป็นคำเตือน ส่วนเรื่องโทษ นั้นเราก็ได้ใคร่ครวญกันว่าถ้าเป็นเจ้าของรถแล้วก็น่าจะลงโทษแพ่งหน่อย ถ้าเป็นผู้โดยสาร ก็ควรจะลงโทษถูกหน่อย คือเจ้าของรถก็มาตรา ๑๐๑ ถ้าผู้โดยสารก็มาตรา ๑๐๒ เพราะฉะนั้น มาตรา ๑๐๒ ก็ไม่เกิน ๕๐๐ บาท ถ้าเจ้าของรถไม่ปฏิบัติตามมาตรแล้วก็ลงโทษให้แรงหน่อย คือลักษณะแยกการลงโทษให้เป็นอย่างว่า อย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเสนอก็ยังไม่ตรง ความประสงค์ของคณะกรรมาธิการ เพราะฉะนั้นคณะกรรมาธิการก็อยากจะขอความกรุณา

LIART

ว่า บทเฉพาะกาลนี้ ถ้าเราเขียนอย่างนี้ก็อาจจะเป็นการเร่งรัฐบาลซึ่งได้รับปากไว้แล้วว่าท่านจะเร่งครับ

คุณหญิงนันทกา สุประภาตะนันท์ : ขอประทานท่านประธานได้กรุณาให้ดิฉันสรุปสักนิดหนึ่งนะคะ คือดิฉันยังยืนยันว่า บทบัญญัติในมาตรานี้ไม่ใช่เป็นบทเฉพาะกาล

ประการแรกก็คือการที่จะออกพระราชกฤษฎีกากำหนดการปฏิบัติอย่างไรนั้นไม่ใช่เป็นเรื่องที่จะไปเขียนในบทเฉพาะกาล กฎหมายอื่นฉบับไหนก็ไปเขียนในบทถาวรทั้งสิ้น

ประการที่ ๒ ท่านจะเห็นว่า วรรคสามที่พูดถึงบทบัญญัติในวรรคสองที่ใช้ แต่รถแท็กซี่ที่ไม่ได้กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา อันนี้ก็เป็นเรื่องบทถาวร

ประการที่ ๓ การกำหนดบทลงโทษไว้ในวรรคสุดท้ายก็เป็นเรื่องของบทถาวรเช่นเดียวกัน แต่ดิฉันไม่อยากจะเห็นสภานี้ทำอะไรที่ผิดหลักการในการเขียนกฎหมาย แต่อย่างไรก็ดีดิฉันก็คิดว่าที่ยืนยันนั้นก็คงจะพ้อมติในสภา แต่ดิฉันเพื่อสงวนเวลาของที่ประชุมดิฉันก็ขอประทานให้ท่านประธานได้ขอมติที่ประชุมเพื่อให้เสร็จกันไป ขอขอบคุณค่ะ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ : ท่านประธานที่เคารพ ท่านกรรมาธิการยังไม่เข้าใจที่กระผมเรียนชี้แจง สำหรับโทษที่ว่าเป็นบทเฉพาะกาล ความจริงไม่ใช่บทเฉพาะกาลหรอกครับ เพราะเหตุที่ว่าจะมีรถแท็กซี่บางประเภทที่ไม่มีมิเตอร์ตลอดไป เช่น สามล้อเครื่อง อย่างที่ท่านว่า และสามล้อเครื่องที่ไม่มีมิเตอร์ ก็จะต้องถูกลงโทษตามมาตรา ๑๖๖ วรรคสุดท้ายนี้ หรือแม้กระทั่งรถแท็กซี่ ๔ ล้อ ก็ตามเถอะ รถแท็กซี่ป้ายดำ หรือรถแท็กซี่ในบางท้องที่ก็จะมีมิเตอร์ตลอดไป ก็จะต้องลงโทษอย่างนี้จะเกิดการลักลั่นกันว่ารถแท็กซี่ซึ่งปฏิเสธไม่ยอมรับเงินตามที่ตกลงกันได้ หรือตามที่ปรากฏในมิเตอร์อะไรนั้น ในท้องที่หนึ่งหรือประเภทหนึ่งจะถูกปรับ ๕๐๐ บาท อีกประเภทหนึ่งจะถูกปรับ ๑,๐๐๐ บาท เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าถ้าจะลดโทษของรถแท็กซี่ลงมาเป็น ๕๐๐ บาท ให้เหมือนกับคนโดยสาร ก็ไม่น่าจะเสียหายในหลักการอะไร ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: มี ๒ ประเด็นนะครับ คือ ประเด็นจะย้ายบทเฉพาะกาล หรือไม่ย้าย กับเรื่องบทลงโทษ ขอให้คณะกรรมการได้ชี้แจงว่าจะเอาอย่างไรกันแน่ ผมจะได้ขอมติ

นายอัครราช จุฬารัตน (กรรมกร): ท่านประธานที่เคารพ เอาเรื่องโทษเสียก่อน ในมาตรา ๑๕๑ ที่อ้างถึงมาตรา ๑๐๒ นั้น ก่อนถึง ก็มีมาตรา ๑๐๑ วรรคหนึ่งด้วย และก็ตัดในมาตรา ๑๐๑ วรรคหนึ่ง ในมาตรา ๑๕๕ ออก กล่าวคือโดยความผิดทั้ง ๒ ประการนี้ปรับไม่เกิน ๕๐๐ บาท คณะกรรมการพิจารณาแล้วก็ไม่ขัดข้องที่จะกำหนดอัตราโทษอย่างเดียวกัน คือเพียง ๕๐๐ บาท

ส่วนปัญหาว่าจะย้ายบทเฉพาะกาลไปอยู่บทถาวรหรือไม่ คณะกรรมการก็ทราบเรียบร้อยแล้ว เมื่อสักครู่นี้ว่า อันนี้ร่างมาโดยลักษณะที่เป็นไปตามแนวความคิดของสภาแห่งนี้ ในคราวประชุมครั้งที่แล้วความจริงเห็นด้วยในอันที่หากสภานี้จะมีมติให้ย้ายบทบัญญัตินี้ไปเป็นบทบัญญัติถาวรเพื่อให้เป็นไปตามรูปแบบของกฎหมายตามปกติ ซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้น คณะกรรมการขอทราบเรียนว่า ถ้อยคำในมาตรา ๑๑๖ ก็จะเป็นมาตรา ๑๐๒ ทีวี วรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม ก็เป็นไปตามมาตรานั้น ส่วนในวรรคสุดท้ายก็คงจะไปเพิ่มเป็นมาตรา ๑๕๑ ทีวี ว่า "ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๐๒ ทีวี วรรคสอง หรือวรรคสาม ก็ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท"

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: คณะกรรมการยอมรับตามนี้ ท่านสมาชิกจะมีความเห็นอย่างไร คุณวินัยครับ

นายวินัย ทองลงยา: กระผมยังเห็นยืนยันอยู่ว่า มาตรา ๑๑๖ นี้ไม่ใช่บทเฉพาะกาลแน่นอน เพราะว่าเป็นบทกำหนดโทษที่กำหนดไว้เป็นประจําตามวรรคสุดท้าย ตามหลักในการร่างกฎหมายก็ควรจะอยู่ในบทกำหนดโทษต่อท้ายมาตรา ๑๑๕ ไม่ผิดในหลักการร่างกฎหมายประการใด เพราะความจริงมาตรา ๑๑๖ นี้ ความมุ่งหมายส่วนใหญ่ก็คือ ผู้ใดฝ่าฝืนพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามวรรคสองและวรรคสามผู้นั้น ต้องมีความผิดต้องระวางโทษปรับ

LIRT

ไม่เกิน ๕๐๐ บาท เราจะเห็นได้ว่าในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดให้อธิบดีออกข้อกำหนดหรือออกระเบียบถึง ๑๑ แห่ง ออกกฎกระทรวงถึง ๑๓ แห่ง ผู้ใดฝ่าฝืนข้อกำหนดของอธิบดีก็มีความผิด ผู้ใดฝ่าฝืนกฎกระทรวงก็มีความผิดตามบทกำหนดโทษ เราจะเห็นว่ากฎกระทรวงก็ออกโดยอำนาจของฝ่ายบริหาร พระราชกฤษฎีกาตามมาตรา ๑๖๖ นี้ก็ออกโดยอาศัยอำนาจของฝ่ายบริหารเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นลักษณะก็ควรจะเป็นบทประจำอยู่ต่อท้ายในบทกำหนดโทษตามมาตรา ๑๖๖ ต่อท้ายมาตรา ๑๖๕ เพราะเป็นบทกำหนดโทษซึ่งต้องมีอยู่เป็นประจำ เป็นอย่างนั้น กระทบจึงได้เสนอว่าตัดบทเฉพาะกาลออก เอามาตรา ๑๖๖ ต่อท้าย มาตรา ๑๖๕ นี้ถูกต้องไม่มีผิด ไม่มีข้อที่จะต้องแยกไปไว้ มาตรา ๑๐๒ ทวิ แล้วเอาโทษตามวรรคสุดท้ายมาไว้ในบทกำหนดโทษ ไม่จำเป็น เพราะในพระราชบัญญัติอื่นเขาก็เขียนอย่างนั้น ผู้ใดฝ่าฝืนพระราชกฤษฎีกาก็มีความผิดอย่างนั้นๆ ต้องออกเป็นพระราชกฤษฎีกาแล้ววรรคสองบอกว่า ผู้ใดฝ่าฝืนพระราชกฤษฎีกาจะต้องระวางโทษอย่างนั้นๆ เป็นบทประจำเลย เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นบทกำหนดโทษจากการฝ่าฝืนพระราชกฤษฎีกาโดยตรงก็มาไว้ในมาตรา ๑๖๖ ต่อท้ายมาตรา ๑๖๕ ได้ เพราะว่าเป็นบทกำหนดโทษโดยตรงซึ่งเป็นบทประจำ ถ้าไปใส่ไว้เป็นบทเฉพาะกาลจะทำให้เกิดปัญหายุ่งยากมากขึ้นด้วยซ้ำไป

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ กระทบเห็นด้วยที่ร่างมาเป็นบทเฉพาะกาลนั้น ไม่มีความตอนใดแม้แต่น้อยที่จะถือได้ว่าเป็นบทเฉพาะกาล ถ้าจะถือเป็นบทเฉพาะกาลได้ จะต้องเขียนความว่า ภายในกำหนดเวลาเท่านั้นให้ออกพระราชกฤษฎีกามา แต่ความก็มีได้เป็นเช่นนั้น เมื่อเป็นดังนี้กระทบเห็นว่า เป็นการถูกต้องแล้ว ตามที่คุณหญิงนั้นทกาสเสนอว่าควรจะยกไว้เป็นบทถาวร ถ้าจะยกไว้เป็นบทถาวร กระทบก็เห็นด้วยอย่างที่คุณหญิงนั้นทกาสเสนอและที่คุณอักษรพรหิณี ซึ่งเป็นกรรมาธิการได้สนับสนุนจะต้องแยกออกเป็น ๒ ส่วน ความในร่างมาตรา ๑๖๖ บทเฉพาะกาลนี้แยกออกได้เป็น ๒ ส่วน กระทบไม่เห็นด้วยอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเพิ่งนั่งลงท่านได้เสนอความเห็นว่าคุณอยู่ที่ยกความตอนท้ายที่เป็นการลงโทษ ความจริงนั้นแยกออกเป็น ๒ ส่วนได้ชัดเจน วรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม เป็นส่วนหนึ่งแล้วก็วรรคท้ายซึ่งเป็นบทลงโทษเป็นอีกส่วนหนึ่ง เมื่อ

เป็นดังนี้แล้ว ถ้าจะยกไว้เป็นบทอาวรณ์ ก็ควรจะตัดแยกออกเป็น ๒ ส่วน ตามอย่างที่คุณหญิงนันทกาเสนอและคุณอักษราทร์ก็เห็นด้วย กระผมขอสนับสนุนความเห็นทางด้านนี้ ขอขอบคุณครับ

นายอักษราทร์ จุฬารัตน (กรรมาธิการ) : คณะกรรมาธิการขอเสนอแก้่างนี้เลยนะครับ มาตรา ๑๖๖ ที่เขียนไว้นี้ ขอยกไปเป็นมาตรา ๑๐๒ ทวิ โดยคงข้อความในวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม ไว้ตามนั้น ส่วนวรรคสุดท้ายคือวรรคสี่นั้นเพิ่มเป็นมาตรา ๑๕๑ ทวิ และใช้ข้อความว่า “ผู้ใดไม่ปฏิบัติตาม มาตรา ๑๐๒ ทวิ วรรคสองหรือวรรคสาม ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท”

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ก็คงจะเรียบร้อยนะครับ ขอมติที่ประชุมเลย ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับคณะกรรมาธิการ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๐๓ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติเห็นด้วยกับคณะกรรมาธิการ

นายวินัย ทองสงยา : ถ้าอย่างนั้นนะครับ แยกวรรคท้ายออกเป็น ๑๕๑ ทวิ เห็นจะต้องเติมผู้ใดไม่ปฏิบัติตามวรรคสองหรือวรรคสามของมาตราไหนก็ต้องบอกไว้ด้วยนะครับ

นายอักษราทร์ จุฬารัตน (กรรมาธิการ) : เมื่อกี้นี้ได้เสนอไว้แล้วครับ ใช้คำว่า “ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๐๒ ทวิ วรรคสองหรือวรรคสาม”

LIRT

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ : ท่านประธานที่เคารพ ก่อนที่จะลงมติผ่านวาระที่ ๓ ไป กระผมขออาศัยอำนาจตามข้อบังคับ ข้อ ๔๔ ขอพิจารณาทบทวนในเรื่องความขัดแย้งกัน คือในมาตรา ๑๕๓ กับมาตรา ๑๕๘ ยังมีความที่คณะกรรมการฯ ีการไปเติมในมาตรา ๑๕๓ นั้น เติมแล้วไม่สอดคล้องกับมาตรา ๑๕๘ กล่าวคือว่าที่ไปเติมในมาตรา ๑๕๓ ว่า "หรือที่ทำการ ของเจ้าพนักงานจราจรก็ได้ ยกเว้นความผิดตามมาตรา ๗๕ มิให้ว่ากล่าวตักเตือน" ส่วนใน มาตรา ๑๕๘ นั้นบอกว่า "บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากความผิดที่กำหนดโทษ ไว้ในมาตรา ๑๖๒ วรรคสอง" ซึ่งเป็นเรื่องเดียวกับกรณีมาตรา ๗๕ นั้นเอง เพราะฉะนั้น ถ้าจะแก้มาตรา ๑๕๓ ที่คณะกรรมการฯ ีการเพิ่มเติมให้สอดคล้องกัน โดยแก้เป็นว่า "ยกเว้น ความผิดที่กำหนดโทษไว้ในมาตรา ๑๖๒ วรรคสอง" จะได้หรือไม่ นั้นประการที่ ๑

ประการที่ ๒ ก็คือว่า ในเรื่องโทษซึ่งตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้เรียงกัน มาตามความหนักเบาของโทษโดยตลอด แต่ปรากฏว่าในมาตรา ๑๕๓ ซึ่งเดิมก็เรียงกันอยู่ แต่คณะกรรมการฯ ีการไปแก้เป็นโทษขั้นต่ำคือตั้งแต่ ๒๐๐ บาทถึง ๕๐๐ บาท เพราะฉะนั้นใน มาตรา ๑๕๓ อยู่ตรงนี้ไม่ถูก ควรจะต้องย้ายไปอยู่ก่อนหน้ามาตรา ๑๕๗ จึงจะถูกต้อง

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ตามข้อบังคับ ข้อ ๔๔ ท่านสมาชิกที่เสนอ บอกว่ายังมีความขัดแย้งกันอยู่ ให้คณะกรรมการฯ ีแจง

นายอักษรพร จุฬารัตน (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับในมาตรา ๑๕๓ กับมาตรา ๑๕๘ นั้น คณะกรรมาธิการเข้าใจว่าจะไม่ขัดแย้งกัน คือยกเว้นความผิดตาม มาตรา ๗๕ ว่ามิให้ว่ากล่าวตักเตือน ส่วนในกรณีตามมาตรา ๑๖๒ วรรคสอง เป็นบทกำหนดโทษ อันหนึ่งต่างหาก เพราะฉะนั้นคณะกรรมการฯ ีคิดว่าไม่ขัดแย้งกัน

ส่วนเรื่องบทกำหนดโทษในมาตรา ๑๕๒ ว่าควรจะไปอยู่หลังมาตรา ๑๕๖ นั้น คณะกรรมาธิการก็คำนึงถึงโทษขั้นสูงที่จะลงในกรณีนี้ก็ปรับ ๕๐๐ บาท ส่วนในมาตรา ๑๕๖ หรือหลังจากนั้นไปเป็นโทษซึ่งปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท ก็ได้เรียงตามลักษณะขั้นสูงของ ความผิด เพราะฉะนั้นก็คงไว้อย่างนี้ตามร่างของรัฐบาล

LIRT

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คณะกรรมาธิการชี้แจงว่าไม่ขัดแย้ง ที่นี้คุณมีชัยว่าขัดแย้งก็ขอให้เสนอมาเลย จะเสนอแก้เป็นอย่างไร เพราะคุณมีชัยเสนอได้ตามข้อบังคับ ข้อ ๙๔ แล้วจะได้ขอมติว่า จะเอาตามของคุณมีชัย หรือเอาตามคณะกรรมาธิการ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ : ท่านประธาน คืออย่างนี้ครับ ที่กระผมว่าขัดแย้งเป็นเรื่องของถ้อยคำ คือมาตรา ๑๔๓ ที่ว่า “ยกเว้นความผิดตามมาตรา ๗๙” มาตรา ๗๙ นั้นยังไม่ใช่เป็นความผิดเป็นแต่เพียงข้อกำหนดว่าจะห้ามไม่ให้ทำอะไรความผิดจริง ๆ นั้นไปอยู่ในมาตรา ๑๖๒ เพราะฉะนั้นกรณีมาตรา ๑๔๘ ที่อ้างถึง มาตรา ๑๖๒ นั้นก็เป็นเรื่องการยกเว้นมิให้ว่ากล่าวตักเตือนเหมือนกัน ถ้าจะแก้เป็นว่า “ยกเว้นความผิดที่กำหนดโทษไว้ในมาตรา ๑๖๒ มิให้ว่ากล่าวตักเตือน” อย่างนั้นก็สอดคล้องกันในเรื่องถ้อยคำ

ส่วนในเรื่องโทษนั้นกระผมเชื่อกันแล้วที่รู้สึกว่าได้เรียงกันมาตามลำดับ ตามความหนักเบาของโทษ ที่นี้เมื่อโทษมาตรา ๑๕๓ นั้นไปเพิ่มเป็นโทษขั้นต่ำ ซึ่งกรณีทำนองเดียวกับมาตรา ๑๕๕ ทวิกับมาตรา ๑๕๕ ตริ เดิมเป็นมาตรา ๑๕๘ มาตรา ๑๕๙ ซึ่งคณะกรรมการไปแก้โทษเบาลง เพราะฉะนั้นคณะกรรมาธิการก็ไปยกโทษ มาตรา ๑๕๘ และมาตรา ๑๕๙ ขึ้นไปเป็นมาตรา ๑๕๕ ทวิและมาตรา ๑๕๕ ตริ เพราะฉะนั้นในทำนองเดียวกันมาตรา ๑๕๓ นั้นจึงควรเป็นมาตรา ๑๕๖ ทวิ คืออยู่ก่อน มาตรา ๑๕๗ ขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ก่อนจะลงมติให้วาระที่ ๓ นี้ก็มีการตกแต่งถ้อยคำได้นะครับ คณะกรรมาธิการจะว่าอย่างไรครับ

นายอัษฎพร จุฬารัตน (กรรมาธิการ) : สำหรับในมาตรา ๑๔๓ นี้ความจริงความมุ่งหมายหรือความเข้าใจก็เป็นอย่างเดียวกัน แต่ถ้าหากต้องการจะเน้นตัวความผิด คือมาตรา ๑๖๒ วรรคสองแทนความผิดตามมาตรา ๗๙ ซึ่งใช้มาตรา ๑๖๒ วรรคสองแทน คณะกรรมาธิการก็เห็นด้วย แต่ว่าเรื่องที่จะย้ายโทษนั้นก็เป็นเรื่องที่มีแนวในการบัญญัติหลายแบบ เพราะฉะนั้นสำหรับมาตรา ๑๕๓ นี้คณะกรรมาธิการเห็นว่าควรจะคงไว้ที่เดิม

LIART

แต่ว่าในมาตรา ๑๔๓ นั้นไม่ขัดข้องที่จะเปลี่ยนเป็น “ยกเว้นความผิดที่กำหนดโทษไว้ในมาตรา ๑๖๒ วรรคสอง” แทนคำว่า “มาตรา ๗๙”

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ค่อยอมแก้ไขถ้อยคำเพื่อไม่ให้ขัดแย้งกัน
คุณมีชัยพอใจหรือยัง

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ : สำหรับอันหลังกระผมไม่ติดใจ ส่วนในมาตรา ๑๔๔ ขอ
แก้เป็นว่า “ยกเว้นความผิดที่กำหนดโทษไว้ในมาตรา ๑๖๒” โดยไม่ต้องมีวรรคสอง เพราะ
กรณีมาตรา ๑๔๓ นี้ใช้ทั้ง ๒ วรรค ไม่ใช่วรรคเดียวเหมือนอย่างกรณีมาตรา ๑๔๘ หรือ
คณะกรรมการพิจารณาเห็นว่าควรจะใช้วรรคสองก็สุดแล้วแต่ แต่ถ้อยคำควรจะเป็นว่า “ยกเว้น
ความผิดที่กำหนดโทษไว้ในมาตรา ๑๖๒” ขอขอบคุณครับ

นายอัคราท จุฬารัตน (กรรมการ) : คณะกรรมการไม่ขัดข้องครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านผู้ใดขัดข้องหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกขัดข้อง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดขัดข้องก็เป็นอันยุตินะครับ
เป็นการจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ ต่อไปเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ผมจะขอมติจากที่
ประชุมว่าเห็นสมควรประกาศร่างพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ใช้เป็นกฎหมาย
หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๑๕ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ :ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้ประกาศใช้
เป็นกฎหมายได้

ระเบียบวาระต่อไปพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียน
ในสังกัดกระทรวงกลาโหม พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการการทหารพิจารณาเสร็จแล้ว เป็น
การพิจารณาในวาระที่ ๒

ที่ ๖๖๗/๒๕๒๑

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

๒ พฤศจิกายน ๒๕๒๑

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติเครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม
พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการ
การทหาร ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัติ เครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม พ.ศ. และส่งให้
คณะกรรมการการทหารพิจารณา กรรมาธิการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. พลเอก สายหยุด เกิดผล	ประธานคณะกรรมการ
๒. พลอากาศเอก จรรย์ จุลชาติ	
๓. พลเรือเอก จริง จุลละสุขุม	
๔. พลเรือเอก ชินะวัต วงษ์เพ็ญศรี	
๕. นายตำรวจ สุนทรสารทูล	
๖. พลอากาศโท ทะแกสัว ศุภิลวรรณ	
๗. นายนิติพัฒน์ ชาลิจันทร์	
๘. พลเรือเอก หม่อมราชวงศ์พันธุ์ม ทวีวงศ์	
๙. พลตรี มณีรัตน์ จารุจินดา	
๑๐. พลตรี ศิริ เทชะกู	

รายงานของคณะกรรมการการทหาร

ตามที่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๖๒ วันพุธที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๑ ได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติเครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม พ.ศ. และส่งให้คณะกรรมการการทหารพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน ๗ วัน นั้น บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้วปรากฏผลดังนี้

๑. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีมอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ พันเอก วิศิษฐ์ กัลยาณมิตร หัวหน้ากองปกครอง กรมกำลังพลทหาร พันโท สวัสดิ์ ออรุ่งโรจน์ หัวหน้าแผนกตรวจและร่างกฎหมาย กองกฤษฎีกาทหาร และการต่างประเทศ กรมพระธรรมนูญ และ นาวาอากาศโท โสฬส เชื้อฟัง หัวหน้าแผนกสถิติและทะเบียนประวัติ โรงเรียนช่างฝีมือทหาร กรมการศึกษาวิจัย กระทรวงกลาโหม

๒. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๓. ผลของการพิจารณา

<u>ชื่อร่างพระราชบัญญัติ</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>คำปรารภ</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๖</u>	ไม่มีการแก้ไข

๔. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับรายงานนี้
ด้วยแล้ว.

(ลงชื่อ) พลโท กานต์ รัตนวราหะ
(กานต์ รัตนวราหะ)
เลขานุการคณะกรรมการธิการ

ร่าง

พระราชบัญญัติ

เรื่องแบบนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม

พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียนในสังกัด
กระทรวงกลาโหม

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเครื่องแบบนักเรียนของ
โรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราช-
กิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“นักเรียน” หมายความว่า ผู้ซึ่งศึกษาอยู่ในโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาที่
เทียบเท่าของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม แต่ไม่รวมถึงผู้ซึ่งศึกษาอยู่ในโรงเรียนนายร้อย

LIRT

พระจุลจอมเกล้า โรงเรียนนายเรือ โรงเรียนนายเรืออากาศ โรงเรียนแผนที่ของกรมแผนที่ทหาร วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า โรงเรียนเตรียมทหาร โรงเรียนประจำเหล่าชั้นนักเรียนนายสิบ โรงเรียนนายสิบทหารบก โรงเรียนจำ โรงเรียนจำอากาศ และโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาอื่นที่มีกฎหมายกำหนดรูปแบบของผู้ซึ่งศึกษาอยู่ในโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษานั้นไว้เป็นการเฉพาะ

“เครื่องแบบนักเรียน” หมายความว่า เครื่องแบบทั้งหลายที่กำหนดในกฎกระทรวงให้นักเรียนแต่ง

มาตรา ๔ ประเภท ชนิด และลักษณะของเครื่องแบบนักเรียนให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๕ ผู้ใดไม่มีสิทธิแต่งเครื่องแบบนักเรียน แต่ง หรือแต่งเลียนเครื่องแบบนักเรียนโดยเจตนาให้ผู้อื่นหลงเชื่อว่าเป็นนักเรียน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าในการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ผู้กระทำได้กระทำภายในเขตซึ่งได้ประกาศใช้กฎอัยการศึก หรือในเวลาสงคราม หรือเพื่อกระทำความผิดทางอาญา ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ก่อนจะพิจารณาเรื่องนี้ ผมขอเรียนขอความกรุณาหรือท่านสมาชิกสักนิดเถอะครับ คือเมื่อครั้งที่แล้วนี้ผมได้เรียนท่านสมาชิกไปว่าจะหารือกัน เรื่องการจะประชุมร่างรัฐธรรมนูญในวันพฤหัสบดีเต็มวันหรือไม่ และที่ผมไม่ได้หารือในวาระแรก ก็เพราะว่าตอนเช้ายังมีท่านสมาชิกมาประชุมน้อยอยู่ ตอนนั้นเห็นมีมาก ท่านแล้วก็จะขอมติว่าจะเอาหรือไม่เอา ทั้งนี้ก็สุดแล้วแต่ท่านสมาชิกทั้งหลายนะครับ ผมไม่ขอโน้มน้าวด้วยประการใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะว่าตามที่ท่านทราบกันแล้ว ผมจะยกตัวอย่างนะครับว่าไม่ว่าจะพูดอะไรโดนทั้งนั้นแหละครับ ผู้มีอำนาจฉบับหนึ่งเขาบอกว่า "อ้าปากก็เห็นลิ้นไก่ แล้วคุณป้าหะริน หงสกุล ประธานสภาที่ทำท่าแปลก ๆ เพราะเล่านี้เหมือนตั้งใจจะเตะถ่วง คงจะหวังว่ารัฐธรรมนูญจะผ่านสภาวาระ ๒ วาระ ๓ เร็วเกินไป แทนที่จะเพิ่มวันประชุม เล่านี้ก็เฉยชะ อภิปรายยืดยาดแทนที่จะรีบรวบรัด เล่านี้ก็เฉยชะ ถ้าจะคิดเล่นลวดลายก็อย่าให้เด็กจับได้ซีชะ" ผู้มีอำนาจฉบับหนึ่งเขาว่าอย่างนั้นนะครับ เขาว่าเตะถ่วง ที่นี้ครั้นจะเร่งเข้า คราวก่อนเราพูดกันว่าควรจะอภิปรายอย่างสั้น ๆ และนี่ก็อีกผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่งนะครับ ควรจะอภิปรายอย่างสั้น ๆ เพราะยังมีผู้สงวนคำแปรญัตติอีก ๕๕ ประเด็น ถ้าขึ้นอภิปรายกันโยกโย้ การเลือกตั้งที่หวังกันไว้ว่าจะมีในเดือนเมษายนก็ไม่แน่ว่า จะเป็นเมษายนปีไหน ที่นี้ท่านก็ว่าเมื่อประธานสภาพูดอย่างนี้ก็ไม่มีความหมายเป็นอย่างอื่นนอกจากต้องการบิบบสภาให้หรือไม่ ก็เป็นอันว่าเร่งก็ว่าบิบบ ไม่เร่งก็ว่า ไม่ไหวแล้วใช้ไม่ได้ ก็แล้วแต่ท่านสมาชิกทั้งหลายจะพิจารณา ขออย่าให้ผมได้โน้มน้าวจิตใจอะไรของท่านเลย แล้วแต่ท่านเถอะครับว่าการประชุมในบ่ายวันพฤหัสบดีจะมีหรือไม่ ถ้าท่านสมาชิกส่วนใหญ่เห็นว่าควรมีประชุม เราก็เริ่มกันตั้งแต่พรุ่งนี้ แล้วเพื่อไม่ให้เสียเวลาไปหาข่าวกินที่อื่นผมจะจัดเลี้ยงที่นี้ละทุกวันพฤหัสบดีไปจนกระทั่งร่างรัฐธรรมนูญจะเสร็จ แต่ถ้าท่านเห็นว่าไม่ควรจะมีประชุมในตอนบ่ายก็แล้วแต่ท่านเถอะครับ ท่านผู้ใดเห็นสมควรจะประชุมวันพฤหัสบดีตอนบ่ายโปรดยกมือขึ้น

LIART

(มีสมาชิกยกมือ ๕๕ คน)

(นางอนงค์ อิศรภักดี ได้ยืนและยกมือขึ้น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณอนงค์ว่าอย่างไรครับ เชิญ

นางอนงค์ อิศรภักดี : ท่านประธานที่เคารพ ดิฉันขอเสนอตั้งนี้ ประท้วงที่ท่านขออนุญาตที่นั่นที่ คือดิฉันขอจะให้ประชุมเวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา แล้วกลางคืนก็ประชุมเพื่อผลิตเฟลินจะตลอดคืนก็ตลอดคืน เพราะว่าตอนบ่ายสังเกตดูท่านสมาชิกรีบกลับไปทำงานประการหนึ่งหรือช่วงหลังประการที่ ๒ เพราะฉะนั้นตอนเช้าให้ท่านไปทำงานเสียก่อน เวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกามาประชุม เดิมคิดเกรงว่าท่านประธานจะไม่มีเงินเลี้ยง บัดนี้ท่านได้พูดไว้แล้วว่าท่านจะเลี้ยง ดิฉันขอเสนอให้ประชุมเวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา แล้วไม่เลิกตลอดคืนก็ได้ ขอขอบคุณค่ะ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมว่าเอาง่ายๆ ครับ ตลอดคืนพวกเหล่านั้นก็แยแยะแหละครับ เมื่อกี้นี้ลงมติไปแล้วนะครับสำหรับผู้เห็นควรประชุม ที่นี้ท่านที่เห็นว่ายังไม่ควรประชุมวันพฤหัสบดีตอนบ่าย โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๒ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ก็เป็นอันว่าถือมติข้างมากนะครับ ในวันพรุ่งนี้เราจะประชุมเรื่องร่างรัฐธรรมนูญกันตั้งแต่เวลา ๙.๐๐ นาฬิกา ถึงเวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา แล้วเวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา ขอเชิญรับประทานอาหาร คือกินข้าวแกงกันอย่างธรรมดาแหละครับข้างล่างนี้ แล้วก็บ่ายโมงคือเวลา ๑๓.๐๐ นาฬิกา ก็ประชุม แล้วประมาณสัก ๑๖.๐๐ นาฬิกาก็เลิกกลับไปทำงานอื่น เอาไว้ให้มีวิกฤตการณ์ต่อไปค่อยว่ากันกลางคืนต่อไปคราวหลัง ขอเรียนซ้ำอีกทีนะครับ พรุ่งนี้เวลา ๙.๐๐-๑๒.๐๐ นาฬิกา แล้วรับประทานอาหารกันข้างล่างแล้วเวลา ๑๓.๐๐ นาฬิกาประชุมต่อถึงเวลา ๑๖.๐๐ นาฬิกา ส่วนวันศุกร์ก็ยังคงเป็นครั้งวันตามเดิม

ขอเชิญคณะกรรมการชี้แจงครับ

LIRT

พลโท กานต์ รัตนวราหะ (กรรมาธิการ): ท่านประธานที่เคารพ ตอนนี้คณะกรรมาธิการยังไม่มีอะไรชี้แจง

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญเลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา): ร่างพระราชบัญญัติเครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม พ.ศ. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ และมาตรา ๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓ มีการแก้ไข

นายธรรมนูญ ลัดพลี: ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมอยากขอทราบเรียนถาม คณะกรรมาธิการผ่านท่านประธานสภาที่เคารพว่า เหตุใดจึงตัดคำว่า “โรงเรียนหรือที่เรียกเป็นอย่างอื่น” ในบรรทัดที่ ๑ แล้ว “โรงเรียนหรือ” อีก ๒ แห่งในบรรทัดรองบรรทัดสุดท้าย เพราะว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ชื่อก็บอกว่าร่างพระราชบัญญัติเครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม กระผมอยากทราบเรียนถามเหตุผลก่อน ขอบพระคุณครับ

พลโท กานต์ รัตนวราหะ (กรรมาธิการ): ท่านประธานที่เคารพ ด้วยเหตุที่ตัดคำว่า “โรงเรียน” ออกก็โดยเห็นว่า คำว่า “สถานการศึกษา” นี้นัย่อมหมายถึงโรงเรียนอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นคณะกรรมาธิการจึงได้ตัดคำว่า “โรงเรียน” ออก

นายธรรมนูญ ลัดพลี: ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมอยากจะทราบเรียนด้วยความเคารพว่า ในชื่อของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่เสนอต่อสภาพร้อมด้วยหลักการและเหตุผล ก็ปรากฏชัดว่าให้มีกฎหมายว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม และเหตุผลก็บอกโดยเหตุที่เครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหมยังไม่มีกฎหมายคุ้มครองต่าง ๆ นี้ แล้วตามความเข้าใจของกระผมจากเอกสารหลักฐานที่ทางสภาได้ส่งมาให้พิจารณาดูก็ปรากฏว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้วัตถุประสงค์แท้จริงก็ต้องการจะออกมารับกฎหมายของกระทรวงกลาโหมที่ได้ออกมาเกี่ยวกับเครื่องแบบของนักเรียนโรงเรียนช่างฝีมือทหาร ซึ่งได้แต่งมา แล้วก็ยังไม่มีความหมายรับรอง ให้มีกฎหมาย

LIART

รับรองโดยสมบูรณ์เสีย แล้วตามกฎหมายเกี่ยวกับเครื่องแบบนี้เท่าที่เข้าใจก็รับรู้เครื่องแบบ
 ของนักเรียนอยู่ ๒ ส่วนใหญ่ ๆ คือ นักเรียนที่เป็นนักเรียนทหารและนักเรียนที่ไม่มีสภาพ
 เป็นนักเรียนทหารคืออย่างเช่นนักเรียนช่างฝีมือทหาร หรือนักเรียนเตรียมทหาร ที่เขามี
 พระราชบัญญัติเครื่องแบบของเขาอยู่แล้ว ในที่นี้ในเมื่อชื่อร่างพระราชบัญญัติก็เป็นเครื่องแบบ
 นักเรียนของโรงเรียน เพราะฉะนั้นหลักการก็รับมาโดยตรงว่าเป็นเครื่องแบบนักเรียนของ
 โรงเรียน ซึ่งเราต้องถือว่าโรงเรียนนี้เป็นสถาบันหลัก จริงอยู่อย่างที่คุณคณะกรรมการได้ชี้แจง
 ว่าสถาบันการศึกษาที่คลุมโรงเรียน แล้วตามความเข้าใจของคุณคณะกรรมการ ก็อาจจะถือว่า
 สถาบันการศึกษานี้ใหญ่กว่าโรงเรียน แต่ตามความเข้าใจของกระผมและตามที่ร่างกฎหมาย
 และเหตุผลที่ได้กราบเรียนมาเกี่ยวกับหลักการและเหตุผล กระผมเห็นว่าโรงเรียนในกระทรวง
 กลาโหมนี้เป็นใหญ่กว่า แล้วนอกนั้นก็ยังมีสถาบันการศึกษาที่เรียกเป็นอย่างอื่นซึ่งตามมา ซึ่ง
 เห็นได้ชัดจากข้อความในมาตรา ๓ ที่ปรากฏว่า “นักเรียน” หมายความว่า ผู้ซึ่งศึกษาอยู่ใน
 โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษา ที่เรียกชื่อเป็นอย่างอื่นในสังกัดกระทรวงกลาโหม แล้วถ้าดู
 ใจความต่อไปแล้วเราจะเห็นได้ว่าสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่อยู่ในกระทรวงกลาโหมใช้ชื่อว่า
 “โรงเรียน” ทั้งนั้น ไม่มีชื่ออื่นเลย นอกจากแห่งสองแห่งเท่านั้นเอง เช่น วิทยาลัยแพทยศาสตร์
 พระมงกุฎเกล้า อย่างจะเห็นได้โรงเรียนนายร้อย โรงเรียนนายเรือ โรงเรียนนายเรืออากาศ
 โรงเรียนแผนที่ โรงเรียนประจำเหล่า โรงเรียนนายสิบ โรงเรียนจ่า โรงเรียนจ่าอากาศ เพราะฉะนั้น
 จึงเห็นได้ว่าโรงเรียนนี้เป็นสถาบันหลักของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม ร่างพระราช
 บัญญัติฉบับนี้ใช้ชื่อว่าร่างพระราชบัญญัติเครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดกระทรวง
 กลาโหม เพราะฉะนั้นใส่ในนี้ไม่ควรจะเปลี่ยนเป็นว่า “นักเรียน” หมายความว่า ผู้ซึ่งศึกษา
 อยู่ในสถาบันการศึกษาในสังกัดกระทรวงกลาโหม ซึ่งจะทำให้ความหมายที่เราได้รับมาแต่แรก
 ในเรื่องหลักการในเรื่องชื่อโรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหมเปลี่ยนไป แล้วทำให้ความหมาย
 ของโรงเรียนเหล่านี้เปลี่ยนไป จะกลับกลายเป็นว่าโรงเรียนไปอยู่ในสถาบันการศึกษา มิใช่
 โรงเรียนเป็นใหญ่ แล้วสถาบันการศึกษาอื่นตามมาเป็นส่วนย่อย อย่างที่กระผมกราบเรียน
 อย่างเช่น วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้าก็เป็นแห่งเดียว แล้วอาจจะจะมีแห่งอื่นอีกแห่ง
 สองแห่งที่สอนวิชาพิเศษไป ก็ไม่มีความสำคัญเท่าโรงเรียน กระผมอยากจะขอความกรุณาว่า

ถ้าคณะกรรมการฯ ไม่มีเหตุผลอย่างอื่น น่าจะคงร่างเดิมคือโรงเรียนไว้ เพื่อตรงกับที่สภาฯ ได้รับหลักการว่าผ่านร่างพระราชบัญญัติเครื่องแบบ นักเรียนของโรงเรียนในสังกัดกระทรวง กลาโหม มิใช่เครื่องแบบนักเรียนของสถาบันในสังกัดกระทรวงกลาโหม จะผิดหลักการผิด เหตุผล และผิดชื่อร่างพระราชบัญญัติ ขอบพระคุณครับ

นางแรม พรหมไพบล บุญประสพ : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับในเรื่องมาตรา ๓ นี้ ดิฉันก็มีความเห็นพ้องด้วยกับท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่เพิ่งนั่งลงว่า การที่คณะกรรมการฯ ได้ไปตัดคำว่า “โรงเรียน” ออกนี้ ไม่ตรงกับชื่อร่าง แล้วก็เหตุผลคำปรารภที่เขียนไว้รวมทั้ง มาตรา ๑ ก็ได้เขียนว่า พระราชบัญญัติคือพระราชบัญญัติเครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียน ในสังกัดกระทรวงกลาโหม เพราะฉะนั้นท่านกรรมการที่มาตัดข้อความนี้ออกไป จึงเห็นได้ ว่าเป็นเรื่องซึ่งไม่ตรงตามชื่อร่าง หรือคำปรารภ หรือมาตรา ๑ ที่กล่าวมาแล้ว ดิฉันก็ขอ เสนอว่า ควรจะเป็นไปตามร่างเดิมไม่ควรจะไปตัดคำนี้ออก

อีกประการหนึ่ง สำหรับคำว่า “สถาบันการศึกษา” นั้นถ้าหากตัดคำว่า “โรงเรียน” จะเหลือ “สถาบันการศึกษา” ถ้าท่านกรรมการเห็นเป็นอย่างนั้นก็น่าจะแก้ไขเลย ตั้งแต่ ตัวชื่อร่างแล้วก็คำปรารภและมาตรา ๑ ถ้าจะให้ใส่ว่าเป็นเรื่องของสถาบันการศึกษา ขอบ-พระคุณค่ะ

พลตรี มณีรัตน์ จารุจินดา (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ที่คณะกรรมการฯ ได้พิจารณาแก้ไขคำวิเคราะห์ศัพท์ของคำว่า “นักเรียน” ในมาตรา ๓ นั้น มีเหตุผลเช่นเดียวกับ ท่านกรรมการทั้ง ๒ ท่านได้ชี้แจงมาแล้ว กล่าวคือว่าในเรื่องนี้สภาฯ ได้รับหลักการร่างพระ-ราชบัญญัติเครื่องแบบของนักเรียนโรงเรียน แต่ว่าทางต้นร่างที่ร่างมานั้นในมาตรา ๓ มี สถาบันอื่นขึ้นด้วย เมื่อมีสถาบันอื่นขึ้นด้วย ความก็คงจะไม่รับกับตัวชื่อของร่างพระราชบัญญัติ คณะกรรมการฯ จึงมาพิจารณาเห็นว่า คำว่า “โรงเรียน” นั้น ก็ไม่มีความจำเป็นจะต้องวิเคราะห์ ศัพท์ไว้ให้ตรงกับหัวเรื่อง เพราะคำว่า “สถาบันการศึกษา” นั้นก็หมายถึงโรงเรียนอยู่แล้ว หรือเป็นที่เข้าใจว่าหมายถึงโรงเรียนอยู่แล้ว ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เป็นพระราชบัญญัติ ที่เราจะใช้ในอนาคต ซึ่งทางกระทรวงกลาโหมอาจจะตั้งโรงเรียนมีชื่อเป็นอย่างอื่นอีก เช่น

วิทยาลัยพยาบาลของโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้าอะไรอย่างนี้ อาจจะมีชื่อเป็นอย่างอื่นก็ได้ ไม่ต้องออกพระราชบัญญัติอีก จะออกกฎกระทรวงแบบเดียวกับพระราชบัญญัติเครื่องแบบทหารได้ทีเดียว เพราะว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ใช่พระราชบัญญัติที่เป็นโรงเรียนของทหาร เป็นโรงเรียนในสังกัดเท่านั้น นักเรียนทั้งหลายไม่ใช่เป็นทหารตามความหมายของประมวลกฎหมายอาญาทหาร แล้วก็อาจจะตั้งขึ้นตามลำดับไปในอนาคต ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องไปออกพระราชบัญญัติอีก ก็คงออกแบบเดียวกันกับพระราชบัญญัติเครื่องแบบทหาร กฎกระทรวงก็ออกตามมาเรื่อยๆ ทหารบก ทหารเรือ โรงเรียนอะไร ต่ออะไรก็ออกมาอย่างนั้น เพราะฉะนั้นคำว่า “สถาบัน” นี้ ซึ่งคณะกรรมการก็ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าหมายถึงโรงเรียนอยู่แล้ว ไม่จำเป็นจะต้องมาบัญญัติการศึกษาอื่นอีกต่อไป ก็คงจะได้ความไม่จำเป็นจะต้องไปแก้ไขร่างพระราชบัญญัติซึ่งรับหลักการมา ขอขอบคุณครับ

นายธรรมนุญ ลัดพลี: ขอบพระคุณครับท่านประธานที่เคารพ กระผมอยากทราบเรียนยืนยัน คำว่า “โรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม” นี้หน้าหนักหนากว่า ชื่อโรงเรียนนี้หน้าหนักกว่าสถาบันการศึกษาอื่นเพราะอะไร เพราะว่าตามความหมายของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม อย่างที่กระผมทราบเรียนแล้วแบ่งได้เป็น ๒ ประเภท คือโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนนักเรียนทหาร หรือสถาบันที่มีนักเรียนที่ไม่มีสภาพเป็นนักเรียนทหาร สถาบันเหล่านั้นละครับ สถาบันของนักเรียนที่ไม่มีสภาพเป็นนักเรียนทหารนั้น เราเรียกสถาบันอย่างอื่น เพราะฉะนั้นหน้าหนักจึงมาเป็นที่ ๒ ของโรงเรียนที่มีนักเรียนเป็นนักเรียนทหาร และตามความหมายแล้ว โรงเรียนที่มีนักเรียนเป็นนักเรียนทหารนี้ มีความสำคัญเป็นที่ยกย่องมากกว่าชื่อเสียงเกียรติคุณดีกว่า เช่น โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า โรงเรียนนายเรือ โรงเรียนนายเรืออากาศพวกนี้ แต่ส่วนสถาบันอื่นหรือสถาบันการศึกษาที่ท่านคิดว่ารวมนั้น ความจริงถ้าความหมายแท้จริงในที่นี้ เกี่ยวกับโรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหมแล้ว ด้อยกว่าโรงเรียนในความหมายที่กระผมทราบเรียนมาแล้ว เพราะหมายถึงสถาบันที่มีนักเรียนที่ไม่มีสภาพเป็นนักเรียนทหาร เช่นโรงเรียนช่างฝีมือทหารที่จะออกร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไปรับรองนั่นเอง แล้วอีกอย่างหนึ่ง เช่น วิทยาลัยแพทยศาสตร์ พระมงกุฎเกล้า ก็ไม่มีสภาพที่

LIRT

จะเป็นนักเรียนทหาร หน้าที่ก็ไม่เหมือนกับโรงเรียนทหารแท้ ๆ เพราะฉะนั้นคำว่า “โรงเรียน” ตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้กระผมเห็นว่าเป็นถ้อยคำที่มีศักดิ์ศรีสูง ถ้าท่านไปลบเสียเป็นว่าให้โรงเรียนนี้ซึ่งความจริงเขาแยกนะครับ อย่างที่ท่านบอกว่า ต้องการจะให้คลุม ความจริงเขาคลุมอยู่แล้ว “ผู้ซึ่งศึกษาอยู่ในโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาที่เรียกชื่อเป็นอย่างอื่น” เห็นหรือไม่ครับ เขาคลุมอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นในอนาคตท่านก็ไม่ต้องห่วง ถ้ามีสถาบันการศึกษาอื่นที่ไม่ได้เรียกชื่อว่าโรงเรียนก็เข้าในความหมายอันที่ ๒ ซึ่งมีสภาพฐานะรองกว่าโรงเรียนในอันดับที่ ๑ อันดับที่ ๑ มาก่อน มีน้ำหนักสำคัญมาก ท่านไม่ควรจะลบล้างของเขาเสีย ถ้าไปลบล้างเขาจะทำให้น้ำหนักของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เบาลงไปมาก แล้วก็ไม่ตรงกับความจริง ประสงค์ จะทำให้โรงเรียนเหล่านั้นกลายเป็นมาสังกัด สถาบันอื่นหรืออยู่ใต้ความหมายของสถาบันอื่น ซึ่งไม่ตรง โรงเรียนเหล่านั้นจะต้องนำหน้าสถาบันอื่นมาเป็นอันดับที่ ๒ แล้วก็เรียกชื่อเป็นอย่างอื่น เพราะฉะนั้นความหมายเดิม กระผมว่าก็ใช้ได้ถ้าท่านไม่ตัด จะใช้ได้ตรงกับเป้าหมายที่ท่านว่านั่นเอง เพื่อรับกับสถาบันอื่น หรือการสอนในหลักสูตรอื่น ซึ่งไม่มีหลักสูตรที่เป็นโรงเรียน แต่เป็นหลักสูตรชั่วคราวหรือหลักสูตรเพิ่มเติม หลักสูตรซึ่งขยายออกไปอย่างพวกเอ็สเซนเชียลโปรแกรม (Essential program) ประทานโทษที่เอ่ยภาษาอังกฤษพวกนั้นซึ่งก็น่าจะอยู่ในความหมายสถาบันอื่น กระผมอยากกราบเรียนยืนยันว่า ขอให้ท่านใคร่ครวญให้จงหนัก เพราะถ้าท่านไปตัดโรงเรียนออก เปลี่ยนเป็นสถาบันการศึกษาจะกลายเป็นเอาโรงเรียนนายเรือ โรงเรียนนายเรืออากาศ โรงเรียนนายร้อย มาเป็นหนึ่งในสถาบันการศึกษาอื่น ซึ่งไม่ใช่ เขาเป็นหนึ่งในอยู่แล้ว สถาบันอื่นตามมาเป็นอันดับที่ ๒ เป็นอีกกลุ่มหนึ่ง ขอบพระคุณครับ

พลโท กุญต์ รัตนวราหะ (กรรมาธิการ): ท่านประธานที่เคารพ กระผมใคร่ขอเรียนชี้แจงสั้น ๆ ดังนี้ คำว่า “โรงเรียน” นั้นก็รวมอยู่ในคำว่า “สถาบัน” นั่นเอง และกระผมจะไม่ชี้แจงอะไรมาก อยากจะยกตัวอย่างให้เห็นว่า ในกองทัพบกนั้น มีสถาบันการศึกษาวชิราวุธชั้นสูงอยู่ ๑ สถาบัน ซึ่งในสถาบันนี้มีโรงเรียนเสนาธิการทหารบกชั้นอยู่ด้วย และมีวิทยาลัยการทัพบกชั้นอยู่ด้วย นี่แสดงว่าสถาบันการศึกษาอื่นมีชั้นทั้งโรงเรียนและวิทยาลัย

และใคร่ขอเรียนชี้แจงเสียด้วยว่า นักเรียนในวิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้านั้นที่ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติบอกว่าไม่ใช่ นักเรียน กระผมขอเรียนชี้แจงว่า เป็นนักเรียนทหารครับ เพราะมีกฎกระทรวงออกแล้วตามพระราชบัญญัติเครื่องแบบทหาร ออกแล้วเมื่อต้นปีนี่เอง

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : สำหรับมาตรา ๓ นี้ผมจะขอมติจากที่ประชุม นะครับ

นายปลั่ง มีจุล : กระผมไม่ได้ค้านอะไรหรอกครับ คณะกรรมาธิการจะเอา อย่างนั้นก็ใช้ได้ แต่ความสวยงามรูปร่างของกฎหมายไม่ค่อยสวย ใช้นะใช้ได้ สถาบันก็คือ โรงเรียน แต่เป็นภาษาซึ่งเรียกว่าภาษาบาลีเสียหน่อย โรงเรียนเราก็เข้าใจกันดี ชื่อร่าง เราก็ว่า โรงเรียน คำปรารภเราก็ว่าโรงเรียน พอมาถึงเนื้อเรื่องเราบอกว่าไม่ใช่โรงเรียน เราไปใช้คำว่า “สถาบัน” ก็ไม่สวย แต่ในเชิงใช้นั้นไม่มีปัญหาใช้ได้แน่นอน กระผมเรียนเป็นข้อสังเกต เท่านั้นเองครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่ามาตรา ๓ นี้ จะให้คงไว้ตามร่างเดิมหรือจะให้เป็นที่คณะกรรมาธิการแก้ไข ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้คงไว้ตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๐ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นสมควรแก้ไขตามคณะกรรมาธิการ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๗ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่ามาตรา ๓ นี้ที่ประชุมลงมติให้คงไว้ตามร่างเดิม ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๔.....

LIART

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เดียวครับ คุณปลั่งว่าอย่างไรครับ

นายปลั่ง มีจุล : คำว่า “โรงเรียนเตรียมทหาร” ซึ่งเดิมไว้นั้นเมื่อกี้ เรายังไม่ได้พูดถึงจำเป็นจะต้องใส่หรือไม่ ขอประทานคณะกรรมการการอุดมศึกษาชี้แจงด้วย

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญท่านกรรมการชี้แจง

พลโท กานต์ รัตนวราหะ (กรรมการ) : ที่แรกตามร่างของรัฐบาลไม่ได้ใส่ไว้ แต่คณะกรรมการเห็นว่าเพื่อให้ชัดเจนเมื่อยังขาดอยู่โรงเรียนหนึ่ง ความจริงถึงไม่ใส่ก็ได้แล้วเมื่อยังมีขาดอยู่โรงเรียนหนึ่งก็ใส่เสียให้ครบ เพราะว่าโรงเรียนเตรียมทหารนี้ก็มีพระราชบัญญัติว่าด้วยโรงเรียนเตรียมทหารรับรองอยู่แล้ว

นายปลั่งศักดิ์ ประกาศเกสัช : ท่านประธานที่เคารพ กระผมกำลังจะทักท้วง เช่นเดียวกัน ไม่ทราบว่าคณะกรรมการจะใส่หรือเปล่า เพราะเมื่อกี้ ถ้าเราลงมติไปแล้ว เรบอกเราไม่ไปรับในเรื่องของโรงเรียนเตรียมทหารแล้วจะขาดตกบกพร่องไป กำลังจะกรามเรียนเพิ่มเติมก็พอดีคุณปลั่ง ท่านประธานสภาชี้ให้พูดก็ในเรื่องเดียวกันครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คณะกรรมการขอเติมหรือครับ

พลโท กานต์ รัตนวราหะ (กรรมการ) : ครับ ขอเติม

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านผู้ใดขัดข้องบ้างครับ

(ไม่มีสมาชิกขัดข้อง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มีผู้ใดขัดข้อง ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๔ มาตรา ๕ และมาตรา ๖ ไม่มีการแก้ไข

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นการจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ ต่อไป เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่าเห็นสมควรประกาศ ร่างพระราชบัญญัติเครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียนในสังกัดกระทรวงกลาโหม พ.ศ. ใช้เป็นกฎหมายหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๑๗ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ระเบียบวาระต่อไป พิจารณารายงานการประชุมลับของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๕๖ วันพุธที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๒๑ ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับพิจารณาเสร็จแล้ว

(สำเนา)

ที่ ๖๗๖/๒๕๒๑

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

๖ พฤศจิกายน ๒๕๒๑

เรื่อง การพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับ

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย รายงานของคณะกรรมการ ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้มีการประชุมลับเกี่ยวกับเรื่องรายงานของคณะกรรมการพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับ เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ ...) พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมแก่ผู้ซึ่งกระทำความผิดเนื่องในการชุมนุมในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ระหว่างวันที่ ๔ ถึงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ พ.ศ. ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๕๖ วันพุธที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๒๑ นั้น คณะกรรมการพิจารณาเปิดเผยรายงานประชุมลับ ซึ่งประกอบด้วย

๑. พลเอก โชติ หิรัญชัยรัฐติ	ประธานคณะกรรมการ
๒. พลอากาศโท จรัส สุรัสวดี	๓. พลตรี จวน วรรณรัตน์
๔. พลโท จิตรพล ณ ลำปาง	๕. นายเจริญ ช่างเกียรติ
๖. พลอากาศเอก เฉลิม ทิวะเวช	๗. พลตำรวจโท ณรงค์ มหานนท์
๘. พลเรือเอก เทียม มกรานนท์	๘. คุณหญิงบัวเชย รั้งศิริ
๑๐. พลตรี ประจบ จารุมณี	๑๑. พลโท ประสาน แกรงกล้า

LIART

๑๒. นายวิเชียร ทองลงยา

๑๓. นายสง่า วงศ์บางขวด

๑๔. พลเรือโท สมบูรณ์ เชื้อพิบูลย์

๑๕. พลเรือโท เกตุ สันติเวชกุล

เลขานุการคณะกรรมการ

ได้พิจารณารายงานการประชุมลับดังกล่าวเสร็จแล้ว

จึงกราบเรียนมาเพื่อให้โปรดนำเสนอที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) พลเอก **โชติ ธีรณัยรัฐิติ**

(โชติ ธีรณัยรัฐิติ)

ประธานคณะกรรมการพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับ

กองกรรมาธิการ

โทร. ๒๕๒๐๘๘๙

สำเนาถูกต้อง

พินิต อารยะศิริ

(นายพินิต อารยะศิริ)

หัวหน้างานการประชุมคณะกรรมการ

กองกรรมาธิการ

เพลินพิศ พิมพ์

 ทาน

รายงานของคณะกรรมการพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับ

ตามที่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้มีการประชุมลับเกี่ยวกับเรื่องรายงานของคณะกรรมการพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับ เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการการเมือง (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมแก่ผู้ซึ่งกระทำความผิดเนื่องในการชุมนุมในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ระหว่างวันที่ ๔ ถึงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ พ.ศ. ในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๕๖ วันพุธที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๒๑ นั้น เลขานุการรัฐสภาได้ส่งรายงานการประชุมลับดังกล่าวให้คณะกรรมการพิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับดำเนินการ บัดนี้คณะกรรมการได้พิจารณาเสร็จแล้ว ปรากฏผลดังนี้

ที่ประชุมคณะกรรมการเห็นว่า ควรเปิดเผยรายงานการประชุมลับดังกล่าว

(ลงชื่อ) พลเรือโท เกตุ สันติเวชกุล

(เกตุ สันติเวชกุล)

เลขานุการคณะกรรมการ

พิจารณาเปิดเผยรายงานการประชุมลับ

ขอเชิญคณะกรรมการธิการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการธิการเข้าประจำที่)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญประธานคณะกรรมการแถลง

พลเอก โชติ ธีรณัยษฐิติ (ประธานคณะกรรมการ) : ในตอนนี้คณะกรรมการ
ไม่มีอะไรจะเรียนชี้แจงต่อที่ประชุม ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คณะกรรมการเปิดเผยหรือไม่เปิดเผย

พลเอก โชติ ธีรณัยษฐิติ (ประธานคณะกรรมการ) : คณะกรรมการได้
เสนอต่อสภานี้ว่า สำหรับการประชุมในวันพุธที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ เห็นควรให้เปิดเผยได้ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดมีความเห็นอย่างไรบ้างครับ ในเรื่องนี้
(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
ถือว่าที่ประชุมยินยอมตามความเห็นของคณะกรรมการนะครับ

ต่อไปเป็นการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อก่อสร้าง
โรงไฟฟ้า กังหันก๊าซ และโรงไฟฟ้าพลังไอน้ำ ในท้องที่ตำบลบางปะกง อำเภอบางปะกง จังหวัด
ฉะเชิงเทรา พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการการปกครองพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณา
ในวาระที่ ๒

(สำเนา)

ที่ ๖๙๑/๒๕๒๑

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

๘ พฤศจิกายน ๒๕๒๑

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อก่อสร้างโรงไฟฟ้ากังหันก๊าซและ
โรงไฟฟ้าพลังไอน้ำในท้องที่ตำบลบางปะกง อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา
พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการ
การปกครอง ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราช-
บัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อก่อสร้างโรงไฟฟ้ากังหันก๊าซและโรงไฟฟ้าพลังไอน้ำใน
ท้องที่ ตำบลบางปะกง อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา พ.ศ. และส่งให้คณะกรรมการ
การปกครองพิจารณา กรรมาธิการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายสนั่น สหายสว่าง	ประธานคณะกรรมการ
๒. พันตำรวจเอก กฤษ สังขทรัพย์	๓. พลเรือตรี คง สีสานนท์
๔. นายชูสง่า ฤทธิประศาสน์	๕. คุณหญิงนันทกา สุประภาตะนันท์
๖. นายประมวล กุลมาตย์	๗. พลตำรวจเอก มนต์ชัย พันธุ์คงชื่น
๘. นางแรม พรหมโบล บุญยประสพ	๘. นายรัตน์ ศรีไกรวิน
๑๐. ร้อยเอก ละเมียน บุญยะมาน	๑๑. นายวิญญู อังคนารักษ์
๑๒. พลโท สมิง ไตลังคะ	๑๓. พลโท สันต์ จิตรปฏิมา
๑๔. นายอมร จันทรสุมบูรณ์	
๑๕. นายอำนาจ อินทุภุติ	

เลขานุการคณะกรรมการ

LIRT

บัดนี้ คณะกรรมาธิการได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวเสร็จแล้ว จึง
กราบเรียนมาเพื่อให้โปรดนำเสนอที่ประชุมสภาพิจารณาต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
(ลงชื่อ) **सानนท์ สายสว่าง**
(นายसानนท์ สายสว่าง)
ประธานคณะกรรมาธิการการปกครอง

กองกรรมาธิการ
โทร. ๒๘๒๐๘๘๔

สำเนาถูกต้อง
พินิต อารยะศิริ
(นายพินิต อารยะศิริ) ●
หัวหน้างานการประชุมคณะกรรมาธิการ
กองกรรมาธิการ

สุพจน์ พิมพ์
ทนาย

รายงานของคณะกรรมการการปกครอง

ตามที่ที่ประชุมสมานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๖๒ วันพุธที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๒๑ ได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อก่อสร้างโรงไฟฟ้า กังหันก๊าซและโรงไฟฟ้าพลังไอน้ำ ในท้องที่ตำบลบางปะกง อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา พ.ศ. และส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน ๗ วัน นั้น บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้วปรากฏผลดังนี้

๑. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีมอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ นายบัญญัติ เปี่ยมพงศ์สานต์ หัวหน้าสำนักงานกฎหมาย นายกมลชัย ภัทโรดม ผู้อำนวยการโครงการ ก่อสร้างโรงจักรพลังไอน้ำและกังหันก๊าซ บางปะกง และนายจำลอง เนียมลาง นิตกร ๓ สำนักงานกฎหมาย การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

๒. ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๓. ผลของการพิจารณา

<u>ชื่อร่างพระราชบัญญัติ</u>	มีการแก้ไข
<u>คำปรารภ</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>แผนที่ท้ายพระราชบัญญัติ</u>	มีการแก้ไข
<u>บัญชีรายชื่อท้ายพระราชบัญญัติ</u>	มีการแก้ไข

LIRT

๔. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับรายงานนี้
ด้วยแล้ว

(ลงชื่อ) **อำนาจ อินทฤติ**
(นายอำนาจ อินทฤติ)
เลขาธิการคณะกรรมาธิการ

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ผู้ว่าการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลบางปะกง อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งปรากฏรายชื่อเจ้าของหรือผู้ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมาย ตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้แก่การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

มาตรา ๕ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....

.....

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญประธานคณะกรรมการแถลง

นายसानนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ไม่ได้แก้ไขอะไร นอกจากแบบฟอร์มของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า ชื่อนั้นไม่ควรจะใส่ว่าเพื่ออะไร เพื่อจะไปทำอะไรที่ไหนให้อยู่ในคำปรารภเป็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาขอให้แก้เหมือนกันกับฉบับอื่นๆ ซึ่งเวเนคืนอสังหาริมทรัพย์โดยไม่ได้กำหนดว่า ไปทำอะไรที่ไหน เป็นเพียงแต่ให้ตั้งชื่อว่าเวเนคืนที่ไหน ส่วนไปทำอะไรให้อยู่ในคำปรารภ ก็ให้เป็นไปตามแบบของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญเลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : ร่างพระราชบัญญัติเวเนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อก่อสร้างโรงไฟฟ้ากังหันก๊าซ และโรงไฟฟ้าพลังไอน้ำ ในห้องที่ตำบลบางปะกง อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา พ.ศ. ชื่อร่างพระราชบัญญัติ มีการแก้ไข คำปรารภ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑ มีการแก้ไข มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข แผนที่ย้ายพระราชบัญญัติ มีการแก้ไข บัญชีรายชื่อท้ายพระราชบัญญัติ มีการแก้ไข

(ไม่มีสมาชิกทักท้วง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นการจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ ต่อไปเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่า เห็นสมควรประกาศร่างพระราชบัญญัติเพื่อก่อสร้าง โรงไฟฟ้ากังหันก๊าซ และโรงไฟฟ้าพลังไอน้ำ ในห้องที่ตำบลบางปะกง อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา พ.ศ. ใช้เป็นกฎหมายหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๐๗ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ระเบียบวาระต่อไป ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในห้องที่ตำบลหลักแก้ว อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการการปกครองพิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

(สำเนา)

ที่ ๖๙๒/๒๕๖๑

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

๘ พฤศจิกายน ๒๕๖๑

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลหลักแก้ว อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยรายงานของคณะกรรมการการปกครอง ๑ ชุด

ตามที่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลหลักแก้ว อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง พ.ศ. และส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณา กรรมการคณะนี้ประกอบด้วย

๑. นายสนั่น สายสว่าง	ประธานคณะกรรมการ
๒. พันตำรวจเอก กฤษ สังขทรัพย์	๓. พลเรือตรี คง ลีสานนท์
๔. นายชูสง่า ฤทธิประศาสน์	๕. คุณหญิงนันทกา สุประภาตะนันท์
๖. นายประมวล กุลมาตย์	๗. พลตำรวจเอก มนต์ชัย พันธุ์คงชื่น
๘. นางแรม พรหมโอบล บุญยประสพ	๘. นายรัตน์ ศรีไกรวิน
๑๐. ร้อยเอก ละเมียน บุญยะมาน	๑๑. นายวิญญู อังคนารักษ์
๑๒. พลโท สมิง ไตสังคะ	๑๓. พลโท สันต์ จิตรปฏิมา
๑๔. นายอมร จันทรสุมบูรณ์	
๑๕. นายอำนาจ อินทุภูมิ	

เลขานุการคณะกรรมการ

LIRT

รายงานของคณะกรรมการการปกครอง

ตามที่ที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๖๕ วันพุธที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ได้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลหลักแก้ว อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง พ.ศ. และส่งให้คณะกรรมการการปกครองพิจารณา กำหนดการแปรญัตติภายใน ๗ วัน นั้น บัดนี้ ได้ดำเนินการแล้วปรากฏผลดังนี้

๑. ผู้ซึ่งคณะรัฐมนตรีมอบหมายให้ชี้แจงแสดงความคิดเห็น คือ นายสมชาย แปรมศรี หัวหน้างานกรรมสิทธิ์ที่ดิน กองกฎหมายและที่ดิน กรมชลประทาน กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

๒. ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีผู้แปรญัตติ

๓. ผลของการพิจารณา

<u>ชื่อร่างพระราชบัญญัติ</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>คำปรารภ</u>	มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๑</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๒</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๓</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๔</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>มาตรา ๕</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>แผนที่ท้ายพระราชบัญญัติ</u>	ไม่มีการแก้ไข
<u>บัญชีรายชื่อท้ายพระราชบัญญัติ</u>	ไม่มีการแก้ไข

๔. ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติตามที่ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมาพร้อมกับรายงานนี้

ด้วยแล้ว

LIRT

สมบัติห้องสมุดรัฐสภา

(ลงชื่อ) อำนวย อินทุภูติ

(นายอำนวย อินทุภูติ)

เลขานุการคณะกรรมการ

ร่าง

พระราชบัญญัติ

เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลหลักแก้ว

อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง

พ.ศ.

.....
.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลหลักแก้ว อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง เพื่อประโยชน์ของรัฐในการชลประทาน ซึ่งกรมชลประทานได้ทำการสำรวจที่ที่จะต้องเวนคืนเสร็จแล้ว

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลหลักแก้ว อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้อธิบดีกรมชลประทานเป็นเจ้าหน้าที่เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้เวนคืนอสังหาริมทรัพย์ในท้องที่ตำบลหลักแก้ว อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง ภายในแนวเขตตามแผนที่ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งปรากฏรายชื่อเจ้าของ หรือผู้ครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้ ให้แก่กรมชลประทาน

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....

.....

บัญชีรายชื่อเจ้ากระทรวงหรือผู้ควบคุมโครงการที่สนับสนุนงานศึกษาระดับปริญญาตรีของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา
 ในเขตพื้นที่ตำบลหลักแก้ว อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง
 พ.ศ.....

ลำดับ รายชื่อ	ชื่อเจ้ากระทรวงหรือผู้ควบคุมโครงการ	ตำแหน่งหรือหน่วยงาน			ศึกษาระดับ			ปีการศึกษา				ปีงบประมาณ			รวม	
		ตำแหน่ง	ชื่อหน่วยงาน	จังหวัด	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	ปีการศึกษา	ปีการศึกษา	ปีการศึกษา	ปีงบประมาณ	ปีงบประมาณ	ปีงบประมาณ			
๑	นายธีรวัฒน์ นันทาท.	หลักแก้ว	วิเศษชัยชาญ	อ่างทอง	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	๒๕๖๒	๒๕๖๓	๒๕๖๔	-	-	-	๒	๑	๒

‘ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญประธานคณะกรรมการการแถลงครับ

นายसानนท์ สายสว่าง (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ คณะกรรมการได้สอบถามเจ้าหน้าที่กรมชลประทานเกี่ยวกับว่าที่ที่จะเวนคืนนี้ได้สำรวจแล้วหรือยัง กรมชลประทานบอกว่าได้สำรวจแล้วตามพระราชกฤษฎีกา จึงต้องเติมคำปรารภลงไปว่า “ซึ่งกรมชลประทานได้ทำการสำรวจที่ที่จะต้องเวนคืนเสร็จแล้ว” นอกจากนั้นก็ไม่มีอะไรแก้ไข

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญเลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : ร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลหลักแก้ว อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง พ.ศ. ซึ่งร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข คำปรารภ มีการแก้ไข มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ และมาตรา ๕ ไม่มีการแก้ไข แผนที่ย้ายพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข บัญชีรายชื่อท้ายพระราชบัญญัติ ไม่มีการแก้ไข

(ไม่มีสมาชิกทักท้วง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นการจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ ต่อไป เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่าเห็นสมควรประกาศร่างพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ ในท้องที่ตำบลหลักแก้ว อำเภอวิเศษชัยชาญ จังหวัดอ่างทอง พ.ศ. ใช้เป็นกฎหมายหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๔ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องที่ค้างพิจารณา คือพิจารณาให้ความเห็นชอบเรื่องความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งบริษัทประกันต่อแห่งเอเชีย (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ)

ผมได้รับหนังสือจากรองนายกรัฐมนตรีแจ้งว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ผู้ที่จะมาแถลงและชี้แจงเกี่ยวกับเรื่องนี้มีราชการเกี่ยวกับการต้อนรับนักธุรกิจการค้าและอุตสาหกรรมจากเบลเยียมไม่สามารถจะมาชี้แจงได้ จึงขอเลื่อนการพิจารณาเรื่องดังกล่าวไปในการประชุมวันพุธหน้า ซึ่งการขอเลื่อนการพิจารณานั้นจะกระทำได้ต่อเมื่อที่ประชุมลงมติเห็นชอบด้วยแล้วตามข้อบังคับ ข้อ ๑๙ (๕) และข้อ ๓๒ วรรคสอง ท่านสมาชิกจะขัดข้องหรือไม่ครับ ในการที่รัฐบาลขอเลื่อนไปก่อน

(ไม่มีสมาชิกขัดข้อง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดขัดข้องก็ให้เลื่อนวาระนี้ไปได้ตามคำขอของรัฐบาล

ระเบียบวาระต่อไป คือพิจารณาร่างพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. (คณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอ)

ที่ สร. ๐๒๐๓/๒๐๑๑๗

สำนักนายกรัฐมนตรี

๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๑

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวข้างต้น

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

จึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติประชุมปรึกษาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ)

สมภพ โหตระกิตย์

(นายสมภพ โหตระกิตย์)

รองนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทน

นายกรัฐมนตรี

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี.

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบ
ร่างพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ.

หลักการ

ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เหตุผล

โดยที่พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๖ ได้ใช้บังคับมากกว่า ๓๐ ปีแล้ว ซึ่งระหว่างนั้นได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมอีก รวม ๖ ครั้ง ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ปริมาณงานของมหาวิทยาลัยเพิ่มมากขึ้น ได้ขยายงานด้านการผลิตบัณฑิตเพิ่มขึ้นหลายสาขา ขยายงานด้านการสอนจนถึงขั้นปริญญาเอก และขยายงานการค้นคว้าและบริการทางวิชาการแก่ชุมชนตามความต้องการในการพัฒนาประเทศเป็นอันมาก ทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงโครงสร้างและระบบงานภายในมหาวิทยาลัย เพื่อให้การบริหารการศึกษามีความคล่องตัวและเหมาะสมกับสภาพการณ์ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ร่าง
พระราชบัญญัติ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๖

(๒) พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๖

(๓) พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑

LIRT

- (๔) พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๗
 (๕) พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๙
 (๖) พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๐๒
 (๗) ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๗๖ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือที่มีข้อความขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งจัดตั้งตามพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๖ เป็นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัตินี้ และเป็นนิติบุคคล

มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่จะมีข้อความแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัย

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๗ ให้มหาวิทยาลัยเป็นสถานศึกษาและวิจัย มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษา และส่งเสริมวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง ทำการสอน ทำการวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

LIRT

มาตรา ๘ มหาวิทยาลัยอาจแบ่งส่วนราชการดังนี้

(๑) สำนักงานอธิการบดี

(๒) บัณฑิตวิทยาลัย

(๓) คณะ

(๔) วิทยาลัย

(๕) แผนกอิสระ

และอาจให้มีสถาบันเพื่อทำการวิจัยและศูนย์หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น เพื่อส่งเสริมวิชาการ เป็นส่วนราชการในมหาวิทยาลัยอีกได้

สำนักงานอธิการบดีอาจแบ่งส่วนราชการเป็นกอง และแผนกหรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น

คณะ วิทยาลัย และแผนกอิสระ อาจแบ่งส่วนราชการเป็นภาควิชา กองสำนักงาน เลขานุการ หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น

บัณฑิตวิทยาลัย สถาบัน และศูนย์หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น อาจแบ่งส่วนราชการเป็นกอง สำนักงานเลขานุการ หรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น

กอง และสำนักงานเลขานุการ อาจแบ่งส่วนราชการเป็นแผนกหรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น

มาตรา ๙ การจัดตั้ง การรวม และการยุบเลิกบัณฑิตวิทยาลัย คณะ วิทยาลัย แผนกอิสระ สถาบัน ศูนย์หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

การแบ่งส่วนราชการเป็นภาควิชา กอง สำนักงานเลขานุการ และแผนกหรือส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่น ให้ทำเป็นประกาศทบวงมหาวิทยาลัย และประกาศในราชกิจจานุเบกษา

LIRT

มาตรา ๑๐ ภายใต้วัตถุประสงค์ตามมาตรา ๗ มหาวิทยาลัยจะรับสถานศึกษา
ชั้นสูงหรือสถานวิจัยอื่นเข้าสมทบในมหาวิทยาลัยก็ได้ และมีอำนาจให้ปริญญา อนุปริญญา
หรือประกาศนียบัตรชั้นใดชั้นหนึ่งแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากสถานชั้นสูงหรือสถานวิจัยนั้นได้

การรับเข้าสมทบหรือการยกเลิกการสมทบซึ่งสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถานวิจัยให้
ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

การควบคุมสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถานวิจัย ซึ่งเข้าสมทบในมหาวิทยาลัยให้
กำหนดเป็นข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๑ นอกจากเงินที่กำหนดไว้ในงบประมาณแผ่นดิน มหาวิทยาลัยอาจมี
รายได้ ดังนี้

- (๑) เงินผลประโยชน์และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย
- (๒) ทรัพย์สินซึ่งมีผู้ให้แก่มหาวิทยาลัย

รายได้ของมหาวิทยาลัยไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมาย
ว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

มาตรา ๑๒ บรรดารายได้และทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย จะต้องจัดการเพื่อ
ประโยชน์ภายในขอบวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย

หมวด ๒

การดำเนินงาน

มาตรา ๑๓ ให้มีสภามหาวิทยาลัยประกอบด้วย

- (๑) นายกสภามหาวิทยาลัยซึ่งจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง

LIRT

(๒) อุปนายกสภามหาวิทยาลัยซึ่งได้แก่อธิการบดีโดยตำแหน่ง

(๓) กรรมการสภามหาวิทยาลัยจำนวนเก้าคนซึ่งเลือกตั้งจากผู้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าแผนกอิสระ ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการศูนย์ และหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น

(๔) กรรมการสภามหาวิทยาลัยจำนวนเก้าคนซึ่งเลือกตั้งจากคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย และ

(๕) กรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนเก้าคนซึ่งจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจากบุคคลภายนอกโดยคำแนะนำของนายกสภามหาวิทยาลัย อุปนายกสภามหาวิทยาลัย และกรรมการสภามหาวิทยาลัยตาม (๓) และ (๔)

มาตรา ๑๔ การเลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัย ตามมาตรา ๑๓ (๓) ให้ผู้ดำรงตำแหน่งรองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าแผนกอิสระ ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการศูนย์ และหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น เป็นผู้เลือกตั้ง ส่วนการเลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยตามมาตรา ๑๓ (๔) ให้คณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย เป็นผู้เลือกตั้ง

คุณสมบัติของผู้รับเลือกตั้ง ตลอดจนหลักเกณฑ์และวิธีการเลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัยตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดเป็นข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๕ ให้รองอธิการบดีเป็นเลขานุการสภามหาวิทยาลัย ในกรณีที่มิมีรองอธิการบดีหลายคน ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งรองอธิการบดีคนหนึ่งเป็นเลขานุการสภามหาวิทยาลัย โดยคำแนะนำของอธิการบดี

มาตรา ๑๖ นายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยมีวาระอยู่ในตำแหน่งสองปี และจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งหรืออาจได้รับเลือกตั้งใหม่อีกได้

LIRT

นายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ เมื่อ ตาย ลาออก หรือขาดคุณสมบัติของการเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยในประเภทนั้น ๆ

ในกรณีที่นายกสภามหาวิทยาลัยหรือกรรมการสภามหาวิทยาลัยซึ่งได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งหรือได้รับเลือกตั้ง พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระและได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งหรือมีการเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนแล้ว ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งและผู้ได้รับเลือกตั้งอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลือของกรรมการสภามหาวิทยาลัยซึ่งได้แต่งตั้งและเลือกตั้งไว้แล้ว

มาตรา ๑๗ สภามหาวิทยาลัยมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัยและโดยเฉพาะมีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

(๑) วางนโยบายของมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการศึกษา การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และการทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม

(๒) วางระเบียบและออกข้อบังคับต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย และอาจมอบให้ส่วนราชการใดในมหาวิทยาลัย เป็นผู้จัดการวางระเบียบและออกข้อบังคับสำหรับส่วนราชการนั้น โดยเฉพาะก็ได้

(๓) พิจารณาการจัดตั้ง รวม และยุบเลิกบัณฑิตวิทยาลัย คณะ วิทยาลัย แผนกอิสระ สถาบัน ศูนย์หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น และภาควิชา

(๔) พิจารณาการรับเข้าสมทบหรือการยกเลิกการสมทบซึ่งสถานศึกษาชั้นสูงหรือสถานวิจัย

(๕) พิจารณาหลักสูตรการศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนด

(๖) อนุมัติให้ปริญญา ประกาศนียบัตรบัณฑิต อนุปริญญา และประกาศนียบัตร

LIRT

(๗) แต่งตั้งและถอดถอนรองอธิการบดี คณบดี รองคณบดี ผู้อำนวยการวิทยาลัย รองผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าแผนกอิสระ รองหัวหน้าแผนกอิสระ ผู้อำนวยการสถาบัน รองผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการศูนย์ รองผู้อำนวยการศูนย์ หัวหน้าหรือรองหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น หัวหน้าภาควิชา ศาสตราจารย์กิตติคุณ รองศาสตราจารย์รองศาสตราจารย์พิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์และผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ

(๘) ดำเนินการเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง และพิจารณาถอดถอน อธิการบดี ศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์พิเศษ

(๙) พิจารณานอญุมัติงบประมาณเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยตามมาตรา ๑๑

(๑๐) วางระเบียบเกี่ยวกับการบริหารงาน การเงิน และทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

(๑๑) ตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาและเสนอความเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือ เพื่อมอบหมายให้ปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่ง อันอยู่ในอำนาจและหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัย

(๑๒) แต่งตั้งผู้ซึ่งมีคุณวุฒิตามมาตรา ๒๐ ให้รักษาการในตำแหน่งอธิการบดี ในกรณีที่ตำแหน่งอธิการบดีว่างลง

(๑๓) พิจารณาและให้ความเห็นในเรื่องที่เกี่ยวกับกิจการของมหาวิทยาลัยตาม ที่อธิการบดีเสนอ

(๑๔) หน้าที่อื่นเกี่ยวกับกิจการของมหาวิทยาลัยที่มีได้ระบุให้เป็นหน้าที่ของผู้ใด โดยเฉพาะ

มาตรา ๑๘ การดำเนินงานของสภามหาวิทยาลัยให้กำหนดเป็นข้อบังคับของ มหาวิทยาลัย

มาตรา ๑๙ ให้มีอธิการบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดและรับผิดชอบงาน

LIRT

ทั้งปวงของมหาวิทยาลัย และอาจมีรองอธิการบดีหรือผู้ช่วยอธิการบดี หรือมีทั้งรองอธิการบดีและผู้ช่วยอธิการบดีคนหนึ่งหรือหลายคน เพื่อช่วยกิจการที่อธิการบดีจะมอบหมายก็ได้

มาตรา ๒๐ อธิการบดีนั้นจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย จากผู้ซึ่งได้รับปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือได้รับปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่ง หรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยอื่นหรือสถานศึกษาชั้นสูงอื่นที่สภามหาวิทยาลัยรับรอง

อธิการบดีมีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปี และจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งใหม่อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันไม่ได้

รองอธิการบดีและผู้ช่วยอธิการบดี ต้องมีคุณสมบัติตามวรรคหนึ่ง และเป็นข้าราชการพลเรือนของมหาวิทยาลัย โดยให้อธิการบดีเป็นผู้เสนอการแต่งตั้งและถอดถอนรองอธิการบดีต่อสภามหาวิทยาลัย

รองอธิการบดีและผู้ช่วยอธิการบดี พ้นจากตำแหน่งพร้อมกับอธิการบดี

มาตรา ๒๑ อธิการบดีมีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

(๑) ควบคุมดูแลกิจการของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามกฎหมาย นโยบายระเบียบ และข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

(๒) ควบคุม การเงิน การพัสดุ สถานที่และทรัพย์สินอื่นของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

(๓) เป็นผู้แทนของมหาวิทยาลัยในกิจการทั่วไป

(๔) จัดทำรายงานประจำปีเกี่ยวกับกิจการด้านต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย

(๕) หน้าที่อื่นตามระเบียบและข้อบังคับของมหาวิทยาลัย หรือตามที่สภามหาวิทยาลัย มอบหมาย

มาตรา ๒๒ ให้มีสภาคณาจารย์มหาวิทยาลัย ประกอบด้วยสมาชิกซึ่งคณาจารย์ ประจำของมหาวิทยาลัยเลือกตั้งขึ้นจากคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย

จำนวนสมาชิก วิธีการเลือกตั้ง อำนาจหน้าที่ และการดำเนินงานของสภาคณาจารย์ มหาวิทยาลัยให้กำหนดเป็นข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๒๓ ในคณะ ให้มีคณบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงาน ของคณะและอาจมีรองคณบดีคนหนึ่งหรือหลายคนเพื่อช่วยกิจการที่คณบดีจะมอบหมายก็ได้

ในแผนกอิสระ ให้มีหัวหน้าแผนกอิสระคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบ งานของแผนกอิสระ และอาจมีรองหัวหน้าแผนกอิสระคนหนึ่งหรือหลายคนเพื่อช่วยกิจการ ที่หัวหน้าแผนกอิสระจะมอบหมายก็ได้

คณบดีและหัวหน้าแผนกอิสระนั้นให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งจากคณาจารย์ ประจำของมหาวิทยาลัยผู้ซึ่งได้รับปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือได้รับปริญญา ชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยอื่นหรือสถานศึกษาชั้นสูงอื่นที่สภามหาวิทยาลัย รับรอง และได้ทำการสอนในระดับอุดมศึกษามาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี

คณบดีและหัวหน้าแผนกอิสระมีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้ง ใหม่อีกได้แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันไม่ได้

รองคณบดีหรือรองหัวหน้าแผนกอิสระต้องมีคุณสมบัติตามวรรคสอง และให้ คณบดีหรือหัวหน้าแผนกอิสระเป็นผู้เสนอการแต่งตั้งและถอดถอนรองคณบดีหรือรองหัวหน้า แผนกอิสระต่อสภามหาวิทยาลัย

รองคณบดีหรือรองหัวหน้าแผนกอิสระพ้นจากตำแหน่งพร้อมกับคณบดีหรือ หัวหน้าแผนกอิสระนั้น

LIRT

มาตรา ๒๔ ในกรณีที่มีการแบ่งภาควิชาในคณะ วิทยาลัยหรือแผนกอิสระให้มีหัวหน้าภาควิชาเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของภาควิชา

หัวหน้าภาควิชา นั้น ให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งจากคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย ผู้ซึ่งได้รับปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือได้รับปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่า จากมหาวิทยาลัยหรือสถานศึกษาชั้นสูงอื่นที่สภามหาวิทยาลัยรับรอง และได้ทำการสอนในระดับอุดมศึกษามาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี

หัวหน้าภาควิชา มีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งใหม่อีกได้แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันไม่ได้

มาตรา ๒๕ ในคณะ ให้มีคณะกรรมการประจำคณะคณะหนึ่งประกอบด้วย

- (๑) คณบดีเป็นประธานกรรมการ
- (๒) รองคณบดี ถ้ามี เป็นกรรมการ
- (๓) หัวหน้าภาควิชาในคณะ ถ้ามี เป็นกรรมการ

(๔) ในกรณีที่ไม่มีภาควิชา ให้มีกรรมการซึ่งคณาจารย์ประจำในคณะ เลือกตั้งขึ้นจากคณาจารย์ประจำในคณะนั้น มีจำนวนตามที่กำหนดในข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

ในกรณีที่มีการแบ่งภาควิชา ให้มีกรรมการซึ่งคณาจารย์ประจำในคณะ เลือกตั้งขึ้นจากคณาจารย์ประจำในคณะนั้น มีจำนวนเท่ากับกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการใน (๑) (๒) และ (๓) รวมกัน แต่จะเป็นคณาจารย์ประจำในภาควิชาเดียวกันเกินหนึ่งคนไม่ได้ ถ้ากรรมการที่เลือกตั้งมีจำนวนไม่ถึงกึ่งหนึ่ง ให้เพิ่มจำนวนกรรมการขึ้นอีกหนึ่งคน

กรรมการตาม (๔) ให้มีวาระอยู่ในตำแหน่งสองปี และอาจได้รับเลือกตั้งใหม่อีกได้

(๕) เลขานุการคณะกรรมการประจำคณะ ซึ่งคณบดีเป็นผู้แต่งตั้งหรือถอดถอน และพ้นจากตำแหน่งพร้อมกับคณบดี

LIRT

มาตรา ๒๖ ในแผนกอิสระ ให้มีคณะกรรมการประจำแผนกอิสระคณะหนึ่ง ประกอบด้วย

- (๑) หัวหน้าแผนกอิสระเป็นประธานกรรมการ
- (๒) รองหัวหน้าแผนกอิสระ ถ้ามี เป็นกรรมการ
- (๓) หัวหน้าภาควิชาในแผนกอิสระ ถ้ามี เป็นกรรมการ
- (๔) ในกรณีที่ไม่มีกรรมการแบ่งภาควิชา ให้มีกรรมการซึ่งคณาจารย์ประจำในแผนกอิสระเลือกตั้งขึ้นจากคณาจารย์ประจำในแผนกอิสระนั้น มีจำนวนตามที่กำหนดในข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

ในกรณีที่มีการแบ่งภาควิชา ให้มีกรรมการซึ่งคณาจารย์ประจำในแผนกอิสระเลือกตั้งขึ้นจากคณาจารย์ประจำในแผนกอิสระนั้น มีจำนวนเท่ากับกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการใน (๑) (๒) และ (๓) รวมกัน แต่จะเป็นคณาจารย์ประจำในภาควิชาเดียวกันเกินหนึ่งคนไม่ได้ ถ้ากรรมการที่เลือกตั้งมีจำนวนไม่ถึงกึ่งหนึ่ง ให้เพิ่มจำนวนกรรมการขึ้นอีกหนึ่งคน

กรรมการตาม (๔) ให้มีวาระอยู่ในตำแหน่งสองปี และอาจได้รับเลือกตั้งใหม่อีกได้

(๕) เลขานุการคณะกรรมการประจำแผนกอิสระ ซึ่งหัวหน้าแผนกอิสระเป็นผู้แต่งตั้งหรือถอดถอน และพ้นจากตำแหน่งพร้อมกับหัวหน้าแผนกอิสระ

มาตรา ๒๗ คณะกรรมการประจำคณะหรือคณะกรรมการประจำแผนกอิสระมีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

(๑) วางนโยบายและแผนงานของคณะหรือแผนกอิสระ ให้สอดคล้องกับนโยบายของมหาวิทยาลัย

(๒) วางระเบียบและออกข้อบังคับภายในคณะหรือแผนกอิสระตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย ทั้งนี้ โดยไม่ขัดต่อระเบียบและข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

LIRT

(๓) วางหลักสูตรและรายละเอียดเกี่ยวกับหลักสูตรสำหรับคณะหรือแผนกอิสระ เพื่อเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย

(๔) วางระเบียบและออกข้อบังคับเกี่ยวกับการศึกษาของคณะหรือแผนกอิสระ เพื่อเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย

(๕) เสนอการแต่งตั้งและถอดถอนศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์พิเศษ ศาสตราจารย์ กิตติคุณ รองศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์พิเศษ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พิเศษในคณะหรือในแผนกอิสระ ต่อสภามหาวิทยาลัย

(๖) จัดการสอบไล่สำหรับคณะหรือแผนกอิสระ

(๗) รับผิดชอบและให้ความเห็นแก่คณบดีหรือหัวหน้าแผนกอิสระ

มาตรา ๒๘ ในบัณฑิตวิทยาลัย ให้มีคณบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบ งานของบัณฑิตวิทยาลัย และอาจมีรองคณบดีคนหนึ่งหรือหลายคน เพื่อช่วยกิจการที่คณบดี จะมอบหมายก็ได้

คุณสมบัติ วิธีการแต่งตั้ง และวาระการดำรงตำแหน่งของคณบดีและรองคณบดี ให้นำมาตรา ๒๓ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๙ ในวิทยาลัย สถาบันหรือศูนย์หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น ให้มีผู้อำนวยการหรือหัวหน้าหน่วยงานคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของวิทยาลัย สถาบันหรือศูนย์หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น และอาจมีรองผู้อำนวยการหรือรองหัวหน้า หน่วยงานคนหนึ่งหรือหลายคน เพื่อช่วยกิจการที่ผู้อำนวยการหรือหัวหน้าหน่วยงานจะมอบ หมายก็ได้

ผู้อำนวยการหรือหัวหน้าหน่วยงานนั้นให้สภามหาวิทยาลัยแต่งตั้งจากคณาจารย์ ประจำของมหาวิทยาลัย ผู้ซึ่งได้รับปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือได้รับปริญญา

LIRT

ชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยอื่นหรือสถานศึกษาชั้นสูงอื่นที่สภามหาวิทยาลัย
รับรอง และได้ทำการสอนในระดับอุดมศึกษามาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี

ผู้อำนวยการหรือหัวหน้าหน่วยงานมีวาระการดำรงตำแหน่งสี่ปี และอาจได้รับ
แต่งตั้งใหม่ซ้ำได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันไม่ได้

รองผู้อำนวยการหรือรองหัวหน้าหน่วยงานต้องมีคุณสมบัติตามวรรคสองและ
ให้ผู้อำนวยการหรือหัวหน้าหน่วยงานเป็นผู้เสนอแต่งตั้งรองผู้อำนวยการหรือรองหัวหน้า
หน่วยงานต่อสภามหาวิทยาลัย

รองผู้อำนวยการหรือรองหัวหน้าหน่วยงานพ้นจากตำแหน่งพร้อมกับผู้อำนวยการ
หรือหัวหน้าหน่วยงานนั้น

มาตรา ๓๐ ผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการวิทยาลัย
หัวหน้าแผนกอิสระ ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการศูนย์หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่อ
อย่างอื่น และหัวหน้าภาควิชาต้องสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เต็มเวลา และจะดำรงตำแหน่งหรือ
รักษาราชการแทนหรือรักษาการในตำแหน่งดังกล่าวมากกว่าหนึ่งตำแหน่งในขณะเดียวกัน
เกินหกเดือนไม่ได้

มาตรา ๓๑ วิธีการสรรหาบุคคลเพื่อแต่งตั้งเป็นนายกสภามหาวิทยาลัยกรรมการ
สภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิ อธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการวิทยาลัย หัวหน้าแผนกอิสระ
ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการศูนย์หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นและหัวหน้า
ภาควิชา ให้กำหนดเป็นข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๒ การให้มีคณะกรรมการประจำ คณะกรรมการบริหาร คณะกรรมการ
บัณฑิตศึกษาประจำคณะ คณะกรรมการอื่น และการจัดระบบบริหารงาน ในบัณฑิตวิทยาลัย
ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

LIRT

การให้มีคณะกรรมการบริหาร และการจัดระบบบริหารงานในวิทยาลัย สถาบัน หรือศูนย์หรือหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่น ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓๓ การดำเนินงานของคณะกรรมการประจำคณะหรือคณะกรรมการประจำแผนกอิสระ ให้กำหนดเป็นข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๔ คณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยมีตำแหน่งทางวิชาการ ดังนี้

- (๑) ศาสตราจารย์
- (๒) รองศาสตราจารย์
- (๓) ผู้ช่วยศาสตราจารย์
- (๔) อาจารย์

มาตรา ๓๕ ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ต้องมีคุณวุฒิ ความสามารถทางการสอน และผลงานวิชาการ ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ในมหาวิทยาลัย

อาจารย์ต้องได้รับปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งจากมหาวิทยาลัย หรือได้รับปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งหรือเทียบเท่าจากมหาวิทยาลัยอื่นหรือสถานศึกษาชั้นสูงอื่นที่สภามหาวิทยาลัยรับรอง

อาจารย์พิเศษนั้น อธิการบดีจะแต่งตั้งขึ้นประจำปีการศึกษาตามคำแนะนำของ คณบดี หัวหน้าแผนกอิสระ ผู้อำนวยการ หรือหัวหน้าหน่วยงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นจากผู้มีคุณวุฒิเหมาะสม ซึ่งมีได้เป็นคณาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัย

อธิการบดีอาจเสนอแต่งตั้งอาจารย์พิเศษ เป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์พิเศษ หรือรองศาสตราจารย์พิเศษได้ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดเป็นข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

ศาสตราจารย์นั้น จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งโดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

LIRT

มาตรา ๓๖ ศาสตราจารย์พิเศษนั้นจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งจากผู้ซึ่งเป็นหรือเคยเป็นอาจารย์พิเศษในวิชาที่ผู้้นั้นมีความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษ โดยคำแนะนำของสภามหาวิทยาลัย

คุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับการแต่งตั้งให้ศาสตราจารย์พิเศษ ให้กำหนดเป็นข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๓๗ ศาสตราจารย์หรือผู้ซึ่งเคยเป็นศาสตราจารย์และพ้นจากตำแหน่งไปโดยไม่มีความผิด ซึ่งมีความรู้ ความสามารถ และความชำนาญเป็นพิเศษ สภามหาวิทยาลัยอาจแต่งตั้งให้เป็นศาสตราจารย์กิตติมคุณในวิชาที่ผู้้นั้นมีความเชี่ยวชาญเพื่อเป็นเกียรติยศได้

คุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นศาสตราจารย์กิตติมคุณ ให้กำหนดเป็นข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

หมวด ๓

ปริญญา เครื่องหมายประจำตำแหน่ง และเครื่องหมายวิทยฐานะ

มาตรา ๓๘ ปริญญามีสามชั้น คือ

เอก	เรียกว่า	ดุษฎีบัณฑิต	ใช้อักษรย่อ ด.
โท	เรียกว่า	มหาบัณฑิต	ใช้อักษรย่อ ม.
ตรี	เรียกว่า	บัณฑิต	ใช้อักษรย่อ บ.

มาตรา ๓๙ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาในสาขาวิชาที่มีการสอนในมหาวิทยาลัย

การกำหนดให้สาขาวิชาใดมีปริญญาชั้นใด และจะใช้อักษรย่อสำหรับสาขาวิชานั้นอย่างไร ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๔๐ สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับให้ผู้สำเร็จปริญญาบัณฑิตได้รับปริญญาเกียรตินิยมได้

มาตรา ๔๑ สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับกำหนดให้มีประกาศนียบัตรบัณฑิต อนุปริญญาหรือประกาศนียบัตรได้ดังนี้

(๑) ประกาศนียบัตรบัณฑิต ออกให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่ง ภายหลังที่ได้รับปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งแล้ว

(๒) อนุปริญญา ออกให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งที่ยังไม่ถึงชั้นปริญญา

(๓) ประกาศนียบัตร ออกให้แก่ผู้สำเร็จการศึกษาเฉพาะวิชา

มาตรา ๔๒ มหาวิทยาลัยมีอำนาจให้ปริญญาเกียรตินิยมศักดิ์แก่นักคณบดีซึ่งมหาวิทยาลัย เห็นว่าคุณวุฒิและสมควรแก่ปริญญานั้น

ชั้นของปริญญาและหลักเกณฑ์การให้ปริญญาเกียรตินิยมศักดิ์ ให้กำหนดเป็นข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา ๔๓ มหาวิทยาลัยอาจกำหนดให้มีครูประจำตำแหน่งกรรมการสภามหาวิทยาลัย ครูประจำตำแหน่งคณาจารย์ของมหาวิทยาลัย และอาจกำหนดให้มีครูวิทยฐานะ หรือเข็มวิทยฐานะเป็นเครื่องหมายแสดงวิทยฐานะของผู้ได้รับปริญญาประกาศนียบัตรบัณฑิต อนุปริญญา และประกาศนียบัตรก็ได้

การกำหนดลักษณะ ชนิด ประเภท และส่วนประกอบของครูประจำตำแหน่ง ครูวิทยฐานะและเข็มวิทยฐานะ ให้ตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

ครูประจำตำแหน่ง ครูวิทยฐานะ และเข็มวิทยฐานะ จะใช้ในโอกาสใด โดยมีเงื่อนไขอย่างไร ให้เป็นไปตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

LIRT

มาตรา ๔๔ สภามหาวิทยาลัยอาจออกข้อบังคับเกี่ยวกับเครื่องแบบ เครื่องหมาย หรือเครื่องแต่งกายนิสิตได้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๔

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๔๕ ผู้ใดใช้ครุฑประจำตำแหน่ง ครุฑวิทยฐานะ เข็มวิทยฐานะ เครื่องแบบ เครื่องหมาย หรือเครื่องแต่งกายนิสิตของมหาวิทยาลัย โดยไม่มีสิทธิที่จะใช้หรือแสดงด้วยประการใด ๆ ว่าตนมีตำแหน่ง ปริญา ประกาศนียบัตรบัณฑิต อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรของมหาวิทยาลัย โดยที่ตนไม่มี ถ้าได้กระทำเพื่อให้เกิดความเชื่อว่ามีสิทธิที่จะใช้หรือมีตำแหน่ง หรือวิทยฐานะเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๔๖ ให้ผู้ดำรงตำแหน่งนายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัย อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาพ้นจากตำแหน่ง แต่ให้คงทำหน้าที่นายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยต่อไปจนกว่าจะทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งนายกสภามหาวิทยาลัยและกรรมการสภามหาวิทยาลัยผู้ทรงคุณวุฒิและมีการเลือกตั้งกรรมการสภามหาวิทยาลัย ตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๔๗ ให้ผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีและรองอธิการบดีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาคงดำรงตำแหน่งต่อไป สำหรับผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี ถ้าดำรงตำแหน่งยังไม่ครบสองปีนับแต่วันที่ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง ให้คงดำรงตำแหน่งต่อไปจนครบสองปี

LIRT

ให้ผู้ดำรงตำแหน่งคนบด้อยในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ซึ่งดำรงตำแหน่งยังไม่ครบสี่ปีนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง คงดำรงตำแหน่งต่อไปจนครบสี่ปี

ให้ผู้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกวิชาอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นหัวหน้าภาควิชาตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าผู้นั้นดำรงตำแหน่งต่อไปจนครบสี่ปี นับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง ให้คงดำรงตำแหน่งต่อไปจนครบสี่ปี ถ้าดำรงตำแหน่งครบสี่ปีแล้ว ให้ผู้นั้นรักษาการในตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะได้มีการแต่งตั้งหัวหน้าภาควิชาตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

การดำรงตำแหน่งของอธิการบดี คณบดี หัวหน้าแผนกวิชา และผู้อำนวยการสถาบัน ตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ มิให้ถือว่าเป็นการดำรงตำแหน่งในวาระตามมาตรา ๒๐ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ หรือมาตรา ๒๕ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๔๘ ให้ผู้ดำรงตำแหน่งประธานและกรรมการในคณะกรรมการประจำคณะในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา รักษาการในตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งและเลือกตั้งประธานและกรรมการในคณะกรรมการดังกล่าวตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๔๙ ให้ผู้ดำรงตำแหน่งประธานและกรรมการในคณะกรรมการตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัยและพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการจัดตั้งสถาบัน ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา คงดำรงตำแหน่งต่อไปจนครบวาระ

มาตรา ๕๐ ให้ผู้เป็นศาสตราจารย์ประจำ ศาสตราจารย์พิเศษ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ยังคงมีฐานะเป็นศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์พิเศษ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และอาจารย์ประจำต่อไป และให้เป็นคณาจารย์ตามตำแหน่งวิชาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๑ ในระหว่างที่ยังไม่มีพระราชกฤษฎีกา หรือประกาศทบวงมหาวิทยาลัย หรือข้อบังคับ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นำพระราชกฤษฎีการะเบียบและข้อบังคับ ที่อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษามาใช้บังคับโดยอนุโลม

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

นายเกษม สุวรรณกุล (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. โดยมีหลักการและเหตุผลดังต่อไปนี้

หลักการ ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เหตุผล โดยที่พระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๘๖ ได้ใช้บังคับมากกว่า ๓๐ ปีแล้ว ซึ่งระหว่างนั้นได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมอีก รวม ๖ ครั้ง ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาปริมาณงานของมหาวิทยาลัยเพิ่มมากขึ้น ได้ขยายงานด้านการผลิตบัณฑิตเพิ่มขึ้นหลายสาขา ขยายงานด้านการสอนจนถึงขั้นปริญญาเอก และขยายงานการค้นคว้าและบริการทางวิชาการแก่ชุมชนตามความต้องการในการพัฒนาประเทศเป็นอันมาก ทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงโครงสร้างและระบบงานภายในมหาวิทยาลัย เพื่อให้การบริหารการศึกษามีความคล่องตัวและเหมาะสมกับสภาพการณ์ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดจะมีความคิดเห็นอย่างไรครับ ในเรื่องร่างพระราชบัญญัตินี้

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอสนับสนุนให้สภารับร่างพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้วยเหตุผลสำคัญก็คือว่ากฎหมายของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้นได้ประกาศใช้ครั้งแรกก็เป็นระยะเวลานานมาแล้ว แล้วก็ได้มีการแก้ไขตามความจำเป็น ซึ่งเป็นการแก้ไขเฉพาะหน้าก็หลายครั้งหลายคราว แต่การแก้กันเป็นเรื่องเฉพาะหน้านั้นก็ไม่ได้ทำให้พระราชบัญญัติของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความกลมกลืนและก็ทันสมัยได้ เพราะเป็นการแก้แต่เฉพาะเรื่อง บัดนี้เหตุการณ์ก็ได้ล่วงเลยมาเป็นอันมาก ความจำเป็นที่จะต้องให้มีกฎหมายที่สอดคล้องกับความต้องการเพื่อให้การบริหารได้เป็นไปโดยคล่องตัวสิ่งจำเป็นนี้ไม่หมายความว่า ทางรัฐบาลเพียงจะเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้เข้าตามความจำเป็นเพียงจะเกิดขึ้นก็หาไม่ได้ ความจริงความจำเป็นได้มีมานานแล้วทางรัฐบาลก็ได้เสนอร่างกฎหมายฉบับนี้เข้ามาสู่สภาหลายครั้ง แต่เป็นเรื่องด้วยเหตุประการใดก็ตามเป็นที่พูดกันในวงการ

LIRT

มหาวิทยาลัยว่า กฎหมายฉบับนี้ดูจะอาภรรพณ์เสียเหลือเกิน เสนอขึ้นมาเข้าสภาครั้งใด สภา ก็รับ แล้วก็ค้างอยู่ที่สภา สภานั้นก็ล้มไปทุกที บัดนี้ร่างกฎหมายฉบับนี้ก็มาเข้าสภานี้อีก เหตุการณ์เช่นนั้นจะเกิดขึ้นอีกหรือไม่ก็ไม่ทราบ ในวงการของมหาวิทยาลัยก็เป็นทีกล่าว ขวัญกัน แต่ในหลักการแล้วเป็นสิ่งที่ถูกต้องอย่างยิ่งที่สภานี้จะต้องรับหลักการ ส่วนข้อ ปลัดย่อยในบางเรื่องบางราว ถ้าหากว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านใดเห็นว่ายังไม่สมควร สมควร จะแก้ไขประการใดก็เป็นสิ่งที่กระทำได้ในวาระที่ ๒ ในการแปรญัตติ กระผมขอสนับสนุน ให้สภารับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ขอพระคุณครับ

นายสนนที สายสว่าง : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับกฎหมายฉบับนี้ กระผมก็ ไม่ได้เป็นห่วงอะไรนัก แต่อยากจะฝากข้อสังเกตไว้กับท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย คือว่าเมื่อเข้านี้ก่อนที่กระผมเดินเข้ามาประชุมก็ได้เปิดวิทยุฟังข่าวของกรมประชาสัมพันธ์ มี เจ้าหน้าที่ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ออกแถลงเกี่ยวกับการจัดหาผลประโยชน์ให้มหาวิทยาลัย ในคำแถลงนั้นถ้าใครไม่เข้าใจแล้วก็รู้สึกที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนี้ไม่ได้รับความเป็นธรรม จากรัฐบาล แถลงในเรื่องงบประมาณว่าจุฬาลงกรณ์เป็นมหาวิทยาลัยใหญ่ เป็นมหาวิทยาลัย เท่าแก่ มีนิสิต นักศึกษามากที่สุด เมื่อเทียบรายได้รายหัวของนักศึกษาแล้วน้อยกว่ามหาวิทยาลัย อื่นมาก เว้นแต่มหาวิทยาลัยรามคำแหง การแถลงออกมาเช่นนั้นคนที่ไม่เข้าใจก็กระเทือน เห็นว่ารัฐบาลนี้ไม่ให้ความเป็นธรรม แต่ความจริงแล้วการก่อสร้างจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นั้นเขาสั่งไปมาก มหาวิทยาลัยอื่นที่เพิ่งเกิดขึ้นสร้างทีหลังก็ได้งบประมาณมาก ไม่ได้หมายความว่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ด้อยไปกว่า ซึ่งสร้างมาก่อนแล้ว กระผมได้ยินได้ฟังเมื่อเช้าว่า ท่านรองอธิการบดีแถลงทางวิทยุจะหาผลประโยชน์ แถลงอย่างนั้นเกิดความรู้สึกขึ้นมาว่า จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนี้ไม่ได้รับความเป็นธรรมเกี่ยวกับงบประมาณได้นิดเดียวถึงจะ ต้องหารายได้อีกวิธีอื่น ขอฝากข้อสังเกตไว้ หมายความว่าไม่ใช่เช่นนั้น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ไปมากแล้วสร้างไปมากแล้ว ที่อื่นเขาเพิ่งเปิดใหม่ก็สร้างงบประมาณก็ตามมามาก กระผมก็ อยากจะทำความเข้าใจ ฝากข้อสังเกตให้รัฐบาลได้โปรดกรุณาพิจารณาเกี่ยวกับจะแถลงอะไรที่ ไม่เป็นการกระทบกระเทือนครับ

LIRT

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านผู้ใดมีความคิดเห็นอะไรอีกหรือไม่ครับ

นายอารี วัลยะเสวี : กระทบ อารี วัลยะเสวี ก่อนอื่นกระผมอยากจะเรียนที่ประชุมว่า กระผมขอสนับสนุนกฎหมายจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นอย่างยิ่ง แล้วยกอยากจะให้ที่ประชุมนี้ได้พิจารณาว่ากฎหมายจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กระผมว่าจะมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเหตุว่าคงจะต้องมีกฎหมายของมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ที่จะออกตามมาหรืออีกนัยหนึ่งก็คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยคงจะเป็นแม่บทที่สำคัญ กระผมก็มีข้อสังเกตอยากจะเรียนถามทางรัฐบาลผ่านท่านประธานว่า ในที่นี้ถ้าเราจะดูในบททั่วไปซึ่งมหาวิทยาลัยนี้ก็แบ่งออกที่จริง ๆ ก็ประมาณ ๖ หรือ ๗ ส่วนราชการ แล้วถ้าจะอ่านตามลงมาก็คือว่าอย่างคณะ วิทยาลัย และแผนกอิสระ เท่าที่อ่านดูแล้วก็รู้สึกว่ามี การแบ่งหน่วยงานมีการแบ่งส่วนราชการใกล้เคียงกันมากที่สุดก็ยกอยากจะเรียนถามว่า จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนี้มีข้อกำหนดอย่างไรที่ว่าจะไร ที่ถือว่าควรจะเป็นคณะ อะไรเป็นวิทยาลัย อะไรเป็นแผนกอิสระ เพราะขอบข่ายของงานเท่าที่กระผมอ่านดูรู้สึกว่าจะมีความคล้ายกันอย่างมากครับ

ที่นี้มีอีกประเด็นหนึ่งก็คือว่า ในสภามหาวิทยาลัยนั้น ถ้าจะมองดูก็ประกอบไปด้วย ๓ ส่วนใหญ่ ๆ ส่วนหนึ่งก็คือ เป็นผู้แทนจากผู้บริหารได้แก่คณบดี รองคณบดี หัวหน้าแผนกอิสระและอย่างอื่นจำนวน ๔ คน ส่วนหนึ่ง ก็คือเป็นผู้แทนจากคณาจารย์ โดยมีกร เลียกตั้งจากคณาจารย์ และอีกส่วนหนึ่ง จะเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ที่นี้สิ่งที่กระผมอยาก จะเรียนถามและตั้งข้อสังเกตก็คือว่าในมาตรา ๒๒ ก็มีเขียนไว้ว่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จะมีสภาคณาจารย์ซึ่งสภาคณาจารย์นี้ ได้มาจากการเลือกตั้งจากอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ก็ ยกอยากจะเรียนถามถึงความเกี่ยวข้องระหว่างผู้แทนของอาจารย์ในฐาและสภาคณาจารย์กับผู้แทน ของอาจารย์ที่มานั่งอยู่ในกรรมการสภามหาวิทยาลัยนั้นตรงกันหรือเป็นกลุ่มเดียวกันหรือเปล่า หรือเป็นคนละกลุ่ม ถ้าเป็นคนละกลุ่มแล้วในการดำเนินการจะมีปัญหาอะไรหรือไม่ครับ

ที่นี้อีกเรื่องหนึ่งก็คือ มาตรา ๑๗ ได้พูดไว้เกี่ยวกับหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัย กระผมมีข้อสังเกตอยู่จุดเดียวว่าในมาตรา ๑๗(๗) เกี่ยวกับเรื่องการจัดตั้งและถอดถอน

LIART

ก็มีอาจารย์ครบแหละครับ มีขาดอยู่คือตำแหน่งอาจารย์เฉย ๆ คืออาจารย์ที่เข้ามาใหม่ยังไม่มีตำแหน่งทางวิชาการ อันนี้มีจุดประสงค์ที่ว่าเรื่องของอาจารย์จะให้เป็นไปตามกฎระเบียบของข้าราชการ ไม่เกี่ยวข้อง กับ สภามหาวิทยาลัยหรืออย่างไร ในการที่จะแต่งตั้ง หรือถอดถอนก็ตาม กระผมก็มีข้อสังเกตเพียงเท่านี้ ขอบพระคุณมากครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านผู้ใดจะแสดงความคิดเห็นอะไรอีกหรือไม่ครับ

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ โดยที่ร่างพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้นเป็นร่างซึ่งตกค้างมานาน และในเวลาเดียวกันจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยที่เก่าแก่ที่สุดในประเทศ รูปแบบและแม่บทของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้นน่าจะเป็นรูปแบบและแม่บทของมหาวิทยาลัยทั้งหลายได้พอสมควร แต่โดยที่ตัวกฎหมายที่จะเป็นแม่บทคือตัวกฎหมายของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้นเราไม่ได้ทบทวนกันเท่าที่ควร จึงให้มหาวิทยาลัยต่าง ๆ อาจจะมีข้อกำหนดหรือมีพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยนั้น ๆ ผิดแผกแตกต่างออกไป และในเวลาเดียวกันขั้นตอนและการดำเนินการต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งผู้บริหารมหาวิทยาลัย คือตัวอธิการบดีของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ก็อาจจะแตกต่างกัน จนกระทั่งอาจจะเกิดปัญหาหนึ่งปัญหาได้ขึ้นมาได้ กระผมจึงเห็นว่ากรรมการของสภามหาวิทยาลัยของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น เป็นองค์ประกอบซึ่งเป็นรูปแบบที่น่าจะยึดถือเป็นแม่บทได้ ถ้าสภาแห่งนี้ผ่านกฎหมายฉบับนี้แล้ว ก็คิดว่าจะเป็นแนวทางหรือเป็นแม่บทที่มหาวิทยาลัยอื่น ๆ จะวิวัฒนาการพระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยนั้น ๆ ตามจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปด้วย กระผมไม่ทราบ ว่าทางทบวงมหาวิทยาลัยมีแนวที่จะชี้แนะที่จะให้มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ได้รื้อ (Review) พระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยนั้น ๆ ให้เป็นบรรทัดฐานหรือแนวทางใกล้เคียงกันโดยไม่ใช่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างนี้ กระผมไม่ทราบว่าทางท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยมีแนวความคิดในลักษณะนั้นได้แค่ไหนเพียงใด แต่สำหรับร่างพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยฉบับนี้ กระผมคิดว่าไม่น่าจะมีปัญหาสำหรับสภานี้ที่จะให้การสนับสนุน ขอบพระคุณครับ

นายบัญญัติ เกสรทอง : ท่านประธานที่เคารพ กระผม บัญญัติ เกสรทอง กระผม เห็นด้วยตามที่รัฐบาลได้เสนอปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งของเดิมนั้นมีหลายฉบับเหลือเกิน เพื่อที่จะรวมมาเป็นพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน ซึ่งจะเห็นการง่ายที่จะเป็นแม่บทในการบริหารงานของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แล้วกระผมขอสนับสนุนคำอภิปรายของคุณसानนท์ สายสว่าง ที่ได้อภิปรายไปเมื่อกี้ ที่ได้ตั้งข้อสังเกตในการให้สัมภาษณ์ของท่านรองอธิการบดีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทางวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย เป็นเรื่องในเชิงตำหนิที่ว่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไม่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเท่าที่ควร เกี่ยวกับงบประมาณที่ได้รับ ซึ่งบอกว่าได้รับเงินมาจำนวน ๒๔๐ ล้านบาท แต่ต้องไปให้สภากาชาด อะไรก็ไม่ทราบ แล้วเหตุผลต่างๆ ในความจำเป็น แล้วก็ที่ว่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนี้เป็นมหาวิทยาลัยเก่าแก่อายุใหญ่โต แต่ดูรายหัวงบประมาณที่ได้ก็น้อยกว่าทุกมหาวิทยาลัยในท่านองเหล่านี้ เพื่อเป็นการอ้างเหตุผลในการที่มีความจำเป็นจะต้องเอาที่ดินส่วนหนึ่งของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปจัดเป็นศูนย์การค้าเพื่อหารายได้มาจุนเจือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กระผมก็ขอสนับสนุนข้อสังเกตของคุณसानนท์ สายสว่าง ผากไปยังท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยว่า ถ้าหากมองกันไปในแง่ที่ไม่ดีแล้ว กระผมว่าเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง เพราะกระผมฟังคำให้สัมภาษณ์แถลงในเชิงว่ามีความจำเป็นที่จะเอาที่ดินนี้มาหาผลประโยชน์ แต่กระผมมีความเห็นอยากจะฝากข้อสังเกตว่า ที่ดินนี้องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ได้พระราชทานที่ดินให้มหาวิทยาลัยเพื่อการศึกษาโดยตรง แต่ก็จริงอยู่ในทางอ้อมอาจจะหาประโยชน์มาให้จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่กระผมคิดว่าผลข้างหน้าอนาคตนั้นจะคุ้มกันหรือไม่ กระผมว่าประโยชน์อาจจะตกอยู่กับนายทุน แต่เอามาอ้างว่ามีความจำเป็นต้องหาเงินเพื่อจุนเจือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อย่างนี้กระผมคิดว่าอาจจะจะเป็นสิ่งที่ไม่ค่อยถูกต้อง แต่นี่ก็อาจจะไม่ได้อยู่ในร่างพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่ก็คงจะเกี่ยวพันกันซึ่งท่านประธานอาจจะมองว่าเป็นนอกประเด็น แต่สำหรับกระผมนั้นกระผมยืนยันว่า กระผมเห็นด้วยในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ แต่กระผมขอตั้งข้อสังเกตว่า ไม่นานที่จะเอาที่ดินที่รับพระราชทานมาเพื่อตั้งศูนย์การค้า กระผมว่ารายได้คงจะไปไม่พบนายทุนใหญ่ ๆ มหาวิทยาลัยก็คงจะได้เศษ ๆ หรืออะไรกระผมก็ไม่ทราบอย่างนี้ แล้วต่อไปในอนาคตข้างหน้าถ้าเกิดมีความจำเป็น

จะต้องขยายมหาวิทยาลัยนี้ให้ใหญ่อย่างมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ท่านบอกวามหาวิทยาลัยรามคำแหงใหญ่ ท่านจะเอาตรงไหน จะเป็นการสมเจตนากรณีในการรับพระราชทานที่ดินมาหรือไม่ แล้วก็หนีพ้นหรือไม่ครับ ผลประโยชน์รายได้อันเกิดจากการสร้างศูนย์การค้านี้ กระผมกล้ากล่าวว่ากระผมไม่เชื่อ ถ้าทำอะไรขึ้นมาแล้วจะไม่มีกระเส็นกระสายออกมา ที่จะได้รับประโยชน์นั้นย่อมจะมีน้อยเหลือเกิน เพราะฉะนั้นกระผมขอเรียนยืนยันว่า กระผมสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ตามเจตนากรณีของรัฐบาลที่จะปรับปรุง แล้วก็ขอฝากข้อสังเกต ท่านอาจจะไปเช็คหรือไปสอบถามดูว่าการให้สัมภาระอันอย่างนั้นจะกระทบกระเทือนหรือเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมอย่างไรแก่รัฐบาลหรือไม่ ขอขอบคุณครับ

นายเกษม สุวรรณกุล (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : ท่านประธานสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมขอชี้แจงข้อข้องใจที่ท่านสมาชิกได้ถามไปแล้ว เกี่ยวกับมาตรา ๘ ที่ว่ามีการแบ่งมหาวิทยาลัยออกเป็นส่วนราชการ การที่ได้เพิ่ม (๔) ของมาตรา ๘ "วิทยาลัย" ขึ้นมา ก็เพื่อที่จะให้โอกาสว่า ถ้าหากจะมีการจัดตั้งหน่วยงานซึ่งไม่ใช่เรียกว่าคณะ แต่เรียกว่าวิทยาลัยอย่างเช่นวิทยาลัยพยาบาล ก็จะอยู่ในการแบ่งส่วนราชการนี้ได้ โดยไม่ต้องแบ่งออกเป็นคณะ เป็นจุดประสงค์ที่ทำให้มีความคล่องตัวในการตั้งวิทยาลัย อย่างเช่นตั้งวิทยาลัยพยาบาลขึ้น

ส่วนที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของสภามหาวิทยาลัยที่ว่า มีกรรมการสภามหาวิทยาลัยซึ่งมาจากอาจารย์จำนวนหนึ่งคือ ๔ คนนั้นจะไปเกี่ยวข้องกับสภาคณาจารย์อย่างไรหรือไม่ ขอเรียนว่า สภาคณาจารย์นั้นเป็นที่ปรึกษาของอธิการบดี เพราะฉะนั้นก็เป็นคนละส่วนกับกรรมการของที่อาจารย์จะเลือกขึ้นมาเป็นอยู่ในสภามหาวิทยาลัย ในขณะที่ประธานสภาคณาจารย์มาเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิของสภามหาวิทยาลัยอยู่ด้วย ทั้งนี้เพราะว่าในปัจจุบันนี้พระราชบัญญัติไม่อำนวยความสะดวกให้ตั้งอาจารย์อื่นเข้ามาเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัย แต่กรรมการเห็นว่าถ้าหากมีผู้แทนของอาจารย์อยู่ในสภามหาวิทยาลัยก็จะเป็นการดี จึงได้ตั้งสภาคณาจารย์ประธานสภาคณาจารย์เข้ามาเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ แต่เมื่อร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

LIRT

กำหนดให้มีผู้แทนจากอาจารย์เข้ามาแล้ว ความจำเป็นในการที่จะเอาสภาคณาจารย์เข้ามาไม่มี เขาก็จะไปทำหน้าที่เกี่ยวกับเป็นที่ปรึกษาอธิการบดีเท่านั้น

สำหรับในมาตรา ๑๗ ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ถามเกี่ยวกับการที่ว่ามี การถอดถอนรองอธิการบดี คณบดี หรืออื่น ๆ แต่ไม่มีอาจารย์นั้น ทั้งนี้เพราะว่าท่านเหล่านี้ เป็นผู้ที่ตั้งโดยสภามหาวิทยาลัยจึงได้กำหนดให้สภามหาวิทยาลัยถอดถอนได้ ส่วนอาจารย์ ธรรมดาไม่น่าไม่ต้องตั้งโดยสภามหาวิทยาลัยก็ให้เป็นตามพระราชบัญญัติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง กับอาจารย์ทั่ว ๆ ไป

เรื่องของแนวความคิดที่ว่า จะมีอาจารย์เข้ามาอยู่ในสภามหาวิทยาลัย แล้วทบวง มหาวิทยาลัยพยายามที่จะให้มหาวิทยาลัยอื่นเป็นอย่างนี้หรือไม่ ขอเรียนว่า เรื่องการที่ให้ มีอาจารย์เข้ามาเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยนั้นได้มีอยู่ในพระราชบัญญัติวิทยาลัยการเกษตร อยู่แล้ว เมื่อ ๓-๔ ปีก่อนได้เป็น ครั้งแรกจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยถ้าจะมีแบบนี้ก็จะเป็น แห่งที่ ๒ ส่วนมหาวิทยาลัยอื่น ๆ จะมีหรือไม่นั้นก็ต้องแล้วแต่สภาพของมหาวิทยาลัยนั้น อาจจะกำหนดว่าจะมีอย่างไร จะให้เหมือนกันทุกมหาวิทยาลัยอาจจะไม่ได้ อย่างเช่นสถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ลักษณะของเขาก็เป็นการศึกษาปริญญาโท แล้วก็ไม่เหมือนกับ มหาวิทยาลัยอื่น ๆ เพราะฉะนั้นก็อาจจะไม่เหมาะที่จะใช้แบบนี้ ในปัจจุบันก็มีผู้แทนจาก มหาวิทยาลัยอื่น ๆ อย่างเช่นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยหรือธรรมศาสตร์เป็นผู้แทนอยู่อย่างนี้ ก็อาจจะเหมาะสม เพราะว่ามหาวิทยาลัยต่าง ๆ เหล่านี้ผลิตคนออกมาเพื่อที่จะให้สถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์มาเรียนที่นี้ และอีกอย่างหนึ่งก็คืออย่างศรีนครินทรวิโรฒก็มี วิทยาเขตอยู่มากในที่ต่าง ๆ เพราะฉะนั้นองค์ประกอบของสภามหาวิทยาลัยอาจจะแตกต่าง ออกไปแต่ว่าในแนวความคิดที่ว่าการมีอาจารย์หรือผู้แทนเข้ามามีส่วนในสภามหาวิทยาลัยนั้น เป็นแนวความคิดที่ทบวงมหาวิทยาลัยสนับสนุน ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านผู้ใดจะอภิปรายอีกหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกอภิปราย)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่าเห็นสมควร
รับหลักการร่างพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็น
ว่าสมควรรับหลักการ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๐๑ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติรับหลักการ
ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กระบวนการครบ

นายเกษม สุวรรณกุล (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : ท่านประธานสภาที่
เคารพ รัฐบาลขอตั้งคณะกรรมการวิสามัญจำนวน ๑๕ คน พิจารณาโดยมีกรรมการซึ่ง
เป็นฝ่ายรัฐบาลเสนอ ๗ คน และอีก ๘ คนฝ่ายสภาเสนอชื่อ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : รัฐบาลขอเสนอคณะกรรมการวิสามัญจำนวน
๑๕ คนพิจารณา รัฐบาลเสนอ ๗ คน สภาเสนอ ๘ คน มีท่านผู้ใดขัดข้องหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกขัดข้อง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มีท่านผู้ใดขัดข้องก็ให้เป็นไปตามที่รัฐบาล
เสนอ ขอให้รัฐบาลเสนอรายชื่อมาก่อนครับ ๗ คน

นายเกษม สุวรรณกุล (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : รัฐบาลขอเสนอ
ชื่อกรรมการดังต่อไปนี้ ๑. นายเกษม สุวรรณกุล ๒. นายประเสริฐ ณ นคร ๓. นายวิจิตร
ศรีสอ้าน ๔. นายเต็มศักดิ์ กฤษณามระ ๕. นายประสม สถาปิตานนท์ ๖. นายกมล สันติเผ่าชดวัน
๗. นายดำรง ธรรมารักษ์

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ต่อไปขอเชิญท่านสมาชิกเสนอได้ ๘ คน ขอ
เชิญครับ

นายเทม สุไลมาน : กระผมขอเสนอคุณอดุล วิเชียรเจริญ โปรดรับรองด้วยครับ
(มีสมาชิกยกมือรับรอง)

พลเรือเอก จิตต์ สังขดุสย์ : กระผมขอเสนอคุณเกรียง กীরติกร โปรดกรุณา
รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือรับรอง)

นางกนก สามเสน วิล : ดิฉันขอเสนอคุณนิธิวัฒน์ ซาลีจันทร์ โปรดรับรองด้วยค่ะ
(มีสมาชิกยกมือรับรอง)

นายปัญญา เกสรทอง : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ปัญญา เกสรทอง ขอเสนอ
อาจารย์เต็มสิริ บุญยสิงห์ ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือรับรอง)

นางสมกวิล สังขะทรัพย์ : ดิฉันขอเสนอคุณหญิงบุญสิริ ขวลิตช่วง ขอผู้รับรอง
ด้วยค่ะ

(มีสมาชิกยกมือรับรอง)

พลโท กานต์ รัตนวรหะ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอเสนอคุณฐป กาญจนประการ
ขอผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยกมือรับรอง)

นายสนนท์ สายสว่าง : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ปัญจะ เกสรทอง ขอเสนอ
คุณปัจฉัย บุญนาค ท่านผู้ใดเห็นด้วย โปรดรับรองครับ

(มีสมาชิกยกมือรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ๗ คนแล้วนะครับ ยังอยู่อีกคนหนึ่ง ท่าน
สมาชิกจะเสนอผู้ใดครับคนที่ ๘

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอเสนอ นายเฉลิม ประจวบเหมาะ
ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรองครับ

(มีสมาชิกยกมือรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ครับ ๘ ท่านแล้วครับ มีท่านสมาชิกจะเสนอ
ผู้ใดอีก

(ไม่มีสมาชิกเสนอ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีก็ถือว่าทั้ง ๘ คนได้รับเลือกเป็น
กรรมการฝ่ายสภา ขอให้เลขาธิการรัฐสภาอ่านรายชื่อกรรมการทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : รายชื่อคณะกรรมการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัติจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. จำนวน ๑๕ คน ๑. นายเกษม
สุวรรณกุล ๒. นายประเสริฐ ณ นคร ๓. นายวิจิตร ศรีสอ้าน ๔. นายเต็มศักดิ์ กฤษณามระ
๕. นายประสม สถาปิตานนท์ ๖. นายกมล สนิทเกษตริน ๗. นายดำรง ชรรมารักษ์ ๘. นาย
อดุล วิเชียรเจริญ ๙. นายเกรียง กิริติกว ๑๐. นายนิธิพัฒน์ ซาลิจันทร์ ๑๑. นางเต็มสิริ บุญยสิงห์
๑๒. คุณหญิงบุญสิริ ซวลิตธำรง ๑๓. นายชุบ กาญจนประกร ๑๔. นายปัจฉัย บุญนาค ๑๕.
นายเฉลิม ประจวบเหมาะ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กำหนดการแปรญัตติครับ

LIRT

นายเกษม สุวรรณกุล (รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย) : รัฐบาลขอเสนอ
การแปรญัตติตามข้อบังคับครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : รัฐบาลขอเสนอกำหนดการแปรญัตติตามข้อ
บังคับ มีท่านผู้ใดขัดข้องหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกขัดข้อง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดขัดข้องก็ให้เป็นไปตามข้อ
เสนอของรัฐบาล

สำหรับร่างพระราชบัญญัติที่เหลืออีก ๒ ฉบับ คือร่างพระราชบัญญัติยาเสพติด
ให้โทษ พ.ศ. กับร่างพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.
ผมเข้าใจว่าวันนี้เราไม่มีเวลาพอที่จะพิจารณานะครับ ก็ขอเลื่อนไปในคราวหน้า และใครจะ
ขออนุมัติสภานำระเบียบวาระที่ ๖ ขึ้นมาพิจารณา เพราะว่าเป็นเรื่องด่วน จะมีท่านผู้ใด
ขัดข้องบ้างหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกขัดข้อง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดขัดข้อง ผมขอนำระเบียบ
วาระที่ ๖ ขึ้นมาพิจารณา คือผมได้รับหนังสือจากประธานคณะกรรมการวิสามัญพิจารณา
ร่างพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. แจ้งว่า ตามที่สภาได้มีมติให้คณะกรรมการขยาย
เวลาการพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวออกไป ๖๐ วันนั้น บัดนี้กำหนดเวลาดังกล่าวจะ
ครบในวันจันทร์ที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๒๑ แล้ว แต่คณะกรรมการก็ไม่สามารถพิจารณา
ให้เสร็จตามกำหนดได้ เนื่องจากเรื่องดังกล่าวเป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของเอกชน
ในสิ่งประดิษฐ์อันเป็นการใช้สิทธิพิเศษ เพื่อมิให้เป็นอุปสรรคต่อการนำสิ่งประดิษฐ์มาใช้
เพื่อประโยชน์ส่วนรวม จึงต้องเพิ่มเติมหลักการใหม่ และรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการต่างๆ
มากกว่าร่างเดิมมาก จึงขอขยายเวลาการพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวออกไปอีก ๓๐ วัน

LIART

ตามข้อบังคับการประชุมสภา ฯ ข้อ ๗๔ กำหนดว่า “ถ้าไม่มีมติของสภาให้คณะกรรมาธิการ
 กระทำกิจการเรื่องใดให้เสร็จภายในกำหนดเวลาใด ให้ถือว่าจะต้องกระทำกิจการเรื่องนั้นให้
 เสร็จภายในเวลาไม่เกินเก้าสิบวัน นับแต่วันที่สภามีมติแต่งตั้งกรรมาธิการ” และ “ให้ประธาน
 สภารีบเสนอต่อที่ประชุม และที่ประชุมอาจลงมติให้ขยายเวลาที่ได้กำหนดไว้ สุดแต่ที่ประชุม
 เห็นควร” ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่าจะให้คณะกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
 สิทธิบัตร พ.ศ. ขยายเวลาออกไปอีก ๓๐ วัน ตามที่ขอได้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นสมควร
 อนุมัติให้ขยายเวลาได้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๐๖ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้ขยายเวลา
 ออกไปได้

วันนี้หมดระเบียบวาระการประชุมแล้ว ผมขอขอบคุณสมาชิกที่มาประชุมทุก
 ท่าน ขอปิดประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๒.๑๗ นาฬิกา

สภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ครั้งที่ ๗๑/๒๕๖๑

ผู้จตุรายนการประชุม

สายสุนีย์ พันธนะ
 กัลยา สำราญศิลป์
 ประเสริฐ ปันสิน
 กรรณิการ์ สิงหะผลิน
 ภูชชงค์ เอกบุตร
 สมศรี ใจอ่อนนุ่ม
 อภรณ์ พงษ์นาค
 พัทธ์ณี คล้ายสุวรรณ

รัชณี ชันธิโชติ
 พรรณบุบผา วิไลวงษ์
 สัมฤทธิ์ คงเลิศ
 สรรพศิริ อรรถวุฒิมวงค์
 สมชาย ดาวอุดม
 มาลี เต่าพาลี
 อุทุมพร แก้วสถิตย์

รายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

(กรรมาธิการยังมิได้ตรวจ)

รายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งนี้ คณะกรรมาธิการตรวจรายงานการประชุมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ยังมิได้ตรวจ เนื่องจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่รัฐสภา ได้สิ้นสภาพไปในวันเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๖๒ ตามความในมาตรา ๑๙๕ และมาตรา ๒๐๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๑

จึงขอบันทึกไว้เป็นหลักฐาน และขอรับรองความถูกต้องของรายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งนี้ ตามนัยแห่งข้อบังคับการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ข้อ ๒๕ วรรคสอง

(ลงชื่อ) พันเอก สงวน คำวงษา

(พันเอก สงวน คำวงษา)

เลขาธิการรัฐสภา